

SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

The background of the cover features a large, dark silhouette of a bird, possibly a vulture or eagle, with its wings spread wide, flying across the upper half of the image. The overall color palette is dominated by greens, yellows, and browns, with the characters' clothing providing a sharp contrast in red and blue.

LEI
35+1

Op.
6.68

VULTURUL
N E G R U

COLECTIA
ROMANELOR
Senzaționale

2

Colecția romanelor senzaționale
Nr. 2

SIDNEY HORLEY

Vulturul Negru

(Les aventures du faucon noir)

Traducere de
E. STEGER

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrăte 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

Colecția Romanelor Senzaționale

apare regulat, odată pe lună, și publică tot ce s'a scris mai interesant, în toate domenile literaturii mondiale.

1. Grănicerli din Texas de Zane Grey

este o splendidă icoană a memorabilelor lupte date pentru colonizarea statelor Americii de Nord.

2. Vulturul Negru de Sidney Horley

constituie lectura pasionantă a aventurilor unei asociații, care are drept țintă restabilirea dreptății în citadela tuturor forădelegilor: Londra.

În pregătire :

3. MISTRAL de Max Brand

Un roman epocal, o operă magistrală a unui autor talentat, care a scris, printre altele: PRĂPASTIA, UN DRAC DE FATĂ și SENORITA.

VULTURUL NEGRU

de SIDNEY HORLEY

*Am căutat în
bibliotecă
cu. în 1942
la...*

CAP. I.

GENILEMANUL SPARGĂTOR

Sgomotul reîncepu.

Cynthia, în obscuritate, nu distinse nimic în jurul ei. Se așeză pe pat. Era sigură că în cameră se mai afla cineva. Șimțea aerul rece al nopții, care venea prin ferastră și atunci înțelese...

Probabil că era vreun hoț.

Aștepta, neîndrăznind nici să se miște, nici să strige. Ce trebuie să facă o femeie când un spărgător pătrunde, în mijlocul nopții, la dvs.? Era prima ei experiență de acest gen.

Ea nu așteptă prea mult. Cineva se mișcă în stânga patului ei și apoi o voce suavă și politicoasă, dar hotărâtă, îi spuse:

— Regret foarte mult că vă deranjez, lady Tremayne, dar sunt obligat s'o fac. V'aș fi foarte recunoscător dacă veți binevoi a-mi da cheia de la caseta dvs. de bijuterii.

Farmecul era rupt. Cynthia izbucni în râs, un râs nervos care era o destindere după tensiunea ultimelor minute. Căci în oricare altă circumstanță, faptul de a fi luată drept aceea Sybil Tremayne, a cărei purtare era o provocare flagrantă a bunelor moravuri și a moralei, mai curând ar fi contrariat-o decât ar fi făcut-o să râdă.

Își recăpătă deci siguranța.

— Sunt dezolată, domnule spărgător, dar mă tem că ați făcut o confuzie. Nu sunt lady Tremayne.

— Dumnezeu!, exclamă străinul pe un ton extrem de politicos. Nu prea mă înșel, dar vă cred pe cuvânt. Pot știți cu cine am onoarea să vorbesc?

Acest incident, alarmant la început, lua turnura : aventuri extraordinare pentru tânăra fată.

— Numele meu este Cynthia Holgate, răspunse ea, și toate bijuteriile pe care le posed sunt închise într-o mică casetă la mine acasă, la Londra.

— Bună seara, miss Holgate, sau mai curând bună ziua. Ceeace vreau să vă întreb vă va plictisi teribil și chiar eu sunt foarte jenat. Poate veți fi atât de bună să-mi indicați camera pe care o ocupă lady Tremayne?

— Sincer spus, nu știu. Tot ceeace știu, este că ea trebuia să locuiască în această cameră, dar, în ultimul moment, mi-a fost dată mie. Până azi după masă, nu știam dacă voi putea veni să petrec week-endul aici.

În acest interval, ea reuși să distingă silueta omului, care era în picioare lângă patul ei. Fata încercă să-i zărească obrazul, dar acesta era tot atât de întunecos ca și restul personajului. Ca și toți spărgătorii de clasă înaltă, care se respectă, el purta o mască.

— Cine sunteți dvs?, întrebă ea.

Întrebarea fu primită cu un râs discret, tot atât de plăcut de ascultat ca și vocea distinsă a aceluia care vorbea.

— Scumpă domnișoară, cine aș putea fi dacă nu Vulturul Negru?

Vulturul Negru! Era deci vorba de o răzbunare. Ce aventură! Să primești vizita celui mai celebru criminal al epocii, a proscrisului care dobândise un renume internațional, în urma isprăvilor sale extraordinare.

Vulturul Negru!, banditul care uimise Scotland Yard-ul, în ultimii trei ani și ale cărui isprăvi deveniseră legendare. Vulturul Negru, gentlemanul-spărgător, care ucea farmecul unui Charles Wyndom cu abilitatea unui Arsene Lupin, eroul legendar ale cărui isprăvi de elită făcuseră să rădă în toată Europa.

Și ea fu sigură că era adevărat. Era sigură că nu-i vorba de o glumă proastă din partea vreunuia dintre invitații lui Sir Edmund Thursby.

Își uitase complet frica și era perfect stăpână pe ea.

— Sunt foarte onorată, spuse ea.

— Eu deasemenea, sunt onorat de încrederea dvs. miss Holgate. Nu prea am timp de pierdut în profesiunea mea și, vai, va trebui să plec.

Ea se auzi răspunzând fără ezitare:

— Desigur.

— Să nu mă considerați prea indiscret, dar de ce vă găsiți în această casă?

— Sunt invitată.

— O știu. Dar nu semănați bandei lui Edmund Thursby. Am onoare de a calomnia pe cineva, dar ar trebui să știți ce reputație are.

Dacă ar fi cedat tentației, Cynthia s'ar fi trântit pe pernă și ar fi isbucnit în râs. Era într-adevăr prea comic acest spăr-

gător, acest liber-cugetător care poza în cenzor al moralei altora.

— Am fost în aceeași clasă cu Joyce Thursby și de atunci am rămas mai mult sau mai puțin prietene. Dar mărturisesc că cea mai mare parte dintre oamenii de aici sunt mai curând..

— ... Străini pentru dvs, sugerează vizitatorul nocturn.

— Ei bine, da. Dar plec luni dimineață.

Spărgătorului i se păru că vocea interlocutoarei sale se apropiase. Dar, poate, își aplecase el capul.

— Dacă aveam o altă meserie decât aceea de hoț, miss Holgate, v'aș fi cerut — și vă rog să măcredeți că aș fi făcut această cerere pe cât de umil și de curtenitor ar fi fost posibil — să-mi acordați marelui privilegiu și marea onoare de a vă revedea. Dar îmi dau seama că există limite în toate, chiar în societatea noastră modernă. Scuzându-mă încă odată pentru incalificabila mea conduită, vă spun adio.

Extraordinară stare sufletească, dar Cynthia nu dorea ca el să plece. Vocea o fascina. Ansamblul circumstanțelor care înconjurase vizita lui și, totodată, dorința de a afla câte ceva asupra ciudatei personalități a faimosului spărgător o făcu să i se urce sângele în obraz, când își aminti aceasta, în zilele următoare.

— Desigur, înțeleg că timpul vă este prețios, spuse ea fără ironie, dar înainte de a pleca, aș vrea să vă pun una sau două întrebări. Aș vrea să știu — fata vorbea foarte repede — ceva asupra dvs. Sunți nespus de curioasă de a afla cum izbutești totdeauna să scăpați din mâinile...

— Dece nu spuneți cuvântul, miss Holgate? Vreți să vorbiți despre poliție. Ei bine, este suficient să ai o inteligență mijlocie și să-ți poți controla nervii — acest factor este foarte important. Poate vă voiu părea prea lăudăros.

— Oh nu, un om care și-a respectat promisiunile făcute, nu este un lăudăros.

— Mulțumesc, miss Holgate. Și acum, dacă veți binevoi să mă scuzați, cred că ar fi mai bine să plec.

De undeva, din întuneric, o mână înmănușată i lo apucă pe ai ei și i lo ținu. Mâna îi fu dusă până la niște buze care erau înconjurate de ceva plăcut — masca lui de mătase, reflectă ea mai târziu.

— Sunt dezolat că nu vă voiu mai revedea, miss Holgate.. Adio!

Trecuseră cinci minute. Cinci minute cum nu mai trăise niciodată Cynthia, cinci minute în timpul cărora creierul ei fu asaltat de gândurile cele mai variate.

Ce om! Nu o amenințase, nu-i ceruse nimic. Avusese în-

credere în ea. Simțise că nu va chema și nici nu va suna după ajutor.

Păstrase tăcerea. Adevărul era că Cynthia dorea să-l vadă reușind în viitoarele lui isprăvi, chiar și în aceia care avea de obicei pe lady Tremayne. Din cele ce citise în ziare, Vulturul Negru nu prăda decât pe boguși și pe capitaliști, pentru a face acte de caritate în felul lui. Poate că erau trâncăneli de ale ziarelor, dar acum când îl întâlnise și îi vorbise, simțea că era adevărul.

Plecarea lui o întristă. Apoi o admise bucuroasă. Nu era un om ca ceilalți. Ii știa numele și restul depindea de el. Poate... Dar nu, asta nu se putea, îi spusese, pe cât de limpede era posibil, că scurta lor cunoștință va lua sfârșit de îndată ce va părăsi camera.

Cynthia simțea că amintirea acestui om îi va fi dragă. Putea fi un hoț, chiar un criminal, dar dacă drumurile lor se vor mai încrucișa vreodată și ea i ar putea fi de folos — ce idee fantastică! — n'ar fi ezitat o clipă.

Fata aprinse lumina, se dădu jos din pat, notă că intrusul închisese ferestra înainte de a părăsi camera și se duse până la ușă care era încuiată. Apoi se reîntoarse în patul ei așteptând, așteptând nu știu ce.

Dar clădirea cea mare, în mijlocul celor cincizeci de pogoane de pământ, păstra tăcerea unui mormânt.

A doua zi dimineața, Cynthia fu deșteptată de intrarea cameristei — o fată de la țară, care-i aducea ceaiul.

— Oh! Miss, spusese ea foarte excitată, punând țava pe noptieră. Astă noapte s'a întâmplat ceva teribil. Lady Tremayne a fost jefuită.

Cynthia se strădui să pară surprinsă.

— Ești sigură?

— Da, miss. Toată casa este în rumoare. Când Phyllis — una dintre cameriste, — a intrat în camera lady-iei Tremayne, acum zece minute, a găsit-o într-o stare îngrozitoare. Nu știu dacă ai remarcat frumosul ei colier de perle?

Da, l'am remarcat.

Ei bine, după cele ce mi l-a spus Phyllis, colierul are o valoare foarte mare. Și spărgătorul l-a scos de pe gâtul ei, fără ca ea să fi simțit. Parcă ar fi ca la cinematograful. Nu-i așa, miss? Dar asta nu-i totul. Spărgătorul a scris ceva pe perete, cu roșul ei de buze. Ai auzit, vreodată, de ceva asemenea? Și din câte mi-a spus Phyllis, este ceva foarte grosolan. Ce credeți că a scris, miss? Un sigur cuvânt: Prostituată. Nu știu exact sensul acestui cuvânt, dar cred că nu-i ceva prea politicos.

Concediând pe tânăra fată, care ar fi vrut să-și continue

flecăreala, Cynthia își bău încet ceaiul și-și aprinse o țigară. Intinsă într-o baie caldută și parfumată, reflecta încă.

Ce om!

Astfel, enigmaticul Vulturul Negru — omul cel mai politic, hoțul cel mai cavalier pe care l-a cunoscut vreodată lumea crimei, — își ținuse promisiunea sa. Printr'un mijloc oarecare, descoperise camera lui Sybil Tremayne și, cu siguranța și stăpânirea de sine care-l caracterizau, își puse proiectul în execuție. Și trăsătura finală, era extraordinară!

Când coborî pentru dejun, Cynthia își găsi gazda, pe Edmund Thursby, într-o stare care se apropia de apoplexie.

— Aceasta s'a întâmplat în casa mea, sub nasul meu!..

Cynthia auzi această exclamație, tocmai când intra în sala mare de dejun, care dădea pe terasă.

— Vă cer tuturor, prietenilor, de a nu spune nimănui, nici un cuvânt despre aceasta. Aș deveni de râsul întregii Londre. Este monstruos. Mă voi duce la Scotland Yard, chiar azi dimineață, să cer nu numai să urmărească pe periculosul spărgător ci să-l și pedepsească sever.

Hornblou, bancherul, care mânca un supliment de slănină, izbucni într'un râs ironic.

— N'as vrea să fiu pesimist, Thursby, dar cred că-ți vei pierde timpul degeaba. Aici este vorba, fără nici o umbră de îndoială, de o lovitură a Vulturului Negru, inscripția de pe pernă fiind dovada cea mai elocventă.

Financiarul răspunse, cu un aer furios:

Nu mă interesează, chiar dacă ar fi dracul gol acela care a făcut-o. Il voi pedepsi. Sărmana Sybil! Nu știu ce i-ai putea spune... Ah, bună dimineața, Cynthia! Ce eveniment teribil. Nu-i așa?

— Teribil, fu ea de acord. Este adevărat că hoțul a luat colierul lady-iei Tremayne, în timp ce dormea?

— Perfect adevărat. Fiica mea se găsește acum cu Sybil și încearcă s'o consoleze.

— Cine vorbește de consolarea mea?, zise o voce tărgănată și mai mult insolentă.

După obiceiul său, lady Sybil Tremayne intră în camera, ca o artistă pe scenă.

Asupra lady-iei Sybil Tremayne presa scrisese multe, ceea ce era foarte firesc, ținând seama că fusese subiectul de conversație al întregului ora, în decursul ultimilor cincisprezece ani. Era o descrerată. Dar frumusețea ei ar fi fost remarcată chiar dacă viața nu i-ar fi fost atât de scandalosă. Un istoric sau un biograf, care și-ar fi consacrat timpul său pentru a studia personalitatea și influența ei asupra socie-

tății contemporane, ar fi catalogat-o desigur printre marile curtezane ale epocii.

Ei nu-i era rușine de conduita sa—filozofia-i fiind aceea a unei femei care lua plăcerca acolo de unde o găsea. Se povesteau despre ea lucruri extraordinare, dintre care cele mai multe erau adevărate. Era o femeie remarcabilă. Se măritase cu un diplomat bine cunoscut, cu care avusese doi copii. Își ducea viața fără a se ocupa de opinia publică. Soțul ei nu se sinchisea de fel, căci căsătoria lor fusese convențională, lady Sybil fiind bogată și banii fiindu-i necesari lui pentru a-și continua cariera.

Ea avea acum 36 de ani și nu mai era atât de frumoasă ca altă dată. Cu toate eforturile sale, începuse să se îngrașe.

— Desigur, este vorba de Vulturul Negru?, spuse ea. Cine altul ar fi avut curajul și îndrăzneala să facă un lucru asemănător? Singurul meu regret este că a plecat fără să mă îmbrățișeze și să-mi spună la revedere... Oameni ca el sunt rari. Și-ar fi fost o plăcere pentru mine să-i fac cunoștință. Acum nu te mai agita, Edmund, spuse ea întorcându-se spre gazda ei. Perlele sunt asigurate și dacă le-am pierdut... le-am pierdut!...

CAP. II.

DOSARUL VULTURULUI NEGRU

Lordul Bradney, șeful inspector al poliției metropolitane, își încrunță sprâncenele ieșind de la clubul Pall Hall. Orgoliul lui profesional era rănit, văzând pe vânzătorii de ziare care afixau prima pagină a jurnalelor, unde scria, cu litere groase:

«O altă isprăvă a Vulturului Negru».

Din nou individul acesta! De doi ani, decând fusese numit inspector, isprăvile acestui bandit periculos, al cărui sânge rece nu era egalat decât de abilitatea cu care știa să-și acopere urmele, îi furnizau un subiect de continuă îngrijorare.

Fost colonel într-un regiment de grenadieri, lordul Bradney recunoștea temeinl criticilor adresate Scotland Yardului.

Enervarea lui creștea în timp ce străbătea Spring Gardens și Saint James Park, pentru a evita imbulzeala din Trafalgar Square și strada Parlamentului.

Ajuns în cabinetul lui particular, apăsă pe butonul soneriei.

— Aduceți-mi dosarul Vulturului Negru, ordonă el.

Ofițerul care primise acest ordin, clipi din ochi unuia dintre subalternii săi, de îndată ce părăsi odaia:

— Furtuna, (acesta era pseudonimul dat de toți lordul lui Bradney), dorește dosarul Vulturului Negru. O fi făcut iar vreo ispravă. Nu-i așa?

— Da, s'a introdus la Edmund Thursby, la Seatherdale, noaptea trecută, și a pus mâna pe colierul lady-ei Sybil Tremayne, o adevărată avere, în timp ce ea dormea. Scrie în toate ziarele.

În rezumat, istoria Vulturului Negru era următoarea: fusese denunțat Scotland Yard-ului, cu trei ani înainte, și de la prima lui lovitură se arătase drept un spărgător de prima clasă, dotat cu o finețe incomparabilă și o îndrăzneală extraordinară.

Atât cât se putea ști, căci informațiunile asupra acestui răufăcător remarcabil nu erau prea numeroase, acela care se numea Vulturul Negru opera, totdeauna, singur. Succesul numeroaselor lui isprăvi dovedea că era foarte bine informat, fie că avea spioni în solda lui, fie că făcea chiar el parte din înalta societate. Era un nou Raffles.

Vulturul Negru avea 22 de succese la activul său și nici o înfrângere. Lordul Bradney știa că fiecare dintre victimele lui, bărbat sau femeie, putea fi criticată, fie în viața morală, fie pentru felul în care-și dobândise averea. Totuși, aceasta nu-l făcea să se frământa mai puțin, deși fusese auzit spunând, în fumoarul unuia dintre cluburile lui preferate:

— Te simți obligat să ai o oarecare admirație pentru acest ticălos. A făcut multe binefaceri cu banii care ia luat.

Era adevărat. Existau probe în acest sens. Invariabil, după un succes al Vulturului Negru, casieria unui așezământ de caritate — el prefera deobicei spitalele — primea o sumă mare de bani, întovărașită numai de o simplă carte de vizită cu cuvintele: Vulturul Negru. Publicul aflase foarte curând din ziare, despre aceste fapte.

Inspectorul își aprinse o țigară. Își zise, o dată în plus, că și-ar da leafa lui pe un an de zile pentru a pune mâna pe acest demon, cu tot regretul particular care l-ar fi resimțit pentru încarcerarea unui criminal de o individualitate atât de remarcabilă.

Dar ziarele făceau din el un adevărat erou și cu cât pușlicitatea lui se accentua, cu atât isprăvile lui deveneau mai îndrăznețe. Din ziare, publicul era în curent cu viața particulară a lady-ei Sybil Tremayne. Deaceia nimcni nu regretă pierderea suferită. Mai ales, că era sigur că cineva va profita de ultima escapadă a Vulturului Negru.

Lordul Bradney mai sună o dată. Întră același ofițer care, cu o jumătate de oră mai înainte, îi adusese dosarul Vulturului Negru. Bradney îi zise:

— Detectivul Forrest este aici?

— Cred că da, Sir.

— Ei bine, spune-i că aş vrea să-l văd imediat.

Acela care intră în birou, câteva minute mai târziu, purta scrisă pe întreaga lui înfăţişare originea-i scoţiană. Strămoşii lui Angus Forrest se născuseră şi trăiseră în Scoţia. Forrest venise să se stabilească la Londra la 29 de ani (acum avea 49) şi păstrase mersul legănat, tenul proaspăt, privirea dreaptă şi vorbirea muzicală a ţării lui natale.

Inspectorul avea o afecţiune cu totul specială pentru Forrest, dar cea mai mare parte a timpului încerca -- de altfel fără succes -- de a o ascunde. La rândul lui, detectivul cel mai abil al Yardului (chiar Gilbert Patien, reporterul lui «Evening Moon», care nu se sfia să critice pe poliţişti, recunoştea abilitatea lui Forrest) mărturisca că inspectorul şef se achita admirabil de misiunea lui, ţinându-se mai ales seama că înainte de numirea sa ignora complet actele poliştice. Era gata să-l ajute şi să-l susţină până la capăt, fidelitatea fiind una din numeroasele lui calităţi.

— la loc, Forrest. Eşti ocupat în mod special cu ceva acum?

— Numai de afacerea Krijinovsky.

— Oh, specia aceea de prezicător...

— Da, Sir, răspunde detectivul care nu vorbea niciodată mai mult decât trebuia.

— Nu am nici o grijă cu privire la acest subiect, Forrest. Ştiu că pot avea încredere în tine... Cred că ai văzut asta?

El îi întinse ziarul, pe care-l cumpărase în faţa hotelului Carlton.

— Vreţi să vorbiţi despre furtul comis de Vulturul Negru, noaptea trecută, la Seathcerdale? Da, Sir, am văzut.

— Cine se ocupă acum de acest caz?

— Comisarul şef Grayson.

— Vreau să fac o schimbare, Forrest -- gând de azi vei cheltui toată energia-ţi pentru a captura -- acest bandit îndrăzneţ şi nu te vei mai ocupa de nimic altceva. M'ai înţeleges?

Perfect, Sir.

— N'ai nimic altceva de a-mi spune?

— Numai că de mult nu mi-ai mai dat o afacere atât de dificilă.

— Şi afacerea nu-ţi place? -- întreabă inspectorul fixându-l cu ochii lui aspri.

Buzele detectivului tremurară ușor.

— Este ceeace am dorit cel mai mult din lume, de doi ani încoace, domnule inspector.

Ex-colonelul îi aprecia răspunsul și-i întinse mâna.

— Știam că-mi vei spune asta, Forrest. Ți urez noroc și dacă vei reuși, voi face tot ceeace se va putea pentru a te semna la Ministerului de Interne. Și acum să trecem la faple. Vulturul Negru este un om cărui îi place varietatea, rezumă inspectorul, răsfoind încă odată dosarul.

— Văd aici că a furat un Rembrandt lordului Iffleton, care era director la Sigismund Howett.

— Exact. Și acum încă, Howett execută 12 ani de muncă silnică, în timp ce lordul Iffleton mai este încă în libertate. Uneori, Forrest, mă întreb dacă legile noastre sunt atât de juste pe cât le credem noi. Totuși... (el vorbea aproape pe nerăsuflăte) această chestiune n'are nici o legătură cu discuția prezentă.

După o scurtă pauză, Bradney reluă :

— Amicul nostru Vulturul Negru pare să se fi ocupat, în mod special, de Iffleton. Căci după ce acesta reclamă la societatea de asigurare valoarea tabloului și obține, aproape o satisfacție deplină, Vulturul Negru îi face o altă vizită, îi deschise cassa de bani, puse mâna pe polița de asigurare, cu care mai luă vreo cinci mii de livre în hârtie. Într'adevăr, nu te poți opri să nu ai o oarecare admirație pentru el.

Lordul Bradney tăcu brusc. Odată în plus făcuse, public, elogiul criminalului celui mai notoriu al epocii. Ști că putea să aibe încredere în Forrest dar, cum îi spusese și soția sa de mai multe ori, i-ar fi stat mai bine să fie mai discret.

Forrest reluă :

— După cum spuneiți, Sir, nu se poate să nu capeți o oarecare admirație pentru el. Fără îndoială, în genul lui, este un artist. Dacă veți efi mai departe, domnule inspector, veți vedea că în cassa de bani deschisă la lordul Iffleton a lăsat un desen reprezentând un vultur negru, cocoțat pe o stâncă răpoasă, luminată de lună.

— Asta-i iscălitura lui?

— Da, Vulturul Negru lasă, totdeauna, această în loc de carte de vizită, dar se pare că a uitat mica lui pecete, noaptea trecută, la Seatherdale.

— Mai este și povestea lui Floratio Hatterley, de care cred că-ți amănesteți, Forrest?

— Da, Sir, Hatterley a murit la închisoarea din Moldstone. Se hrănise cu stridii și șampanie timp de 20 de ani și menu-ul închisorii n'a convenit constituției lui. Era un tip de farsor, care atrăsese atenția Vulturului Negru dacă vă adu-

ceți aminte. Sir? Cu așa zisa lui organizație a exeroat mai multe zeci de mii de lire.

— Vulturul Negru, reluă inspectorul, a pus mâna pe acești bani și i-a trimis tuturor celor interesați, împreună cu o scrisorică de simpatie. Desigur, este un tip original, dacă l-am putea numi așa.

Inspectorul își încrunță sprincenele. Reincepuse să spună ce nu trebuia. Căci era plătit să protejeze marele public și chiar oameni ca lordul Iffleton și Horatio Flatterley. Datoria lui era să urmărească pe cei care trăiau în afara legilor, ca Vulturul Negru, oricât de laudabil ar fi fost motivul isprăvilor lor.

Forrest celi cele ce se petreceau în mintea superiorului său.

— Este greu să nu simpatizezi, până la un anumit punct, cu acest ticălos... Dar...

— Exact. Cu cât va fi prins mai repede și pus la loc sigur, cu atât misiunea noastră va deveni mai ușoară aici, Forrest. Nu ți-am spus încă, că Ministrul de Interne mi-a vorbit, eri, în mod serios despre aceasta. Datoria noastră este categorică. A sosit timpul ca individul să pună capăt glumelor sale și, pentru a mă ajuta, contez pe tine, Forrest.

— Voiu face tot ce voiu putea, Sir. Nu există om în Anglia, pe care să vreau să pun mai repede mâna decât pe Vulturul Negru.

Inspectorul mai cercetă câteva foi din dosar.

— Văd că și Joshuo Bent, faimosul impresar teatral, i-a atras atenția.

— În orice caz, Bent o merita, zise detectivul.

— Un tip desgustător acest Bent și merita pe deplin lecția. Citesc aici faptele. Un moralist, cu spiritul superior, își opri mașina, într-o noapte, în fața lui Beckenham și aplică o anumită cantitate de catran și pene asupra d-lui Bent, apoi îl legă pe acest domn de un stâlp electric, punându-l deasupra capului o listă, bătută la mașină, a numeroaselor lui fapte rele. Cum îți spuneam, Forrest, este un tip care are spirit.

— Nu mi spuneți nimic nou, domnule inspector. Am studiat acest dosar în ultimile patru luni. L-am dus la mine și adormeam, în fiecare seară, cu el în brațe. După părerea mea, trăsnaia cea mai mare este aceea când a închis doi gardieni, Gricechurch și Sonstead, în niște trunchiuri vechi de copaci — care le-a comandat special pentru ei, la Saint Ja-

mes Park. Au rămas acolo până la orele cinci dimineața, blestemându-se unul pe altul și lumea în general.

Un surâs scurt iluminează fizionomia obișnuit impenetrabilă a scoțianului.

— Și timp de trei ani de zile aceste glume au continuat, rezumă lordul Bradney. Dar acum este timpul să se termine cu ele.

Detectivul se ridică de pe scaun.

— Mă apuc numaidecât de treabă, domnule inspector. Dar veți trebui să-i spuneți o vorbă comisarului șef Grayson.

— Il voi chema imediat la mine.

Erau pe cale să se despartă, când intră un băiat și prezintă inspectorului o carte de vizită.

— Edmund Thursby, citi el, este...

— Proprietarul Heathlands-ului, casa de la țară, din Scatherdale, în care a operat Vulturul Negru noaptea trecută, îi confirmă Forrest.

— Exact. Cred că ai face mai bine să rămâi aici. Citește, de altfel aceasta.

Și îi trecu cartea de vizită, pe care erau scrise — cu creionul — următoarele cuvinte: «Pentru o afacere publică urgentă. Trebuie să vă văd imediat».

— D. Thursby poate să intre, spuse inspectorul băiatului.

Apoi se întoarse spre Forrest, după plecarea băiatului, și adăugă:

— Thursby vine, desigur, pentru afacerea cu Vulturul Negru. Nu-i așa?

Forrest, care avea o cunoștință enciclopedică a oamenilor de afaceri, înclină capul.

— Este una din canaliile acestui oraș, asupra căruia trebuie să fac o anchetă, domnule inspector.

— Hm!... Dar iată-l, zise inspectorul coborînd vocea, căci pe coridor se auzeau pași.

CAP. III

EDMUND THURSBY ESTE INDIGNAT

Edmund Thursby intră ca o furtună. Forrest își notă că era un om bondoc, de o eleganță bătătoare la ochi (purta un enorm diamant la degetul al treilea al mâinii stângi). Nu părea prea sănătos, prezenta semne de îngrășare, iar obrazul îi era îmbătrânit și ridat. Bradney, deși fusese militar, avea

o oarecare finețe a aprecierilor, și-l clasă, imediat, printre oamenii de petreceri. Și nu se înșelase în aprecierea sa.

— D. Edmund Thursby? întrebă el.

— Da, domnule inspector. Sunt fericit că m'ați primit numaidecât, deoarecece... ei bine!...

— Timpul dvs. este prețios, îl întrerupse lordul Bradney. Permiteți-mi să vi-l prezint pe detectivul Forrest, care este însărcinat în mod special cu căutarea Vulturului Negru. Gândesc că ați venit pentru a-mi vorbi despre furtul comis la dvs. noaptea trecută.

— Într'adevăr, domnule inspector. Și permiteți-mi să vă cer, imediat, ca acest scelerat să fie arestat numaidecât și pedepsit așa cum o merită. Este scandalos, lord Bradney, absolut scandalos, ca poliția, care costă atât de scump marile publice, să nu poată aresta măcar un simplu hoț.

Inspectorul tăia scurt acest val de cuvinte.

— Nu este un simplu hoț, domnule Thursby. Persoana despre care mi vorbiți este orice afară de astu. Dimpotrivă, este...

Omul care era așezat la dreapta sa tuși.

Bradney schimbă imediat șirul vorbelor lui.

— Cum o spuneam, acest răufăcător n'are nimic comun cu un simplu hoț. Eu l-aș califica, mai curând, drept un hoț care iese din comun. Dar, vă rog, continuați, domnule Thursby. V'am întrerupt.

— Publicul este absolut indignat, lord Bradney, de neglijența poliției. El nu poate înțelege cum se face că acest individ nu-i încă sub lanțuri. Scuzați-mi franchisea cu care vorbesc. Am avut, azi dimineață, o convorbire cu prietenul meu, Sir Samuel Hopwood, gazetarul, și el a fost atât de gentil încât mi-a dat lista completă a tuturor fărâdelegilor comise de acest bandit, în ultimii trei ani. Trei ani! Și ce ați făcut, dvs., cei dela Scotland Yard? După câte știu eu, nimic! Uitați, iată dosarul complet al criminalului, zise el, scoțând un plic mare din buzunar.

Se pregătea să-l deschidă, când inspectorul ridică mâna.

— Veți fi, poate, surprins, mai ales după cele ce ni le-ați spus, aflând că Scotland Yard are în posesia sa, de multă vreme, amănuntele pentru care dvs. ați trebuit să vă osteniți atât de mult să vi le procurați.

— Atunci, dacă sunteți atât de bine informați, de ce nu acționați? De ce acest individ nu se află la închisoare? N'ar mai trebui să fie în libertate. Este o amenințare vie pentru

toți cetățenii. Luași, bunăoară, exemplul din noaptea trecută. Când mă gândesc la cele ce s'au petrecut în casa mea, îmi pierd controlul nervilor. O doamnă...

— Desigur vrei să vorbești despre lady Sybil Tremayne?

— Da, asta voiam să spun! O tânără femeie încântătoare, aparținând unei familii foarte bune, îmi face onoare să vină să petreacă week-endul la mine. Și în timpul somnului i se ia un colier de perle de mare valoare.

— Este foarte regretabil. Atunci, cele povestite asupra spargerei sunt exacte?

— Exacte. Nu numai că acest criminal s'a introdus mine, pentru a-și duce la bun sfârșit furtul său — nimeni nu este capabil să-mi spună prin ce mijloc, — dar ceea ce mai curios este faptul că știrea aceasta este cunoscută. Cărușem invitațiilor mei, azi dimineață, în timpul dejunului, de a păstra tăcerea asupra celor întâmplate. Și când am ajuns în oraș, devreme, am găsit toată povestea în pagina întâia a ziarelor... Cine le-a putut da aceste informațiuni? Mă întreb dacă...

— Maniera în care parvin știrile ziarelor va rămâne, mă tem, unul din cele mai mari mistere ale timpului nostru, domnule Thursby, comentă inspectorul cu blândețe. Dar, acum, când tălul este comis, îmi permițezi să vă pun una sau două întrebări? Dacă nu vedeți un inconvenient în aceasta, aș fi bucuros ca detectivul Forrest să asiste la convorbirea noastră căci, după cum v'am spus, este însărcinat, în mod special, cu căutarea Vulturului Negru.

Thursby se întoarce, pentru a-l privi pe scoțian.

— Sper că veți reuși, zise el scurt, și în acest caz vă promit o recompensă importantă.

Lordul Bradney interveni:

— Vă suntem, amândoi, foarte recunoscători, dar permițezi-mi să vă atrag atenția că ofițerii de poliție n'au dreptul de a primi nici un fel de recompensă. Simțul datoriei este atât de dezvoltat la ei încât îi face să acționeze așa cum este mai bine.

— Dacă îmi permițezi, domnule, zise atunci Forrest, aș vrea să-i cer domnului Thursby să ne dea lista completă a invitațiilor săi.

— Dar, exclamă marele financiar, cred că nu veți bănuia pe unul dintre invitații mei?

Ochii albaștrii ai detectivului străluciră puțin.

— N'am vrut să sugerez nimic asemănător. Ceea ce v'am cerut se face, în mod obișnuit, în acest gen de anchete.

— Detectivul are dreptate, domnule Thursby, aprobă inspectorul. Acum, vrei să ne spuneți numele tuturor persoanelor care se găseau, noaptea trecută, la Heathlands?

— Asta înseamnă că detectivul dvs. se va ocupa de afacerile lor particulare?

— Desigur că nu.

— Ei bine, atunci, mai întâiu, a fost lady Sybil Tremayne. Cred că o putem elimina?...

— În afară de cazul când societatea de asigurare n'ar avea unele bănueli, zise Forrest.

Thursby sări de pe scaunul său.

— Consider aceasta ca o insultă, strigă el.

— Așezați-vă, domnule Thursby, și vă rog nu vă mai enervați.

Lordul Bradney îi vorbise cu asprime. Nu mai putea să suporte prezența acestui bădăran, de cealaltă parte a mesei lui, și se hotărâse să nu admită mai departe insolența lui.

— Noi știm foarte bine ce avem de făcut, domnule Thursby, continuă el. Într'un caz de acest gen, poliția trebuie să facă toate presupunerile. Și dacă nimeni nu este bănuit în mod special, trebuie, totuși, să admitem că Vulturul Negru putea să aibe complici în casă.

— Este absurd! V'am mai spus că toți cei care se găseau în casa mea sunt deasupra oricăror bănueli, altfel nu i-aș fi invitat.

— Dați-ne numele lor, vă rog, îl întrerupse Forrest. Știm că lady Sybil Tremayne era acolo. Altcineva cine mai era?

— Alte femei, mai erau fiica mea Joyce și prietena ei, miss Cynthia Holgate.

Thursby aruncă priviri furioase spre Forrest, care își lua notițe.

— Apoi era Horniblon, bancherul, tânărul Gervase Frent, actorul, Hector Trefusis, compozitorul muzical al revistelor Bonifex și Allan Hathaway, dela Foreign Office.

Thursby enumăra aceste nume ca și cum ar fi adăugat o glorie sau o onoare oarecare la propriul lui nume.

— Era, cum vedeți, un grup mititel, conchise el.

— Mulțumesc, domnule Thursby. Cred că pentru moment nu mai avem nevoie de alte informațiuni. Dar fiți sigur că vom face tot ce ne va fi în putere. De îndată ce vom descoperi ceva, vă vom pune în curent. Desigur că lady Sybil Tremayne dorește să-și regăsească colierul?

— Absolut. Dar vă voi spune — în mod strict confidențial — că ea adoptă o atitudine extraordinară.

— Adevărat?

— Da. Cunoașteți femeile și știți că, cu cât un lucru este mai ticălos, cu atât le atrage mai mult. Lady Sybil, deși este îndurerată de pierderea colierului ei, nu poate să se consoleze de faptul că n'a putut vorbi spărgătorului. Femeile nu pot fi înțelese niciodată, adăugă Thursby.

Inspectorul se ridică.

— Mulțumesc pentru increderea dvs., domnule Thursby. Forrest, recondu-l, te rog, pe domnul.

Cu un surâs, dar fără să-i fi strâns mâna, lordul Bradney îi arată politicos că convorbirea se sfârșise.

Când se reîntoarce, după ce-l condusese pe vizitator. Forrest își prive superiorul și surâse.

— Dece râzi? îl întreabă inspectorul.

— Eram pe cale să gândesc — este, bine înțeles, numai o supoziție — dacă dvs. sau eu am fi Vulturul Negru.

— Exact! fu răspunsul enigmatic al inspectorului, dar plin de subînțelesuri.

CAP. IV

GERALD FROST ARE O NOUA MISIUNE

Când Nottley intră în cameră cu ceaiul de dimineață, Gerald Frost se trezi.

— Ce aduci în farfuria aceea?, întreabă el, deși știa că întrebarea n'avea nici o valoare.

George Nottley, care fusese scrib la un avocat înainte de a urca la gradul de servitor (aprecierea era a lui), își ilumină expresia severă a fizionomiei sale cu un surâs.

— Corespondența de azi dimineață, domnule, anunță el, care via fost expediată dela birou.

Stăpânul său împinse la o parte întreaga corespondență.

— Aruncă-o, toată, în foc, ordonă el.

— Scrisorile care vă privesc direct, domnule, sunt puse la o parte, adăugă Nottley, arătând o farfurioară mai mică, la dreapta serviciului de ceai.

Apoi se retrase tot atât de tăcut precum venise. Nottley era un servitor perfect. Își începuse ucenicia servind legea. Ar fi putut ocupa o funcție mai înaltă, dar prefera să rămână

în serviciul lui Gerald Frost, cronicarul monden al ziarului «Evening Sun». Oamenii din specia lui se întâlnesc foarte rar.

Frost își bău ceaiul — Nottley era considerat maestru în arta de a-l prepara — își aprinse o țigară și desfăcu unele dintre scrisorile care-i erau adresate personal. Apoi își dădu zece minute pentru a reflecta asupra muncii plictisitoare care-l aștepta în ziua aceea. Mormăind, se dădu jos din pat și se îndreptă, schiopătând ușor, spre fereastră deschisă, în fața căreia făcu câteva exerciții. Apoi luă un duș rece, se bărbieri și se îmbracă cu grijă — avea, desigur, mult gust, — atât cât îi permiteau slabele lui resurse financiare. Și simțindu-se mult mai bine atât sub raportul mintal cât și sub cel fizic, se duse să-și ia dejunul, pregătit de Nottley cu multă dibăcie.

După ce-și termină dejunul, își aprinse o pipă și parcurse repede scrisorile a căror vedere îi cauzaseră atâta repulsiune. Erau invitații trimise «Societății de editură» a lui «Evening Sun», de către oameni dornici de publicitate, care ocupau un loc mai important în societatea Londrei, în acele timpuri de degenerare.

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să spunem câteva cuvinte despre Gerald Frost. La 32 de ani, socotise necesar să se lanseze în gazetărie. Era ceva pentru care se simțea capabil, dar această muncă îi repugnase la început. Neavând decât un venit de 200 de lire anual și fiind incapabil să renunțe la unele gusturi de lux, se decisese să intre în serviciul lui Sir Samuel Hopwood. După spusele patronului său, reușise. El însă nu era sigur, căci nu avea o părere prea bună despre el.

Nottley, care cunoștea aversiunea stăpânului său pentru acest gen de lucru, îl privea cu simpatie. Frost îi făcu o gri-masă dezarmantă.

— Așa-i că mă invidiezi, Nottley? Gândește-te la momentele delicioase pe care le voi trăi astăzi. Am șansa să dejunez cu ducesa de Queenswood și onorabilul Bertie Phipps, care desigur îmi va cere să scriu câteva rânduri asupra noului club pe care intenționează să-l lanseze în Old Band Street. Iată genul în care voi scrie: «Am dejunat astăzi cu Onorabilul Bertie (Boko) Phipps, veșnic om de viață. Tocmai a renovat «Old Etonion» și a binevoit a-mi da amănunte asupra noului loc de întâlnire al sportivilor, care va fi inaugurat, în curând, în Old Band Street. Boko, care a făcut vânătăi mari în Africa, care a parcurs lumea întreagă pe mare și uscat, este «ultima modă» a societății bune. El este sigur de

succes». Desigur, aş putea adăuga că în viaţa lui particulară este unul dintre cei mai mari oameni de petreceri ai Londrei. Mă întreb însă cât timp îl voi putea suporta, conchise el.

Nottley era oarecum un filozof.

— Trebuie să ne amintim totdeauna, domnule, că lucrurile cele mai rele sfârşesc prin a se ştie.

— După cum văd aici — Gerald arată ziarul «Daily Express» — astă noapte s'a comis un furt în casa dela tară a desfrânatului Edmund Thursby.

— Adevărat, domnule?

Nottley îl privi şocat.

Instinctiv, dezaproba tot ceea ce era un atentat la lege sau la drept.

— Acum trebuie să plec, spuse gazetarul. Voi reveni să cinez, în cazul când poliţia nu-ţi va telefona că mi-a pescuit cadavrul în fluviu.

— Nu trebuie să glumiţi cu lucruri atât de serioase, domnule Frost, replică Nottley solemn. Aduceţi-vă-ţi aminte...

— Ştiu ce vrei să spui, George. Vrei să spui că în mijlocul vieţii noastre, toţi suntem nişte debitori. Asta-i însă o banalitate. Acest discurs l-am auzit, acum zece ani, la Palladium. Dacă va veni cineva pe aici să mă invite să merg undeva, spune-i că sunt plecat în Tombuctu şi că nu mă voi întoarce decât după 75 de ani.

— Foarte bine, domnule,

Gerald Frost luă autobuzul, în partea de sus a străzii Porges şi ajunse în Fleet Street exact 42 de minute mai târziu.

În dimineaţa aceea, buna lui dispoziţie trebuia să fie pusă la încercare. Deobiceiu, era lăsat în pace şi nu-l deranja decât tânăra fată, care se presupunea că-i serveşte drept secretară. Rolul ei consista din a primi telefoanele şi a le retransmite lui Frost. Ca şi toate secretarele bune, îşi primea superiorul cu un surâs fericit, când venea la birou.

În dimineaţa aceea, miss Pritchard surâse ca deobiceiu, dar adăugă:

— Oh, domnule Frost, d. Lowe doreşte să vă vadă. A întrebat de mai multe ori, azi dimineaţă, de dvs.

Dacă Frost ar fi fost pe banca martorilor, ar fi declarat că după părerea lui d. Benjamin Lowe, prim redactorul lui «Evening Sun», reprezenta categoria cea mai de jos a animalelor.

În timpul vieţii lui, Frost nu întâlnise pe cineva atât de scârbos ca acest om, care controla destinele unuia dintre cele mai importante ziare ale Londrei.

D. Lowe avea obiceiul să facă să intre în redacție oameni tineri, a căror inteligență sau geniu erau indispensabile carierei lui «Sun». Și de îndată ce-și lua locul în primire, începea să le facă o viață de infern, pentru simpla plăcere de a-i tortura și a-i vedea tresărind sub loviturile de biciu. Gerald Frost era protejat de proprietarul lui «Sun», Sir Samuel Hopwood. Deaceea, în fața acestuia din urmă, Lowe făcea pe ipocritul și spunea cu vocea lui dulceagă:

— Oh, sunt cu totul de părerea dvs. D. Frost face cronica noastră mondenă să repurteze un mare succes... Oh, sunt cu totul de acord.

Nu adăuga însă că această profesiune — dacă asta ar putea fi numită profesiune! — care consista din a culege povestiri mondene pentru a face articole, nu era decât aceea a unui prost.

În orice caz, Gerald Frost nu era la «Evening Sun» decât de o săptămână când văzu sufletul negru al lui Benjamin Lowe și descoperi multe secrete.

Câteva minute mai târziu, el bătu la ușa biroului său.

— Ei bine, domnule Frost, îi zise prim-redactorul cu un surâs, cum ne simțim azi dimineață? Cred că suntem puțin în întârziere.

Din poveștile care le auzise spunându-se, Gerald știa că trebuie să vină o catastrofă, sau în orice caz se pregătea una. Lowe nu era niciodată atât de periculos ca atunci când își începea convorbirea cu o persiflare batjocoritoare.

Reporterul, care fusese astfel pus în gardă, se trânti pe scaunul pe care-l luase, fără să fie invitat, și-și aprinse o țigară.

— Puțin în întârziere, spuse el, Oh, în orice caz, nu știu sau nu cred că trebuie să viu la o oră fixă ca un funcționar.

— Domnule Frost, nu voiam să spun asta, zise prim redactorul, cu și cum ar fi fost șocat. Numai că doream să vă văd azi dimineață în mod special, având a vă face o comunicare din partea lui Sir Samuel, zise el luând o bucată de hârtie de pe biroul său. Dânsul va sosi numaidecât, dar până atunci aș vrea să vă vorbesc serios.

— Ei bine, despre ce este vorba?

Lui Benjamin Lowe nu-i plăcea să i se țină piept. Prefera bărbații sau femeile care din teamă de a-și pierde posturile, se umileau și tremurau sub veniaul care-i ieșea de pe buze.

Lowe îl observă pe Frost și văzu că acesta din urmă era gata să sară.

— Desigur, având cel mai bun post, aici, cel mai ușor și cel...

Nu-și putu termina fraza, căci Frost îl întrebă:

— Ce vrei să spunei prin «cel mai ușor»?

— Ei bine, vreau să spun numai ușor, dacă vrei. Dacă n'ar avea nimic altceva de făcut decât de a mă duce, ici și colo, la ceaiuri și banchete imbelșugate, pentru ca apoi să fac articole asupra oamenilor care i-am întâlnit acolo, veți recunoaște, domnule Frost — tonul vocii i se schimbă acum. — că este mult mai ușor decât să rămân închis toată ziua în acest birou.

— Este posibil, îi replică gazetarul.

Lowe nu răspunse nimic, și Frost continuă:

— Dar, presupun că n'ați vrut să mă vedeți numai pentru a-mi spune că sunt un norocos, domnule Lowe? Știu că sunteți foarte ocupat. Deaceia, poate, ar fi bine să trecem la un subiect mai important? Care este comunicarea cu care v'a însărcinat Sir Samuel pentru mine?

Prim-redactorul păli ușor. În sinea lui, n'avea decât o singură dorință: să-l dea afară pe acest reporter de îndată ce i se va ivi ocaziunea. Incepuse chiar din prima zi a angajării lui să-l ponegrească față de Sir Samuel și era ferm decis să lucreze, zi după zi, săptămână după săptămână și lună după lună, dacă era necesar, ca să ajungă să-l convingă pe patronul său că Frost trebuia să plece.

Dar știa să-și stăpânească impresiile și răspunse cu un ton indiferent:

— Cred că se referă la misterul care-l înconjoară pe Vulturul Negru. D. Thursby este un prieten al lui Sir Samuel, după cum o știți, și din câte am putut înțelege, Thursby l-a deranjat de dis de dimineață pentru furtul săvârșit la el astă noapte. Iată despre ce este vorba: după spusele lui Warriner, expertul nostru criminal, se presupune că acest gentleman-spărgător trebuie să fie cineva din societatea bună. Altfel cum ar fi atât de bine informat? Vedeți unde vreau să ajung?

— Da, și cred că este bine raționat. Dar, după cum știți, nu mă ocup de crime.

— Știu că nu vă ocupați de crime, replică el începând să se mânieze, dar sunt sigur că făcând parte din redacție, veți face tot ceace vă va sta în putință pentru a ajunge să deslegați cea mai formidabilă enigmă a ultimilor trei ani. Acum mă înțelegeți, Frost?

— Mă teamă că nu. Eu nu sunt un reporter adevărat. Sunt numai un cronicar monden.

Lowe îi aruncă o privire furioasă.

— Exact, confirmă el, dar Sir Samuel gândește că neroziile d-tale ajută ziarului să se vândă și deci va trebui să continueți. Dar ceeace vă cer acum, nu necesită mult mai multe eforturi. Deschideți-vă ochii și urechile în West-End și vedeți dacă nu descoperiți un indiciu care l-ar putea identifica pe criminal. În acest caz -- și asta nu trebuie să fie o misiune dificilă chiar pentru un om cu o inteligență mijlocie ca a dvs. -- vă cer să ne informați imediat și Warriner va continua ancheta. Acum vă ați lămurit?

— Da.

— Foarte bine. Atunci nu vreau să vă mai rețin. Duceți-vă să regăsiți societatea prietenilor dvs.!

CAP. V.

DEZASTRUL

Cynthia nu putea crede în ceeace i se întâmplase. Catastrofa se abătuse subit asupra ei. Tragedia venise și făcuse să-i dispară fericirea, ca un nor de furtună care ascunde soarele.

La Heathlands, după dejun, fusese chemată la telefon. Nebănuind nimic din ceeace o aștepta, se îndreptă cântând spre aparat. Adevărul era că se simțea foarte întăritată de evenimentele nopții. Dacă ar fi povestit adevărul tuturor acestor oameni care discutau ultima ispravă a Vulturului Negru, ce bombă ar fi căzut în mijlocul lor?

— Allo, zise ea, punând mâna pe receptor.

Îi răspuse o voce bărbătească foarte emoționată.

— Oh, Miss Holgate, Sunt foarte dezolat că vă deranjez, dar trebuie să vă reîntoarceți numaidecât la Londra. Da, la birou. Cât mai repede posibil. Wyatt este la aparat, funcționarul d-lui Otterway.

— Este important?

— Da, Miss Holgate, foarte important. Este foarte dificil să vă explic lucrurile la telefon. D. Otterway? Tocmai despre el este vorba. Nu mai este la Londra. A dispărut.

În momentul acela, nu-si dădu seama de toate. Abia când se găsi în marele salon din Lincoln's Inn Field înțelese.

În același salon auzise de foarte multe ori vocea mică

a lui George Otterway, notarul tatălui ei, care se ocupase de afacerile ei de la moartea acestuia.

Wyatt, care-l servise credincios pe Otterway timp de 38 de ani, părea complet prăbușit. Era un om de 60 de ani, înalt, cu părul alb care semăna — Cynthia nu știa de ce — cu un camerist de teatru. Era, de astă-dată, nervos și cu gulerul cămășii murdar.

— Inutil de a ascunde adevărul, miss Holgate. Pentru un motiv care nu poate fi explicat, d. Otterway a părăsit Londra — fără să lase vreun cuvânt fie pentru mine fie pentru altcineva — și de când am petrecut toată noaptea trecută aici — mi-e teamă.

Fata îl întrerupse.

— Dece? De o sfertisire de bani?

Auzind acest cuvânt rușinos, Wyatt își aplecă capul.

— Da, zise el încet.

— Ei bine, și ce importanță are asta pentru mine?

— Mă tem că asta înseamnă, miss Holgate, ca mica dvs. avere să nu fi dispărut odată cu el. D. Otterway a speculat, pe cont propriu, în ultimii ani și pentru a retrapa pierderile grele care le-a suferit — vocea lui Wyatt ezită — a luat banii clienților săi. Este o mărturisire teribilă pe care vi-o fac, dar cred că ar fi mai rău să vi-o ascund.

Privind-o, el fu puțin consolată de maniera curajoasă cu care primise știrea, această tânără de 23 de ani, excesiv de seducătoare. Își mușcă, timp de câteva secunde, buza inferioară, dar imediat își reluă aparența normală.

— Vă mulțumesc, de anule Wyatt, desigur este puțin dificil de a-l accepta pe moment. Asemenea lucruri se citesc zilnic în ziare, dar nu-ți poți imagina că îți s'ar putea întâmpla vreodată... Bietul papa! Sunt fericită că nu mai este aici pentru a afla. Știrea l'ar fi zdrobit!..

— Asemena lucruri zdrobesc inima multor persoane, miss Holgate. În Septembrie se împlinise 38 de ani de când sunt cu d. Otterway și pot spune, cu toată sinceritatea, că nu bănuim nimic din cele ce se întâmplau. D. Otterway nu se simțea prea bine de câteva săptămâni, dar se plângea de stomac și lam văzut...

Bătrânul funcționar părea atât de mâhnit, încât ea nici nu îndrăznea să-l privească. Totuși, nu voia să mai rămână în această odaie care-i procura amintiri atât de tragice.

— Nu vreau să vă mai chinui cu noi întrebări, domnule Wyatt. Încă nu știu ce voi face acum. Această schimbare este atât de bruscă... Dar cred că mai pot rămâne încă

câtva timp în apartamentul meu din Saint James Court. Contractul expiră abia în luna Martie, zise ea cu un zâmbet trist. Scrie-mi acolo. Și-ți mulțumesc încă odată pentru că ai fost atât de bun.

Ii luă mâna într'ale ei și i-o strânse cu recunoștință.

Partea mai rea trebuia să vină de acum încolo. Joyce Thursby era în salonul de așteptare. Ii fusese imposibil să se debaraseze de ea, dar, acum, când era în curent cu catastrofa care i se întâmplase, Cynthia simțea că i-ar fi fost foarte greu să suporte flecăreala neîncetată a fostei sale colege de clasă. Joyce era tipul miciei descăierate, care se învârtea în jurul ei și nu se putea fixa de nimic. Avea entuziasme nebune, care nu țineau. Era nervoasă, agitată și tovarășia ei, pentru mai multă vreme, devenea foarte obositoare.

— Ei bine, scumpo, despre ce știri este vorba? Ai câștigat o avere?

Cynthia socoti că cel mai bine era să-i spună imediat adevărul. Știa că dispariția lui George Otterway va apărea, în curând, în ziare și că va fi napădită cu întrebări.

Dar abia începuse să-i vorbească tinerei fete cu înțeles că ar fi fost mai bine să tacă. Joyce Thursby o acoperi cu un potop de vorbe.

— Oh, dar este teribil! Este de necrezut! Am însă o idee mare: după dejun vom merge la biroul lui papa. Fără îndoială, el va putea face ceva. Poate îți va regăsi toți banii înainte de o săptămână... Este atât de priceput în plasamente și acțiuni și, nu-i așa, că banii tăi sunt acolo, scumpo?

În mai multe rânduri, în timpul dejunului la Carlton, Cynthia ar fi avut poftă să strige, atât de mult o obosea flecăreala neîntreruptă a lui Joyce. De altfel, avea o idee vagă în minte. Trecuseră două ore de când aflase știrea dezastruoasă și începuse să se gândească ce va fi viața ei fără venitul acela anual de opt sute de lire, care dispăruse ca un fum, odată cu Otterway.

Edmund Thursby trecea drept un om foarte bogat, unul dintre acci magicieni ai Londrei care au reputația de a schimba totul în aur. El ar fi putut s'ajute, încă nu știa cum, dar faptul că fusese invitată să petreacă week-endul la el, ca și amănuntul că era prietena Joyce-ei, pledau în favoarea acestui fapt.

Plecară spre a-l găsi.

Birourile lui din Broad Street erau impresionante atât prin mărirea lor cât și prin mobilierul lor. D. Thursby încă

nu venise și în timp ce-l aștepta, Cynthia putu să observe numeroși oameni tineri, mai mult sau mai puțin eleganți, îmbrăcați cu o jachetă neagră și un pantalon vărgat, care păreau foarte ocupați, și tinere fete, care ar fi putut fi luate drept artiste de cinematograf, dar care, după cum îi spusese Joyce, erau «dactilograf particulare». Ele se plimbau pe coridoare, cu mersul unor candidate la un concurs de frumusețe.

Pentru Cynthia, care până atunci, nu pătrunsese nici odată într'un birou din City, această lume i se părua stranie și uimitoare.

Thursby sosi pe la orele trei și jumătate. Cynthia îl aștepta de o oră. Ultimele 40 de minute le petrecuse singură, pentru că Joyce o părăsise ca să întrețină o convorbire foarte animată cu un individ excesiv de elegant care era, se pare, secretarul «cel mai particular» al d-lui Thursby: Walter Leavis.

În timpul acestor 40 de minute, Cynthia avu timpul să reflecteze și să facă o recapitulare a vieții ei trecute. Se gândi la tatăl ei, care murise într'un accident de vânătoare, când ea avea 16 ani. Trecuseră deci șapte ani de atunci. Mama ei suferise atât de mult încât își urmă, aproape imediat, soțul.

Hercword Holgate fusese unul dintre chirurgii oftalmici cei mai celebri din Harley Street. În rarile pauze care-i rămăneau între operații și vizitele bolnavilor săi, nu se gândea la milioanele care le-ar putea câștiga, ci la dragul său Leicesterhisre. Se agăța de fiecare ocazie care-i permitea să se dedea sportului său favorit și era o adevărată ironie a soartei că murise la o vânătoare.

Ea — Cynthia — fusese singurul lui copil, poate din cauza geloziei mamei sale. Muriel Holgate își iubea soțul atât de mult încât ar fi suferit dacă ar fi văzut un copil — deși din propriul ei sânge — ocupându-i atenția lui.

Reflecțiile Cynthiai fură întrerupte de reîntoarcerea Joyce-ei Thursby, însoțită de tânărul elegant.

Joyce își reîncepu imediat flecăreala.

— Papa va fi aici peste câteva clipe, scumpo, zise ea. Financiarul sosi găfâind.

— Hello!, nu știam că sunteți aici, zise el. Într'adevăr, am mâncat repede la clubul meu, apoi m'am dus la Scotland Yard să-l văd pe inspectorul șef. Furtul de azi noapte îmi procură griji. Simt că partea mea de responsabilitate este foarte mare.

Fiica lui nu-i mai lăsă timp să continue.

— Oh, papa, să nu mai vorbim despre acest furt, acum. Povestea asta s'a învechit. S'a întâmplat un alt lucru extraordinar și pentru aceasta am venit aici, Cynthia și-a pierdut toată averea. Nu este teribil? Și am adus-o aici pentru a-i ajuta s'o regăsească.

Cynthiei, ai cărei nervi erau încordați la maximum, i se păru că prin ochii financiarului trecu un fulger. Acum îi plăcea și mai puțin, când se găsea în fața acestei teribile realități. Era poate un efect al imaginației ei excitate, dar omul pe care-l considerase totdeauna ca pe tatăl unei prietene vechi părea să se arate sub adevărata lui înfățișare. Auzise spunându-se multe lucruri despre Edmund Thursby, dar nu se lăsase influențată de judecata altora, înainte de aș fi făcut singură o părere.

Cu o privire, care părea s'o evalueze, Thursby se întoarce spre fiica lui.

— Aș vrea să vorbesc numai cu Cynthia, Joyce. Te poți duce să discuți cu Leavis.

— Oh, da...

— Și acum, draga mea, despre ce este vorba? întrebă financiarul de îndată ce rămaseră singuri.

Își apropiase scaunul de ea și îi luase mâna, pe care începu să i-o mângâie.

— Mă tem că cele spuse de Joyce sunt adevărate, domnule Thursby.

— V'ați pierdut întreaga avere?

— Da. Azi dimineață, după dejun, funcționarul notarului din Lincoln's Inn Field, care se ocupa de afacerile mele, mi-a telefonat pentru a-mi cere să viu cât mai repede posibil. Joyce, care avea de făcut niște cumpărături în West End s'a aranjat în așa fel ca să poată veni cu mine la Lincoln's Inn Field. Acolo...

Timp de o clipă trebui să se oprească. Amintirea convorbirii cu Wyatt îi era prea penibilă.

— Revino-ți, draga mea, zise Thursby, cu un ton de simpatie.

— Ah, scuzați-mă, sunt ridicolă. D. Wyatt, acesta este numele funcționarului, mi-a spus un lucru de necrezut; d. Otterway deturna banii clienților săi de mai mulți ani. Presupun că notarul a plecat pentru că se temea să nu fie arestat și se gândea că prăpădul va fi dat, în curând, publicității. Chiar acum, abia pot crede aceasta și, totuși, mă tem că nu mai există nici o îndoială cu privire la acest subiect.

— Dacă aș fi putut să mă îndoiesc de aceasta, dacă aș fi auzit cel mai neînsemnat amănunt cu privire la acest su-

biect, aş fi putut împiedeca totul, declară financiarul. Dar acum, după ce evenimentul s'a consumat, nu ne mai rămâne decât să ne decidem asupra manierei în care aş putea să vă ajut. Căci am intenția să vă ajut şi, sper, că nu vă îndoiţi de aceasta.

În ochii lui era ceva ce nu-i plăcea Cynthiai, care o făcea mai stingherită, şi iată ce îi zise:

— Înainte de a merge mai departe, domnule Thursby — şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru cele ce mi le-aţi spus — sper că aţi înţeles că numai Joyce m'a adus la biroul dvs., azi după amiază.

— A acţionat inteligent, răspunse el.

Cynthia continuă:

— Veceţi, faptele m'au dezorientat foarte mult. În mai puţin de cinci minute întreaga mea viaţă s'a găsit schimbată. Aveam de cheltuit opt sute de lire anual şi acum nu mai am nimic. Joyce a fost foarte bună cu mine şi a făcut tot posibilul pentru a mă consola, dar...

— Înţeleg perfect, o întrerupse Thursby, flecăreala ei şi-a călcat pe nervi, nu mai ştiaţi ce să faceţi şi înainte de a vă da perfect seama despre ce era vorba v'aţi găsit aici. Aşa-i?

— Perfect exact, domnule Thursby. Şi este tot atât de adevărat că nu voiam să fac apel la caritatea dvs. Sper că mă credeţi.

— Natural, te cred. Încă nu vi-am spus-o până acum, dar eram foarte bucuros că Joyce îţi devenise prietenă. Este puţin cam uşuratică şi sunt sigur că ai o foarte bună influenţă asupra caracterului ei.

Conversaţia lua o turnură stranie şi Cynthia nu ştia exact ce trebuia să răspundă.

— E foarte probabil, domnule Thursby, că Joyce nu va mai vrea să rămână în relaţii cu o tânără fată care nu mai are nici un ban.

— Ce absurditate! Sper că fiica mea îmi va semăna desul pentru a înţelege că banul — care are desigur importanţa lui — nu este esenţialul în viaţă. Dar, zise el observând expresia interlocutoarei lui, sunt pe cale să-mi pierd timpul. Ceeace trebuie să ne preocupe, cum am mai spus, este maniera în care aş putea să te ajut. Cred că ceeace aş putea propune drept cel mai bun, este să intri în biroul meu ca secretară particulară.

Aceste cuvinte produsese asupra ei impresii cu totul diferite. O domina însă un sentiment de jenă.

— Dar nu v'aş fi de nici un ajutor, domnule Thursby.

Nu știu nimic despre afaceri și despre lucrul de birou.

El îi respinse obiecțiunea.

— Vei învăța repede. Ești vioaie și inteligentă. Dealtfel, de multă vreme m'am gândit la aceasta. Desigur că nu vei mai putea duce viața de altă dată, dar îți promit să debutezi cu un salariu, care-ți va asigura confortul necesar. Acum nu mai vreau să aud alte obiecțiuni. Du-te acasă, scumpa mea. Reflectează bine și dă-mi repede răspunsul.

Ce putea face altceva decât a-i mulțumi. Simțea cât de prețioasă era această ofertă pentru zilele care trebuiau să vină.

— Vați arătat excesiv de bun pentru mine, domnule Thursby, și nu vă voi uita niciodată!, spuse ea strângân-
du-i mâna.

Desigur era un efect al imaginației ei surexcitare, dar ieșind din birou ea nu mai văzu în Edmund Thursby pe tatăl prietenei ei ci un bărbat care semăna cu un căpcăun flă-mânzit.

CAPITALUL VI.

INTERVIEWUL

Când ajunse la apartamentul ei din Saint James Courts, camerista îi anunță că venise un domn să întrebe de ea și o aștepta.

— Și-a spus numele. Phillips?

— Da, Miss. Se numește Gerald Frost și este reporter la «Evening Sun».

Cynthia încrunță sprâncenele. N'avea nici o poftă să fie interviewată de acest gazetar, chiar asupra unui subiect care altă dată ar fi pasionat-o.

Căci, desigur, acest reporter trebuia să fi venit în legătură cu furtul comis la Heathlands, în noaptea precedentă.

— Nu știu dacă ai făcut bine spunându-i să mă aștepte aici, Phillips, zise ea.

— Oh, dar este ceva foarte bine, miss, răspunse camerista cu căldură. Nu seamănă de loc cu reporterii care se văd prin filme.

Surâzând fără voia ei, Cynthia intră în salon și fu salutăată de un om care corespundea întocmai descrierii pe care i-o făcuse servitoarea ei. Avea deaface cu un gentleman și părerea ei fu confirmată când străinul îi zise:

— Mă scuz infinit pentru faptul de a vă deranja, miss Holgate. Și să nu credeți că am venit din propria mea iniția.

tivă. Adevărul este că-mi fac numai meseria — atât de de-testabilă cât este — și că dacă nu veți dori să-mi răspundeți, viou fi aproape ușurat.

Fata surâse.

— Este pentru prima oară când mă găsesc în fața unui reporter, zise ea, dar tatăl meu primea adesea jurnaliști care veneau să-i ceară părerea asupra chestiunilor medicale și am auzit totdeauna spunându-se că pentru ca un reporter să valoreze ceva trebuie să fie decis să obțină ce vrea.

Bărbatul, care schiopăta ușor, o aprobă:

— Este perfect exact. Deci, după cum vedeți sunt un reporter foarte prost. Am onoare să mă vâd în afacerile particulare ale altora. Totuși mi s'a dat ordinul să vin să vă găsesc. Și din această cauză, mă aflu aici.

Cynthia îi oferî un scaun, deschise o cutie de argint în care ținea țigări, îi oferî una, și începu să-și dea seama că încercarea nu era atât de teribilă cum și-o imaginase.

— Presupun că veți să-mi vorbiți despre furtul care a fost comis la d. Thursby, noaptea trecută?

— Da. Pot să vă încredințez ceva?

— Voiu fi încântată.

Cynthia îl găsea într'adevăr simpatic. Era elegant, bine făcut, distins și surâsul lui era dezarmant. Păcat că schiopăta.

— Ei bine, ceeace nu se știe, este faptul că bogata dvs. gazdă din noaptea trecută, a fost atât de afectată de acest furt încât a oferit o recompensă de cinci mii lire, prin intermediul ziarului meu, «Evening Sun», aceluia care ar putea da informațiuni asupra banditului.

Ea se întoarse spre el, bătând din palme.

— Dar este pasionant! Și ați venit să mă găsiți în speranța că voiu putea să vă ajut să câștigați recompensa?

Abia pronunțase aceste cuvinte și-și dădu seama că apucase un drum greșit. Privirea interlocutorului ei era o dovadă suficientă.

— Ceeace am spus este foarte răutăcios din partea mea. Vă rog să mă scuzați. Am vorbit în mod nechibzuit.

El surâse pentru a o liniști.

— Și chiar fără asta, tot nu m'ați fi ofensat. Personalul lui «Eving Sun» nu are decât de ascultat și de a-și face meseria. Nu, cele cinci mii de lire vor fi probabil câștigate de unul dintre invitații weekend-ului, bine înțeles, cu condiția să furnizeze informațiunile necesare. În ceeace vă privește, ce aveți a-mi spune, miss Holgate?

— Sunt într'adevăr dezolată dar nu știu absolut nimic. N'am nici cea mai vagă idee asupra identității hoșului.

— Dar dacă ai avea una, mi-ai spune-o?

— Ce întrebare? Ei bine, pentru a fi sinceră: nu cred că vi-aș spune.

— Dece?

— Ei bine, nu găsiți că Vulturul Negru are ceva de sportiv în el? Desigur că ceea ce face este foarte rău, dar... ei bine, cred că aș face mai bine să tac. Cred că veți serie cele ce vi le-am spus?

El clătină din cap.

— Desigur că nu. Am venit numai din ordinul primului redactor să vă ver a-mi da câteva amănunte suplimentare asupra furtului de astă noapte.

Fata își aprinse o țigară.

— De unde ai știut că eu am fost acolo?

— Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun» a obținut lista completă a invitațiilor lui Thursby. Acesta din urmă pretinde că urăște publicitatea dar acum... Miss Holgate ce mai puteți a-mi spune?

— Nu pot să vă spun nimic. Nu purtam coliere de perle în patul meu, noaptea trecută, și chiar în acest caz nu cred că Vulturul Negru s-a fi deranjat pentru a mi-l fura. Și acum mi-ar acorda și mai puțină atențiune. El vizează o gradă mai importantă decât tinerele fete care trebuie să ia, fără nici o experiență, un post de secretară particulară.

De ce îi povestea acestea lui, unui străin? Nu știa. Poate pentru că manierele lui o invitau la confidențe. Poate nu era decât un reporter foarte îndemânat, obișnuit să obțină informațiuni de la oameni, cu un aer absent.

— Credeam că aveți o situație financiară bună, miss Holgate. Dar vă rog să nu vă faceți o părere greșită desnece mine, continuă el în grabă. Poate aș fi trebuit să mă explic mai bine. Știți că jurnalele primesc o cantitate într'adevăr surprinzătoare de informațiuni. Când am aflat că va trebui să obțin, cu orice preț, un interview cu dvs., m'am interesat ce gen de persoană sunteți.

— Asta mă cam sperie.

— Nu trebuie să vă speriați, căci vă pot spune că dețin informațiunile mele de la Joan Trefusis.

— Sora lui Hector Trefusis, care serie reviste muzicale?

— Chiar ea, Joan mi-a spus că sunteți fiica lui Hereward Holgate, celebrul oculist din Harley Street. Așa dar veți deveni secretara particulară probabil pentru plăcerea dvs. personală?, o întrebă el foarte serios.

Din nefericire nu! Adevărul este că am primit vești foarte proaste astăzi.

Sunt dezamăgit de aceasta.

— Îmi promiteți că nu veți scrie cele ce vi le voi spune.

— O jur, cu mâna pe stilou.

— Atunci vă pot spune despre ce este vorba. Pe notarul tatălui meu îl chema Otterway.

— Dumnezeuule!

— Îl cunoașteți?

— Nu. Dar în Fleet Street se știe că s'a lansat un mandat de arestare împotriva lui. A furat mai multe milioane de lire clienților săi.

— Cred că și banii mei au avut aceeaș soartă.

— Vreți să spuneți că...?

— Da, primul funcționar al lui Otterway mi-a spus astăzi că bietul meu venit anual de 800 de lire a dispărut. Deaceea trebuie să mă gândesc la viața mea. Știu să bat puțina la mașina de scris, știu să jonglez cu trei mingi, dar asta cred că nu mă poate duce prea departe.

— Și care este meseria care vreți s'o favorizați cu prezența dvs.?

M'am dus în City și acolo am găsit un serviciu.

— Și care este patronul dvs.? Cunoște oameni în City, continuă el, și am o scuză pentru curiozitatea mea. Toți gazetarii sunt curioși. Dacă n'ar fi, ar fi dați afară din posturile lor după o săptămână. Deci scuzati-mă.

— D. Edmund Thursby mi-a oferit un post în birourile lui, zise ea.

Interlocutorul ei o privi în tăcere.

— Nu puneți prea mare grabă în a mă felicita.

— Sincer spus, n'o pot face. Știți... — dar cred că aș face mai bine să tac.

Tânărul încercă să rădă pentru a o liniști, dar fără succes.

Fetei îi scăpară atunci aceste vorbe:

— Sunteți a doua persoană care, în decurs de câteva ore, mă puneți în gardă împotriva d-lui Thursby. Dece? Cei reproșați?

Gazetarul părea să aibe obiceiul deconcertant de a răspunde la o întrebare prin altă întrebare.

— Pot să vă întreb care a fost această a doua persoană care vi-a dat acelaș sfat?

Fata se roși. Căci își amintea de omul care se plecase asupra patului ei și-i duse mâna la buzele lui...

— Cred că nu vă pot spune. Dar știu că mi s'a mai vorbit despre aceasta. Ce-i reproșați domnului Thursby?, mai întreabă ea odată

— Aproape totul! Oh, știu că ați fost în aceeași clasă cu fiica lui Joyce, dar vă cer, miss Holgate, cu toată seriozitatea de care este capabil un gazetar, să reflectați de două ori înainte de a accepta acest post.

— Acum când mi-ați spus atât, domnule Frost, ați face mai bine să adăugați și restul. Ce știți despre caracterul domnului Thursby care vă autoriză de a-mi da acest sfat?

— Ar fi nu numai o bârfire dar și o indiscreție din partea mea de a vă spune mai multe, zise el cu nerăbdare. Și acum trebuie să mă întorc la redacție, altminteri prim redactorul ar avea un atac. La revedere și mulțumesc pentru sinceritatea dvs. Iată cartea mea de vizită. Dacă vreodată veți simți nevoie să încredințați ceva unui gazetar prost, care refuză să scrie o bună parte din cele care le aude în fiecare zi, n'aveți decât să-mi faceți un semn.

— Am înțeles.

Tânărul se îndreptă spre ușă și Cynthia îl privi plecând, continuând să țină cartea lui de vizită în mână.

CAPITOLUL VII.

MAGICIANUL

Comisarul șef nu era mulțumit de turnura pe care o luaseră evenimentele în ceea ce privea pe celebrul criminal: Vulturul Negru. Dar detectivul Forrest, care se aștepta la o opoziție puternică, nu fu prea surprins.

El îl observă pe comisarul șef, care era afundat în scaunul lui ca un Buddha mare și reflecția care i-o făcuse Gilbert Patten — acest reporter ironic — îi revenea în minte:

— Un detectiv!, exclamase acesta. Ei bine, el n'ar putea descoperi nici un miros urât, chiar dacă ar fi sub nasul lui.

Această reminiscență îl făcu să surâdă pe scoțian, dar în momentul acela Grayson își încruntă sprâncenele.

— Gândesc că te gândești la ceva caraghios, dar lasă-mă să-ți spun asta: dacă n'am fost eu capabil să pun mâna pe el în timpul acestor trei ani sunt convins că nu vei face mai mult, Forrest.

Grayson era în general nemulțumit de toți și de toate, excepție fiind el. Dar ostilitatea care o marca față de Forrest n'avea aerul să turbure buna dispoziție a acestuia din urmă.

— Ei bine, acum cine se va ocupa de afacerea Krijinowsky?, întrebă comisarul șef rânjind.

— Sergentul Skapleton a fost însărcinat cu aceasta. Li voi lăsa un raport complet, înainte de a părăsi biroul astă-seară. Și aceasta îmi aduce aminte că trebuie să pun la punct și acest lucru.

Fără să aștepte vreun răspuns, Forrest se întoarce și părăsi odaia.

În timpul celor zece minute ce urmasă, el se infundă atât de profund în dosarul Krijinowsky încât uită de Vulturul Negru. Chiar regreta că va lăsa această afacere, tocmai în momentul când succesul încorona câteva luni de muncă oboșitoare.

Acest american — se declara de origină rusă — venise din New-York cu doi ani înainte și afacerile sale constituiau un adevărat pericol pentru West End. Se declarase psihiatru și astfel se pusese la adăpostul legii. În realitate era versat în științele oculte și ghicea viitorul.

Krijinowsky era protejat de înalta aristocrație din Mayfair și orice arestare a lui era imposibilă. Când însuși soția procurorului general era o clientă entuziastă a acestui șarlatan periculos ce s'ar fi putut face? Detectivul Forrest se plânsese de mai multe ori, de această influență, inspectorului șef dar lordul Bradney se declarase bătut.

Comisarul de poliție ceruse, deseori, un ordin de expulzare pentru acest străin indezirabil, dar el se găsea sub protecția unei autorități foarte puternice. Mai mulți specialiști în boli nervoase, din Harley Street, veniseră să denunțe la Scotland Yard mărirea alarmantă a sinucigașilor și cazuri de alienație mintală, în special la femeile care frecventau cabinetul lui Krijinowsky. Dar nimic nu se făcuse pentru a pune capăt sinistrelor operații ale rusului. Krijinowsky era încă la Londra.

Krijinowsky, ca toți oamenii de teapa lui, se aranjase să cunoască contul bancar al clientului său, înainte de a începe ședința. Odată ce fusese informat (și avea mijloace foarte bune de informare), magicianul — cum era supranumit de admiratoarele sale feminine — se punea la lucru. Fiind foarte persuasiv, știa ușor să flateze, să influențeze, să înșele și clientele lui mai ales cele romantice, deveneau repede niște păpuși în mâinile lui.

În misteriosul său cabinet, cu ajutorul chiromanției, a atingerilor magnetice și a unui cristal, Krijinowsky își aducea clienți până la întunecoasele și teribilele secrete ale «vieții de apoi».

Metodele acestui om erau variate. Cu unii clienți era blând cu alții sălbatec de brutal. Un dar pe care Krijinowsky îl poseda cu certitudine era acela al psihologiei.

CAPITOLUL VIII.

NEWTON SMITH: ȘANTAJISTUL.

În marea sală absecură, atât de curios amenajată, pe care Krijinowsky o numea «Templul», vorbeau doi oameni. De îndată ce vizitatorul intrase printr-o ușă secretă, care se găsea în dosul perdelelor groase și negre, «magicianul» telefonase servitorului său hindus pentru a-i spune că nu va primi nici un client înainte de o jumătate de oră. Căci vizitatorul lui era un personaj foarte important și trebuia să discute serios cu el.

Atât de șiret cât fu, detectivul nu făcuse asociația acestor două nume: Newton-Smith și Krijinowsky. Este adevărat că, în cursul anchetelor sale, nimic nu-l pusese pe această cale. Dar această asociație exista și era foarte mănoasă.

Toată lumea femeilor de moravuri ușoare a Londrei, care trăiește la marginea societății și pe care o exploata el, cunoștea mai mult sau mai puțin înțim pe M. W. Newton-Smith. După aparențe, avea o situație foarte indestulată și locuia, împreună cu servitorul său, într'un apartament de pe Cork Street, D. Newton Smith era văzut la Derby, la Ascot, la premierele teatrale și, uneori, și la Operă. Dar, mai curent, frecventa acele locuri la modă, acele dăncinguri care apar într-o noapte, au una sau două luni de popularitate și apoi dispar brusc.

Poate lui Newton-Smith îi plăcea să fie văzut. În orice caz, sigur, îi plăcea să vadă. Bărbații și femeile, pe care îi întâlnea în aceste localuri de plăcere constituiau clientela sa.

Sub aspectul unui simplu hoinar, care duce o viață a, greabilă și inocentă, Newton-Smith, acest om de 50 de ani, solid construit, cu un ten colorat, cu mustățile lui negre și părul său pomădat cu îngrijire, era unul dintre șantajisții cei mai lipsiți de scrupule, ai timpului său. Toți șantajisții sunt periculoși, dar dacă Newton-Smith punea o grijă cu totul particulară pentru a nu fi prins de poliție, sau trădat de vreuna dintre victimele lui, aceasta cerea o finețe considera-

lăla și cum el își petrecuse cinci ani într-o închisoare din Franța, în urma unei imprudențe, jurase să nu i se mai întâmple o aventură asemănătoare.

— Ce s'a întâmplat. Pari speriat, zise el așezându-se pe scaunul rezervat clienților.

„Magicianul” surâse, însă cu surâs dubios.

— Mi s'a întâmplat un lucru absolut extraordinar, răspunse el. Privind cristalul, am văzut ceva.

— Ah, și ce ai văzut?

— Am văzut o spânzurătoare, zise el respirând cu greutate.

Newton-Smith izbucni într-un râs răgușit.

— Admirabil, exclamă el, cert este, Krijinowsky, că meseria ta te absoarbe atât încât mă iei drept un client obișnuit. Excelent! Ei bine, nu-i exact?

Mânia îi înlocuise, acum, bonomia obișnuită.

Krijinowsky înțelese că ar face mai bine să nu-l irite pe acest om, căruia îi datora atât și de care avea, totdeauna, puțină frică.

— Da, așa cred că este.

Nu adăugase că viziunea din cristal fusese atât de intensă și atât de reală încât îl stupefiase.

— Dacă crezi că ai văzut ceva, aceasta se datorește vieții pe care o duci. Nu faci destule exerciții, Krijinowsky. Ră. mai închis în casă toată ziua. Dece nu te plimbi puțin prin parc, după ce-ți termini lucrul? Totuși, continuă vizitatorul, nu vreau să-mi pierd timpul dându-ți sfaturi medicale. Dacă dorești din acestea nu ai decât să te duci în Harley Street. Eu am venit aici pentru a discuta de afaceri. Sper că aici nu ne poate auzi nimeni.

— Nimeni, răspunse Krijinowsky. Tocmai am telefonat în acest sens.

— Foarte bine! Atunci, ascultă-mă Krijinowsky. Ai reușit în ceea ce ți-am cerut?

Magicianul scutură din cap.

— Nu. Am încercat diferite metode, bine înțeles cu discreție, dar n'am descoperit nimic.

— E lamentabil. Nu poți să suport ideea că Vulturul Negru să pună, meru, mâna pe asemenea averi fără ca eu să pot avea partea mea. Am mai reflectat asupra acestui subiect și sunt din ce în ce mai convins că am dreptate.

— Vrei să spui că Vulturul Negru trebuie să fie un om de societate?

Da. Altfel cum ar putea fi atât de bine informat. Nu ești de părerea mea?

— Da. Dar este al dracului de şiret şi ne va fi foarte greu să-l descoperim.

-- Ei bine, trebuie să-l găsim şi tu eşti omul ales pentru aceasta. Căci poţi fi informat de toţi proştii care vin aici.

— Greu de crezut că va şti cineva cine este într'adevăr Vulturul Negru. Acesta lucrează veşnic singur şi probabil nu-şi încredinţează secretele nimănui.

— Nu. Ai dreptate, zise şarlatanul după o scurtă reflecţie. Dar totuşi sunt convins că este un om de lume. Cu orice preţ, vreau să descopăr, printr'un mijloc oarecare, cine este acest bandit înainte ca poliţia să intre în joc. Trebuie să mă ajuţi. Acum arată-mi raportul tău.

Era vorba de afacerile făcute de şarlatan în timpul săptămânii, sumele pe care le storseseră clienţilor săi şi informaţiunile (foarte preţioase pentru un santagist) care le obţinuseră dela ei în timp ce erau hipnotizaţi.

— Este foarte satisfăcător. Continuă pe această cale, zise Newton-Smith, dar îl doresc pe Vulturul Negru. Nu o uita, Krijinowsky.

Îşi puse, cu grijă, hârtia în buzunar, îşi luă pălăria şi plecă, cu aerul unui om care şi a întrebuinţat cum trebuie o după amiază.

După plecarea lui, Krijinowsky simţi nevoia să bea un pahar de brandy, apoi anunţă pe paznicul dela uşa de intrare că nu voia să primească alţi clienţi. Un lucru era însă sigur pentru el: că, în ziua aceea, nu se va mai ocupa de cristal. «Viziunea» care o avusese cu zece minute înainte de sosirea lui Newton Smith era încă foarte limpede în mintea lui şi încă nu-si regăsisse sângele rece.

Se hotărîse să se ducă să facă o plimbare prin parc.

CAP. IX.

ASOCIAŢIA VULTURILOR NEGRIL.

— Domnule secretar, vrei să ne citeşti procesul verbal al ultimei adunări? întrebă preşedintele.

Omul de talie înaltă care era aşezat la dreapta lui se aplecă, scoase o foaie de hârtie dintr'o servietă care stătea pe pământ, şi începu cu o voce gravă şi măsurată:

«Reuniunea lunară a membrilor organizaţiei Vulturul Negru a avut loc la sediul obişnuit, în prima zi de Luni a lui Octombrie. După câteva discuţii preliminare, s'a decis să se facă o vizită nocturnă lady-ei Sybil Tremayne, în locuinţa dela ţară a d. lui Edmund Thursby, pentru a se lua o bijuterie care, odată vândută, va trebui să servească

la o operă de caritate. Aceasta pentru că organizația noastră este revoltată de moravurile acestei femei bine cunoscută. Propunerea aceasta, supusă membrilor, a fost aprobată cu unanimitate.»

«Printre chestiunile importante care s'au mai discutat a fost și aceea a numărului 3, după care s'a hotărât ca, în viitoarea ședință, să se protesteze puternic împotriva bra-vului nostru șef care se expune personal și-și asumă toate riscurile atunci când organizația Vulturului Negru este decisă să intre în luptă contra bărbaților sau femeilor care reprezintă un pericol real pentru societatea modernă.»

— Iată, domnule președinte, conchise secretarul întorcându-se spre stînga, procesul verbal al ședinței noastre trecute.

Președintele se ridică.

— Membrii ai asociației Vulturul Negru, ați auzit procesul verbal al ultimei ședințe. Il aprobați?

Cinci mâini se ridicară în acelaș timp.

Ce ar fi zis detectivul Forrest dacă ar fi asistat la această reuniune? Este posibil, de altfel, ca scoțianul impasibil cum era și obișnuit să se domine n'ar fi spus nimic. Dar pentru o altă persoană care ar fi știut adevărul, această reuniune ar fi fost de un interes pasionant. Erau acolo șase oameni, în afară de secretar, care era mult mai în vârstă și de un tip cu totul diferit. Toți purtau nume cunoscute. Erau toți de familie. Patru dintre ei, cel puțin erau fii unor părinți bogați, iar al cincelea își cucerise un nume în sporturi: polo, tennis, cricket, box și canotaj.

Numărul 1, președintele reuniunii, acelaș Vulturul Negru, Cavalerul Noptii care se aplecase, cu 96 de ore mai înainte, asupra patului Cynthiei Holgate, își privi «gangsterii», cum se amuza să-i numească uneori, și înțelese că, nu numai că-l admirau, dar îl și înbeau. Ca și comandantul unui regiment știa că poate conta pe oamenii săi. Ei n'ar permite niciodată legii de a se pune între ei și șeful lor, sau între ei și obiectivele care le aveau în vedere. Erau toți «în afara legilor», sau cel puțin în aceste ocazii în care se desbrăcau de identitatea lor pentru a deveni ceea ce lumea numea criminali. Și erau mândrii de aceasta.

— Domnilor, le zise el, scuzați-mă pentru faptul de a fi întrerupt cursul normal al reuniunii noastre, dar importanța cazului care aș vrea să vi-l spun v'ar da explicația manierei mele de a acționa. Cred că nu mai este nevoie să vă amintesc că, de la înființarea organizației noastre, una dintre principalele clauze asupra cărora am căzut de acord a fost următoarea: dacă unul dintre membrii — adică unul

dintre cei șase prezenți aici — ar întâlni un caz care crede că ar putea atrage atenția organizației, este de datoria lui de a cere o întrunire specială pentru a-l discuta. Ceeace am spus este exact, nu-i așa, domnule secretar?

Bărbatul care era la dreapta lui se ridică și aprobă.

Numărul 1 continuă:

— Cazul care vreau să vi-l spun este al unui om despre care se vorbește, în momentul acesta, cel mai mult la Londra. Oricare ar fi importanța cazurilor de care ați putea să vă ocupați acum, n'am nici o îndoială că numai numele lui Krijinowsky ar fi suficient pentru a fi preferat tuturor celorlalte.

— Suntem gata să vă ascultăm, spuseră ceilalți într'un singur glas.

— M'am ocupat de o manieră cu totul specială de acest Krijinowsky care, după cum o știți cu toții, este un ghicitor, un șarlatan de cea cea mai rea speță. Și iată ce am descoperit: acest om care-și zice rus, dar care în realitate e armean, câștigă o avere considerabilă. Asta privește deci într'un mod cu totul special organizația Vulturului Negru. Am putea preveni Scotland Yardul, dar diavolul acesta este prea șiret pentru poliție. Am căpătat convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu W. Newton-Smith, celebrul șantajist. Te rog domnule secretar, să notezi ca și acest din urmă scelerat să primească vizita noastră.

Secretarul își notă cu grijă aceste ultime cuvinte.

— Vă rog să-mi scuzați această digresiune, reluă Vulturul Negru. Ziceam că căpătasem convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu Newton Smith șantajistul. În locuința din Lower Brook Street, își hipnotizează clienții, și apoi nu-i prea greu să scoată de la ei informațiuni folosite, chiar foarte folosite pentru asociatul său, privind politica, afacerile și intrigile amoroase. Șantajistul știe să se servească de toate aceste informațiuni. Krijinowsky are o asemenea protecție în țară încât este greu a-l face să plece. Poliția este neputincioasă. Cred că are mâinile legate și este deci datoria noastră, a Vulturilor Negrii, de a ne ocupa de el. Sper că veți fi de părerea mea și iată ce propun: să facem o vizită acestui șarlatan, și farsor, la domiciliul său, pentru a-i da lecția care o merită. Aceasta în maniera noastră obișnuită.

Cinci mâini se ridicară.

— Domnule secretar, deci s'a decis și s'a acceptat ca viitoarea persoană de care ne vom ocupa să fie Krijinowsky, adăugă președintele, adresându-se bărbatului mai î

CAP. X.

LA PANDA.

Shifter Clark aparținea acelei plebe mișunătoare a Londrei, care evoluează în străzile strâmte și murdare ale cartierului Soho. Dormea într-o cocioabă din Soho, își lua masa într'un bar din Soho, juca și petrecea aproape tot timpul la Old Compton Street, în vecinătatea imediată.

Numai «meseria» trebuia să-l fi adus în seara aceea în fața imobilului mare din Clarges Square. În după amiaza aceea, întâlnise pe unul din șefii din Soho, care era numit «Masca», din cauza remarcabilei impasabilități a trăsăturilor lui, și primise ordinul următor:

«Du-te în Clarges Square 127, astă noapte. Acolo locuiește Sir Charles Feltisbury, Feltisbury este un om politic, ministru de războiu (admitând că un biet vagabond ca tine înțelege ce înseamnă aceasta). Biroul lui este la parter, odaia care dă în grădină, prin dos, lată o cheie ca să intri prin ușa care dă în stradă. Trebuie să pătrunzi în birou — fi atent la soneriile de alarmă — și să pui mâna pe toate hârtiile care le găsești. Ai înțeles?

Shifter răspunse afirmativ din cap. Era puțin vorbăreț. Totdeauna acțiunile lui vorbeau pentru el și isprăvile lui, în furturi, erau referințele lui cele mai bune.

— Astaj tol, îi zise «Masca», arătându-i așa.

Shifter se supuse. «Masca» și cu el se înțelegeau fără a avea nevoie să-și vorbească. Acest lucru nu era primul care-l făcea acest om. Se spuneau multe asupra «Măștii» în Soho. Era așa zisul emisar al unui ticălos plasat foarte sus — atât de sus, încât nu venise niciodată personal în Soho și care-i telefona ordinele sau le trimitea printr'un mesager. Dar Shifter, un suflet simplu, simțea să asta o interesează. Dece s'ar încurea într'un amănunt atât de mic și de o importanță atât de mică? Ii era suficient să știe că dacă-și ducea la bun sfârșit misiunea sa și dădea satisfacție «Măștii» era recompensat. Ce s'ar fi făcut cu documentele pe care trebuia să pună mâna nu-l interesa. Curiozitatea era periculoasă în meseria sa.

La orele două fără trei minute, după ce aruncase o ultimă privire asupra străzii deșarte, introduse cheia care i se dăduse în broasca ușii care ducea la subsolul casei cu nr. 127. Era o noapte întunecasă și absolut fără lună. Cerul era complet negru și nu strălucea nici o stea. Exact noaptea care și ar fi comandat o Shifter, deaă ar fi posedat o putere magică.

Odată înăuntru, și aceasta se făcu foarte repede căci zăvoarele erau complet ruginite și ușa era închisă numai cu cheia. Shifter înaintă tot atât de tăcut ca și o umbră.

Tălpile lui de cauciuc alunecau fără șgomot. În mână dreaptă ținea un reteveiu, căci trebuia să prevadă totul. După câteva secunde, Shifter văzu o ușă la stânga lui. Și, în fața acestei uși, observă o siluetă — el se gândi că trebuie să fie un gardian. Se decise să acționeze imediat. Era necesar. Înainte ca acest personaj nefericit să-și fi putut da seama ce i se întâmplase, reteveiul se abătu greu asupra cefei lui și el căzu în genunchi. Înainte să fi scos un geamăt, atacatorul lui îi puse mâna la gură. În cinci secunde, gardianul fusese scos din luptă. Dacă n'ar fi auzit o voce din odaia alăturată, Shifter s'ar fi zăpăcit. Dece era acest om acolo? Păzea el ceva în interior? Și în acest caz despre ce era vorba? «Masca» îi dăduse ordin să pună numai mâna pe hârtiile care se găseau în birou. Dar dacă i se oferea și o altă ocazie nu trebuia s'o neglijeze.

În odaia vecină erau mai mulți bărbați și, deodată, un nume îl galvaniză: Vulturul Negru.

Auzind acest nume, Shifter deveni țepăn de surpriză, căci dacă exista vreun subiect care nu se epuiza niciodată în Soho era acela privind pe Vulturul Negru. Numai pronunțând acest nume se asigura o convorbire animată. Cine era acest necunoscut care umnea lumea întreagă prin abilitatea sa?

Vulturul Negru trebuia să fie un amator, căci dacă ar fi fost profesionist cineva ar fi reușit să se unească cu el. Dar acest om bătea toate recordurile și chiar unii specialiști, ca Dixie Sealon, regele spărgătorilor, îl omagia. Se ascundea cu îngrijire și consecința era că Soho odată cu admirația care avea pentru el îi păstra și un resentiment. Vulturul Negru puna în incuscătură atât cartierul Soho cât și Scotland Yardul. Și acum, deoarece lucrurile țineau de prea multă vreme, șefii cartierului îi declaraseră război. Voiau, după spusele lor, să-i arate cine sunt. Dacă ar fi găsit un mijloc, Soho i-ar fi trimis un ultimatum: ori vă alăturați nouă, ori plecați.

Dar șefii erau neputincioși și acest sentiment le rănea orgoliul. Se promisese, în lumea crimei, că prima persoană — bărbat sau femeie — care descoperea identitatea Vulturului Negru, va fi recompensată.

Chiar în după amiaza acelei zile, unul dintre șefii bandei celei mai puternice îi spuse «Măștii»:

— Descoperiți-mi cine este într'adevăr Vulturul Negru și vă voi da 500 de lire.

Shifter era oportunist și avea mintea promptă. Luă repede hotărârea să asculte tot ceea ce se zicea de cealaltă parte a ușii, pentru a alerga să raporteze știrile în Soho. Motivul pentru care venise, în noaptea aceasta, în Clarges Square (122) putea să mai aștepte și era sigur că, în aceste circumstanțe speciale, «Masca» ar fi aprobat maniera lui de acțiune.

Shifter Clark era renumit pentru sângele lui rece. Nici femeile, nici vinul, nici muzica, n'aveau nici o influență asupra lui. Dar descoperirea pe care o făcuse din întâmplare îi producea frisoane. Se și vedea sărbătorit, înconjurat și admirat de toți și această perspectivă îi transmitea o veselie puțin obișnuită naturii lui neimpresionabile.

Dar, desigur, existau și riscuri. Vulturul Negru trebuia să se ferească și desigur n'ar ierta omul pe care l-ar găsi încercând să pătrundă misterul său. Nu, trebuia să fie prudent... ca un șoarece. Shifter se apropia și mai mult trăgând înăsa cu urechea pentru a surprinde orice pericol.

Totuși, în mijlocul acțiunii cele mai importante ale vieții lui, Shifter eșuă. În intenția de a asculta mai bine, renunțase să mai tragă cu urechea la pericolul care ar putea să se apropie de el.

Fără să fi avut timpul să scoată măcar o injurătură, vâul uitării și al inconștienței i se întinse în fața ochilor.

CAP. XI

INTĂLNIRE NOCTURNĂ

Deschizând ochii, Shifter văzu că în odaie erau șapte bărbați. Toți purtau măști de mătase neagră, care le acopereau în întregime figurile lor. În plus, erau îmbrăcați în niște robe mari și negre. Shifter care, sub amenințarea pericolului, își regăsise rațiunea, simți că mai târziu îi va fi incapabil să-i identifice.

Unul dintre oamenii mascați se îndreptă spre el.

Măinile și picioarele spărgătorului fuseseră legate cu o frânghie.

Cum te cheamă?, întrebă necunoscutul. Ai face bine să-ți spui numele corect, căci avem mijloace să descoperim adevărul.

Shifter răspunse imediat:

— Mă numesc Clark.

- Care-ți este numele?
- Ei mă numesc Shifter.
- Cine sunt «ei»?
- Cei din Soho.
- Atunci ești criminal de profesiune?
- Dacă vrei dvs. așa. fie.
- În ce branșă ești specializat?
- Sunt spărgător.

Shifter vorbea cu o mândrie serioasă.

— Acum, domnule Clark, am fi foarte fericiți să știm în ce scop te-ai introdus aici, astă seară. De fapt dorim să știm mai multe lucruri despre d-ta. Credem că vei fi în stare să ne informezi. Asta este ceea ce îți rămâne de făcut.

La aceste cuvinte, care aveau ceva amenințător în ele, Shifter se simți foarte prost. Decise să se arate diplomat și să nu spună decât o parte din adevăr.

— Ei bine, mi s'a cerut să vin în această casă, pentru a lua hârtji din biroul bătrânului. Înțelegeți? Cred că nu vă așteptați să vă spun numele celuiia care m'a trimis aci, căci nu o pot face. Mi-a dat o cheie pentru ca să deschid ușa din stradă. În felul acesta am intrat, am înaintat pe culoar, când am fost lovit de unul dintre prietenii dvs. Când m'am trezit, m'am regăsit aici. Asta cred că este totul.

— Nu chiar totul, prietene, replică aspru omul care-l întreba. Poate vei fi atât de bun să-ți amintești ce te-a făcut să-l pui knock-out pe unul dintre prietenii noștri?

Cei șapte mascați se retraseră în fundul odăii și începură să vorbească cu voce joasă.

Shifter aștepta cu nerăbdare. Nu știa, desigur, soarta ce i se pregătea și era foarte neliniștit asupra acestui punct, căci nu se îndoaia, un moment, că unul dintre acești oameni era Vulturul Negru. Dar care era? N'ar servi la nimic să se întoarcă în Soho și să facă descrierea acestor șapte mascați, pe care i-a găsit în pivnița unei case. «Masca» i-ar fi cerut mai multe amănunte.

După cinci minute de deliberare, omul care părea să fie șeful (era oare Vulturul Negru?), se întoarse și reveni lângă prizonier.

— Mi-e teamă că te-ai pus într-o situație rea, Shifter, puse el. Te-ai introdus în această casă pentru a comite un furt și asta, după cum ști, este foarte grav. Desigur, am putea să te dăm în mâinile poliției. Dar asta ar aduce după sine unele lucruri care dorim să le evităm.

Prizonierul surâse.

Va am în mână, replica ei.

Pentru prima dată în viața sa vorbise fără să se gândească. Abia promisese aceste cuvinte și-și dadu seama că spusese o prostie. Amenințarea pe care o subînțelesese fu imediat sesizată de cei care-l înconjurau și ei reîncepută să discute între ei.

— Am decis să te trimitem să faci un mare voiaj pe mare, reluă omul mascat care revenise în mijlocul camerei. Spărgătorul începu să găfăie.

— Un lung voiaj pe mare? Pentru care motiv?

— Ca să părăsești Anglia o bucată de vreme. Aerul din largul mării îți va fi salutar, fizic și moral, și — în plus — vei învăța să distingi al meu de al tău, ceea ce pari să ignorezi complet, pentru moment. Nu cunosc un loc mai bun pentru un spărgător nenorocit decât un vapor pornit spre o lungă călătorie. Să spunem spre Australia. Desigur voiajul ți-l vei plăti singur.

Shifter nu fusese niciodată un umorist. Nu înțelegea umorul, dar era destul de inteligent pentru a-și da seama că această formă de glumă ascundea ceva.

Atins în plină inimă, el protestă:

— Australia? Ce dracu să fac în Australia?

— Asta rămâne să descoperim mai târziu. Vei avea grijă să te însărezezi cu genul de viață care trebuie să-l duci și să înveți ce este cinstea. Domni care te-au întrebuințat la această activitate nocturnă știau că această casă este ocupată de Excelența Sa Ministrul Războiului?

— Da, un oarecare Fettișbury.

— Ești de o precizie admirabilă și ai fi un martor bun într'un proces criminal, Shifter!, fu replica. Dar acum, mă tem că nu mai putem întârzia mai mult. E târziu și uni dintre noi nu s'ar supăra să fie în paturile lor. Înainte de a pleca, pentru că aerul nopții este prea răcoros, trebuie însă să bei ceva.

Spunând acestea apropiă de buzele prizonierului său un pahar care conținea un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Iată ceva care te va încălzi... Bea... Îți va prinde bine.

Crezând că era vreun stimulent, Shifter înghiți lichidul. Câteva minute mai târziu își pierduse cunoștința.

— — — — —
Dacă detectivul Forrest n'ar fi lucrat atât de târziu noaptea n'ar fi acceptat să fie condus acasă cu o mașină a poliției. Sunt lucruri mici ca acestea care au o mare importanță în viața oamenilor.

Forrest locuia într'un pavilion drăguț, în spatele lui Eccleston Square Victoria. Șoferul apăsă pe acceleratorul puternicului Ford și mașina porni în grabă.

P. C. Graham conducea admirabil, dar nu putu să evite mașina care-i eși în cale, cu toată viteza, după colțul străzii Pall Mall. Din fericire, nici o victimă omenească nu fu sacrificată zeiței Vitezei, totul reducându-se la o ciocnire ușoară.

Așa obosit cum era, Forrest trebui să renunțe să se ducă să se culce în scara aceea. Zece minute mai târziu, mașina poliției își reluă drumul spre Yard, cu un om care avea mâinile și picioarele legate și care lăsa impresia unui om care își amețise creierii cu o băutură oarecare. Sergentul Lomax, care făcea parte din Escadra Volantă, îl recunoscu imediat pe Shifter Clark.

Intrând în biroul său, Forrest își comandă cafea și sandwichuri pentru patru persoane și începă unul din interogatoriile cele mai severe care le făcuse vreodată.

Situația era, desigur, cu totul specială. Doi dintre tinerii cei mai cunoscuți ai orașului erau așezați pe scaunele din fața lui. Unul era Basil Fettisbury, fiul ministrului de războiu, iar tovarășul lui era Oliver Tryst, cunoscut în lumea întreagă ca jucător de polo și unicul fiu al unui mare industriaș care învârtea anual mai multe milioane.

Forrest știa că trebuia să fie foarte prudent în această afacere. Puteau să apară tot felul de complicații. Dar, în același timp, trebuia să lămurască situația și avea de cerut numeroase explicații. Numai decât după ciocnire, când — simțindu-se sdruncinat și foarte prost dispus — coborise din mașină, văzuse spre marea lui surpriză că conducătorul mașinei cu care se produsese ciocnirea era fiul lui Sir Charles Fettisbury. Afacerea s'ar fi oprit aici și, probabil, n'ar fi avut urmări, dacă sergentul Lomax, care examina partea din spate a mașinii, n'ar fi scos o exclamațiune bruscă. Forrest înțelese motivul când văzu corpul unui om legat de mâini și de picioare și care era într-o asemenea stare de prostație încât nu i se putea smulge nici un cuvânt.

După ce fură aduse sandwichurile și cafele, Forrest se adresa tinerilor:

— Vedeți, domnilor, este datoria mea să uit poziția dvs. socială și să vă tratez exact ca pe oamenii care trebuie supuși unui interogatoriu. Cred că înțelegeți că descoperirea acestui om — îl arată pe Shifter care-și recăpătase cunoștința și privea în jurul lui cu niște ochi teribil de măriți — cere explicații.

— Aveți perfectă dreptate, domnule inspector, răspunse

Basil Fettisbury. Intreaga afacere se explică foarte ușor, deși poate veți conchide că sunt nebun.

— Tineretea este veșnic nebună, răspunse Forrest.

— Este foarte adevărat. Acum vă voi povesti ce s'a întâmplat. Aveam o mică petrecere la mine, căci am pentru folosința mea personală subsolul casei părintelui meu. Inamice de a ne despărți, când ciocneam veseli paharele, unul dintre servitorii care se ocupau de noi, l-a găsit pe acest om — îl arătă pe Clark — care era ascuns pe culoar. Crezând că este un spărgător, îl doborî cu o lovitură de paun și ni-l aduse. Cred că până aici nu am făcut nimic rău, domnule inspector.

— Nu, dar vă rog continuați, fu răspunsul acestuia.

— Ceeace urmă este oarecum neconstituțional. Dar lăsați-mă să vă explic: camarazii mei și cu mine..

— Aș vrea să am numele lor înainte de plecare, domnule Fettisbury, îl întrerupse inspectorul.

— Perfect. Li veți cunoaște pe toți. Spuneam deci că amiciei mei și cu mine, după ce ne-am consultat, am socotit că nu ar fi prea frumos din partea noastră de a l da pe acest nenorocit pe mâna poliției.

— Dar l-ați legat de mâini și de picioare și l-ați și drogat, zise Forrest cu severitate.

— Da, o admit. Dar voiam să-i dăm o lecție. Vedeți, a mărturisit că a venit cu intenția de a lua unele hârtii ale tatălui meu. ceeace este un lucru cu atât mai grav, ținând seama de poziția tatălui meu. După o mică consfătuire, am decis că pedeapsa cea mai bună pentru amicul Shifter era de a-l trimite să facă o muncă corporală. D. Tryst, care este aici, posedă un yacht mic, care este ancorat la Burnham sau la Cronch și am decis să ducem pe Shifter acolo, făcându-l plătească pentru călătoria lui.

— Spunea că mă vor duce în Australia, domnule inspector, declară spărgătorul.

— Recunosc cu sinceritate, domnule inspector, că am vrut să aplicăm singuri legea și că n'ar fi trebuit s'o facem. Dar este un lucru consumat și suntem responsabili. Suntem gata să facem față tuturor amenzilor posibile, bine înțeles fără să fim închiși. Sper că nu vă gândiți la această soluție, domnule inspector?

Această naivitate îi dădea lui Forrest o poftă teribilă de a râde, dar știu să se stăpânească pentru a spune cu severitate:

— Desigur, afacerea nu poate rămâne aici. Va trebui să prezint raportul meu inspectorului și lordul Bradney va

acționa în consecință. Voiu fi bucuros să am numele prietenilor care erau cu dvs. astă-noapte, domnule Fettisbury, zise el, în timp ce cei doi tineri se ridicau.

După ce făcuse aceasta, jucătorul internațional de rugby îi întinse mâna:

— Sper că ne vom despărți prieteni buni, domnule inspector, și aș fi dezamăgit să plec în alte condițiuni dela Scotland Yard.

Forrest îi luă mâna și i-o strânse cu tărie.

— De la dvs., personal, nu mai vreau absolut nimic, zise el.

Și întorcându-se spre Shifter, care privea grupul cu un aer malițios în ochi, adăugă:

— De Shifter însu nu pot răspunde.

Fettisbury înaintă spre acesta din urmă:

— Imi cunoști numele și ști unde locuiesc, Clark, îi zise el. Dacă vreodată voiu putea face ceva pentru d-ta n'ai decât să mă înștiințezi.

— Salve!

După această exclamație enigmatică, hoțul își concentrează întreaga atenție asupra jurnalului care-l luase de pe biroul detectivului și arată că nu mai voia să vorbească.

CAP. XII.

REVELAȚIA

Detectivul Forrest se trânti pe scaunul său și se adresă spărgătorului:

— Pentru această ispravă veți căpăta cel puțin șase luni închisoare, Shifter, zise el. Nu-mi mai amintesc exact, dar cred că este pentru a opta oară când ți se va întâmpla așa ceva.

— A noua oară, îl corectă hoțul, dar pentru dvs. este acelaș lucru. De astă dată cred însă că voiu scăpa.

— Ce te face să crezi? Ai mărturisit acelor doi domni că ai pătruns în casă cu scopul de a lua niște documente de pe biroul Ministrului. Cred că nu este cazul să întreb cine te-a însărcinat cu acest comision.

— Este inutil să vă osteniți, domnule inspector.

Tonul hoțului era familiar, aproape ofensător. Forrest care cunoștea mentalitatea criminalilor mai bine decât toți ofițerii Londrei, simți că Shifter este pe cale să facă o mărturisire importantă. Și nu fu deziluzionat.

— Cred că ar fi trebuit să mă întrebați de ce am fost găsit, pe jumătate tâmpit, în mașina aceea? reluă Shifter.

— Ei bine, continuă, replică Forrest cu un ton care nu-l angaja la nimic.

Hoțul se ridică și se întinse.

În numărul de ieri seară al lui «Evening Sun», este anunțată o recompensă de cinci mii lire pentru acela care va da informații asupra Vulturului Negru. Ați citit aceasta, domnule inspector?

— Da.

— Aceste cinci mii de lire le voi câpăta eu, continuă Shifter. Un biet calic ca mine poate face ceva cu acești bani! Cine știe? Poate deveni chiar om cinstit.

Forrest îl privi cu asprime.

— Iată aceste cinci mii de lire, Shifter., căci în orice caz vei deveni cinstit dacă continui în felul acesta. Vei putea fi închis pentru mai multă vreme de exemplu pentru zece ani.

Shifter tremură ca și cum s'ar fi aflat în fața unei veritabile teroare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, inspectore, tăceți. Mi se strânge inima de groază.

— Atunci bagă de seamă la cele ce ți le voi spune. Să un mai reîncepi cu povești ca aceea din astă noapte. Dar, apropo, ce legătură au toate acestea cu Vulturul Negru?

Întrebatul începu să se bâlbâie.

— Știu cine este acest individ.

— Cred că încă nu ți-ai regăsit toate mințile, Shifter.

Hoțul se indignă.

Ceeace v'am spus este literă de evanghelic, domnule inspector. Netrebnicul vi-a aruncat praf în ochi, făcându-vă să credeți tot ce a vrut. Acum nu vă mai ofensați. Ascultați ce vreau să vă spun: Presupun că vreți să știți cine este Vulturul Negru. Dar nu vă voi spune înainte de a face un mic aranjament cu dvs. Iată ce vă propun: Vă voi spune cine este această pasăre de noapte și dvs. nu-mi veți mai vorbi despre cealaltă afacere. Vă dau două minute să reflectați asupra propunerii mele.

După un minut, Forrest îi spuse:

— Foarte bine, Shifter, dar te previn dela început că nu voi tolera nici o minciună și apoi vei trebui să mă convingi asupra celor care mi le spui, pentru ca să uiț cele întâmplare astă-noapte. M'ai înțeles?

Increderea celuiilalt nu se sdruncină.

— Ticălosul v'a împuiat capul, dar nu vi-a spus adevă-

rul. Iată realitatea: Într'adevăr, m'am dus astă-noapte să fur, în Clarges Square 127. M'am introdus prin ușa subsolului. Dar nu știți ce am auzit pe culoar, după doua minute! Ei bine, am auzit niște oameni vorbind despre Vulturul Negru. Domnule inspector, unul dintre ei era numit Vulturul Negru. Ce dovedește aceasta? Că individul acesta se găsea în persoană acolo. Cred că este foarte limpede?

Forrest îi aruncă o privire scrutătoare.

— Ști ce ți-am spus, dacă vei încerca să-mi povestești baliverne.

— Nu vă povestesc baliverne, domnule inspector. O jur pe Evanghelic. Chiar dacă n'ar trebui să mai ies niciodată de aici, adevărul este că indivizii aceia numiau pe unul dintre ei Vulturul Negru. Și apoi puneau la cale și o lovitură. Vorbeau să se ducă să facă o vizită lui Krijinowsky, ghicitorul din West End.

Forest care-și aprinsese pipa trimise un nou negru de fum spre tavan. N'ar fi fost convins că Shifter îi spunea adevărul, dacă vorbele fostului deținut nu i ar fi confirmat teoria sa.

Care erau faptele cunoscute asupra Vulturului Negru? Mai întâiu, era aproape sigur că acest gentleman-spărgător era un om din înalta societate. Al doilea, în ultimii trei ani, Vulturul Negru făcuse dovada unui curaj și al unui sânge rece într'adevăr surprinzătoare. Forrest era convins că fiul Ministrului de război nu i spusese adevărul sau tot adevărul asupra celor care se petrecuseră. Era deaceia foarte probabil ca acest indiscret să fi fost găsit încercând să asculte la ușa și acei oameni dezolați la gândul că identificarea Vulturului Negru ar fi putut fi descoperită, decisese să-l îndepărteze pe Shifter Clark.

Detectivul își scoase pipa din gură.

— Asta este versiunea ta, Shifter?, întreabă el.

— Da și este adevărată, domnule inspector.

Forrest îl privi în față.

— Acum, să presupunem că aș fi decis să fac acest târg cu tine și să nu spun nimic despre furtul de azi noapte, în schimbul informațiilor care mi le-ai furnizat. Vei continua să te porți cinstit cu mine?

— Desigur că da.

— Bine. Atunci spune-mi două lucruri: Știi exact cine este Vulturul Negru și, în afară de cuvântul de onoare, îmi mai poți da vreo dovadă asupra celor care le afirmi?

— Proba care am avut-o, domnule inspector, vi-am spus-o

imediat. Am auzit voci menționând numele de Vulturul Negru, dar n'am distins prea bine cele ce se discutau. Deaceea, m'am apropiat de ușă și, de astă-dată, am auzit perfect, distinct

— Ai privit în odaie?

— Nu.

— Atunci n'ai putea ști care era omul pe care ceilalți îl aumeau Vulturul Negru.

— Nu. Dar ați văzut dece manieră a minșit, domnule inspector, Vulturul Negru este Fottisbury. Este limpede ca bună ziua. Văzând cele ce s'au întâmplat, a încercat să-și dea ifose și a reușit.

Forrest temperă puțin entuziasmul fostului deșinut.

— Ne-ar trebui mult mai multe probe decât acestea, Shifter, pentru a putea aresta pe Vulturul Negru, zise el. Totuși îi sunt foarte recunoscător și..

— Atunci vă veți ține promisiunea?

— Da. Poți pleca și atâta timp cât vei putea să-ți ții gura nu ți se va spune nimic cu privire la afacerea de astă noapte. Shifter se ridică dintr'un salt și îi întinse mâna.

— Sunteți, într'adevăr, un tip șic, domnule inspector.

— Acum pleacă, pentru că trebuie să-mi văd de treaba mea

Detectivul Angus Forrest mai fumă încă trei pipe, înainte de a se gândi să se ducă să se culce. Proba! Asta îi trebuia. Teoria lui era bună, dar până la probe noi nu se putea duce să povestească această istorie inspectorului. Lordul Bradney l'ar fi luat drept nebun.

CAP. XIII.

AMENINȚAREA

Sir Charles Fottisbury se adresă fiului său:

— La ce oră te-ai culcat, tinere,

— Nu m'am culcat, fu răspunsul. Am ieșit în oraș cu câțiva prieteni și n'am revenit decât pe la vreo patru dimineața.

Această sinceritate îl încurcă pe ministru și cuvintele vesele care urmau, risipiră puțin proasta lui dispoziție.

— Este exact, dragul meu tată, continuă Basil. Cred că știi că nimeni nu este tânăr de două ori. Olly Tryst și cu mine am ieșit târziu, să facem o plimbare cu mașina. Simțeam nevoia de a lua aer, pentru a ne destinde după «studiiile» noastre.

Și începu să râdă, pronunțând cuvântul «studii», căci

acestea consistau pentru el în a dansa, a bea și a mânca.

Omul de stat se crezu dator să-i dea câteva sfaturi:

— Ar fi timpul să te potolești puțin, Basil. Continuând această viață, îți vei crea o reputație urâtă. Amintește-ți că sunt minisru și că orice publicitate proastă îmi este dezastruoasă.

El înduioșă puțin conștiința fiului său, dar asta nu finu multă vreme. Basil luase obiceiul de a ignora plictiselile existenței. Aplicase, totdeauna, cu succes, această filozofie și, astfel, scăpase de multe poveri.

— Și prietenul tău Oliver Tryst avansează în studiul dreptului?

Întrebarea aceasta se datoră faptului că fiul marelui industriaș învăța dreptul penal la un avocat foarte cunoscut.

— Oh, este un element de prima forță, cred. A avut până acum vreo trei banchete și după fiecare dintre acestea s'a ales cu o indigestie puternică.

Ministrul de război ridică ochii spre cer.

— Basil, asemenea glume sunt deplorabile!.., zise el, în momentul acela intră Hlgham, majordomul casei.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Basil, dar sunteți chemat la telefon.

Împingându-și scaunul, campionul de rugby se ridică cu o asemenea grabă încât tatăl său fu obligat să se plângă încă odată.

— Amintește-ți, dragul meu copil, că masa mea nu este un teren de foot-ball.

Spunând în grabă un „scuză-mă”, Basil ieși din odaie. Chemarea aceasta nu-i spunea nimic bun. Era oare Forrest de la Scotland Yard?

Dar vocea care o auzi la celălalt capăt al firului fu aceea a unui necunoscut.

— Domnul Fettisbury?

— Da

— D. Basil Fettisbury?

— Da. Cine este la aparat?, zise el vioi.

— D-le Fettisbury, nu interesează cine sunt. Ceeace importantă este că doresc să vă văd cât mai repede posibil.

Presentimentele tânărului se realizară. Dacă nu se înșela, acest necunoscut...

Totuși își luă o voce nepăsătoare pentru a răspunde:

— Dragul meu amic, n'am obiceiul să-mi dau întâlnire cu străini care se tem să-mi spună numele mai înainte.

— Cu toate acestea cred că veți accepta această întâl-

nire. Este un lucru asupra căruia are fixată privirea toată lumea: furtul unui colier de valoare mare care s'a produs la d. Edmund Thursby, în casa sa din Surrey. Asta nu vă interesează?

— Absolut de fel. Cred că ați face mai bine închizând telefonul, ca să nu chem poliția.

— Polițial Dacă afacerea nu ar fi atât de serioasă, aș râde. Acum, dacă vă place, fiți atent la ce am să vă spun, căci sunt ultimele mele cuvinte: sau veniți astă seară la cafeneaua Rimini, din Greek Street, Soho, la orele 9, sau mă voiu vedea obligat să trimit unele informațiuni la Scotland Yard. Cred că autoritățile polițienești sunt extrem de dornice să cunoască identitatea Vulturului Negru.

— Trebuie să fiți nebun, exclamă Basil. Nu înțeleg nimic din ceeace îmi povestiți.

După aceste vorbe, Basil agăță receptorul.

— Era vreun altul dintre prietenii tăi, Vulture Negru?, îl întreabă tatăl său, când se înapoia în sufragerie.

Basil își privi tatăl țintă. Ce putea să știe oare? Desigur era numai un fel de a vorbi. Da, nu putea fi decât asta. Dar voia să aibe sufletul complet liniștit.

— Fi atent la ceeace spui. Sir, replică sportivul. Dacă Hligham ar auzi aceste vorbe, și-ar închipui că întretin anumite relații cu acest celebru spărgător.

— Dragul meu copil, zise el surâzând, nimeni n'ar fi atât de ridicol încât să te asocieze acestui criminal abominabil. Când m'am servit de termenul «Vulturul Negru» acum un moment, făceam o aluzie la escapada ta matinală.

Fiul său se întoarse spre el și luă o linguriță de dulceață.

— Foarte bine, tată, te scuz.

— Acum te-aș ruga să-i spui lui Oliver Tryst să vină aci, azi după amiază.

Basil se simți foarte încurcat. Era într'adevăr straniu ca tatăl său să-i vorbească, din nou de Olly. Chiar în după amiaza aceea, Tryst trebuia să plece la Amsterdam cu colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Îi voiu spune, dar este foarte ocupat, zilele astea, cu dreptul și banchetele sale.

— Ah, foarte bine, dacă este ocupat, între noi fie zis îl găsec cam plictisitor.

— Ai dreptate, tată!...

CAP. XIV.

CAFENEUA RIMINI

Cafeneaua Rimini era tipul de local care ar fi convenit romancierilor amatori de intrigi și de aventuri romantice. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut între acești pereți murdari, își spuse Basil Fettisbury, în momentul când intră în cafeneaua Rimini. Era ora nouă fără două minute seara. Asociația Vulturului Negru decise să se ducă singur la întâlnire. Olivier îi spusese:

— Este mai bine să te duci să-l vezi pe ticălosul acela, ca să știm exact la ce ne putem aștepta.

Un chelner înaintă spre el. În mâna dreaptă ținea un șervet murdar, iar plastronul cămășii era pătat cu pete de grăsime.

— Ce dorește domnul?, zise el cu un surâs atât de dezagreabil încât Basil simți o poftă nebună de a-i da o lovitură de picior.

— Caut un prieten, care mă așteaptă. Numele meu este Fettisbury.

— Ah, da, domnule. Prietenul dvs. a venit de câteva minute și vă așteaptă într'un salon particular.

Și arătă cu degetul în direcția fundului restaurantului.

— Așa dar aveți și un salon particular?

— Avem chiar trei, domnule. Uneori este mai comod așa. Cred că mă înțelegeți.

— Prea bine. Arătați-mi drumul.

Fu introdus într'un salonaș care părea umplut în întregime de omul care veni în întâmpinarea lui.

Basil îi aruncă o privire rapidă.

— Cred că sunteți d. Newton-Smith? zise el.

— Mă cunoașteți?, răspunse celălalt încercând să surâdă.

— Nu este nevoie să mergi prea multe zile prin oraș pentru a-l întâlni pe ilustrul domn Newton-Smith. Se poate să fi fost rău informat, dar cred că v'ați specializat în șantaj. Ce doriți de la mine?

— Domnule Fettisbury, vi-am cerut să veniți astăseară aici, căci vă pot face un serviciu. În loc să-mi mulțumiți mă calomniați în mod nedrept.

— Dar asta o știu despre dvs. orice copil de pe străzile Londrei. Acum, însă ce-ar fi să jucăm cu cărțile pe masă. Azi dimineață erați foarte misterios. Să mergem direct la

țință. Acum ce preferați: să mergem să cinăm și apoi să ne batem, sau să începem prin a ne bate? Personal, îmi este egal. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât de a vă cufunda capul, în întregime, într'una din cele mai proaste supe ale lui Rimini.

Dacă Olivier Tryst ar fi fost prezent, ar fi făcut un gest de disperare. Olly pretindea că defectul principal al lui Basil era faptul de a fi prea spontan, în loc de a fi puțin mai discret.

— Ia-l mai fin, îl sfătuisese acesta înainte de a pleca. Fi prudent și încearcă să descoperi cât mai exact ce știe. Aminteste-ți că sunt avocat — sau că sper să fiu într'o zi. Pot, deci, să te sfătuiască.

Cuvinte inutile! Acum, când se găsea în fața unuia dintre cei mai mari scelerați ai Londrei, Fettisbury vedea numai roșu.

— Aș vrea să cer, acum, ceva de băut, zise el, privindu-l pe șantalist. Oare «sherry»-ul este otrăvit aici?

Newton Smith ascultase cu o indignare crescândă acest potop de cuvinte. Lucrurile nu decurgeau așa cum ar fi vrut el. Acest tânăr adoptase o atitudine energică, pe care ar fi vrut-o el s'o ia. Timp de câteva clipe șantalistul se gândi la posibilitatea de a sări asupra acestui tânăr, dar apoi reflectă că nu numai că ar fi o tactică proastă dar s'ar putea să aibe urmări dezastruoase pentru persoana lui. Iși aminti subit că acest Fettisbury era campion internațional de rugby și avea reputația de a fi foarte puternic.

Deaceia, adoptă o altă atitudine.

— Sunteți prea agresiv, față de cineva care v'a invitat să cinați, remarcă el.

— Dragul meu, cred că nu vă gândiți că am venit aici numai de dragul ochilor dvs. Am venit numai pentru că am avut infernală imprudență de a încerca să mă șantajati prin telefon. Aveam deci două alternative și, după ce am discutat chestiunea cu câțiva prieteni, am decis să vin personal la întâlnire, în loc de a trimite un comisar în locul meu.

Omul încercă să-și păstreze calmul. Avusese deaface cu personagii mai dificile ca Fettisbury și tot le venise de hac.

— Nu cred că ați îndrăzni să vă duceți la Scotland Yard, domnule Vultur Negru, zise el încet.

Vizitatorul îl privi ca și cum era nebun.

— Vreți să repetați aceste cuvinte? întrebă el.

— Spuneam că nu cred că ați fi îndrăznit să vă duceți să depuneți o plângere la Scotland Yard, domnule Vulturul Negru.

— Ce dracu vrei să spui?

— O știți perfect de bine. Fiți atent, Fettisbury. Informațiunile care mi-au ajuns la urechi n'au făcut altceva decât a confirmat teoria mea. Era evident pentru mine că acest gentleman-spărgător, care își zise singur Vulturul Negru era... un om de lume. Altfel, cum ar fi putut reuși să fie atât de bine informat și să-i reușească toate loviturile.

Fettisbury își scoase o tabacheră din buzunar și o deschise.

— Acum, dacă vrei să mă întrebați ceva, vă rog să-mi permiteți să fumez. Sunt dezolat că vă întrerup... Teoria dvs. este foarte fantezistă dar și foarte interesantă. Nu am să vă mai întrerup.

— Ajungând la această concluzie, înțelegeți cu ce interes am aflat că noaptea trecută sau mai curând azi dimineață — foarte devreme — s'a ținut o consfătuire a unor tineri din lumea bună într'o pivniță din clădirea tatălui dvs. La această consfătuire, un martor demn de încredere a certificat că ați fost numit: Vulturul Negru.

Campionul de rugby izbucni într'un râs vesel, care-i descoperi dinții săi sănătoși și albi.

— Lăsați-mă să râd! Este tot atât de ridicol ca și cum ați observa o bucătică de sticlă într'un pârau și a-ți lua-o drept un diamant Kohinor... Dece dragă aș facea-o? Nu știu. Dar pentrucă asta vă interesează, lăsați-mă să vă explic că «Vulturul Negru» este numai o poreclă pe care mi-a dat-o tatăl meu. De atunci, toți prietenii mei au urmat exemplul lui și mă numesc astfel.

Newton-Smith rânji.

— Asta nu-mi pare prea plauzibil.

— Ei bine, plauzibil sau nu, așa este. Și dacă vă gândiți să-mi storceți ceva bani, n'aveți mai multă șansă decât dacă eu aș voi să devin ducese....

După aceste vorbe, el părăsi localul și se opri la Scotland Yard.

Detectivul Forrest îl privi pe tânăr cu un aer întrebător:

— Mi se pare că v'ați amoretzat de Scotland Yard, domnule Fettisbury.

Jucătorul internațional de rugby începu să râdă.

— Nu voi merge până a profunde aceasta, răspuse el, dar amintindu-mi de plăcerca avută, azi dimineață, făcân-

du-vă cunoștință, am schimbat rolul și am venit să depun o plângere. Cred că sunt în drepturile mele s-o fac!

— Perfect, zise Forrest puțin uimit. Și care este plângerea?

— S'a încercat să fiu șantajat și, din principii, sunt contra șantajului. Nu m'am gândit să vii aici și să vă văd în persoană numai pentru că am fost ales ca victimă. După afacerea aceea cu Shifter Clark, am socotit că există un oarecare risc pentru mine. Dar socot, domnule inspector, că vă veți ocupa numaidecât de aceeași afacere. Vorbesc ca un om al cărui tată plătește impozite grele și care a auzit, totdeauna, spunându-se că Scotland Yardul este una din instituțiile cele mai admirabile și cele mai energice.

— Puteți conta pe mine, zise detectivul.

Nu știa prea bine dacă tânărul își bătea joc de el sau dacă acest ton de persiflare îi era obișnuit.

— Cine a încercat să vă șantajeze?

— Un individ numit Newton-Smith. Cred că l cunoașteți.

— Foarte bine.

— Atunci de ce nu se găsește încă în lanțuri?

— Sunt diferite motive, replică Forrest, și cel important este că n'avem încă destule probe împotriva lui. Poate, însă, le-ați putea suplini dvs.? Povestiți-mi întâmplarea dvs., domnule Fettesbury.

După ce tânărul termină povestirea lui, detectivul zise:

— Sunt dezolat că vă voiu deziluziona, dar mi-e teamă că nu mi-ați adus un număr suficient de informațiuni pentru a proceda la arestarea lui. Dacă Newton-Smith va încerca să-și continue jocul atunci, desigur, lucrurile s'ar schimba.

— Deci, nu puteți face nimic?

— Pentru moment, nu. Dar puteți fi sigur că începând de acum vom supraveghea, deaproape, pe d. Newton-Smith.

— Și acum o altă întrebare, domnule inspector: Credeți, într'adevăr, că aș fi Vulturul Negru?

Ochii albaștrii ai detectivului îl priveră.

— Credeți?, insistă tânărul.

— Adevărații șantajisti, pentru a reuși, domnule Fettesbury, nu întreprind o acțiune fără să fi dobândit o certitudine.

Tânărul izbucni în ras.

— Înțeleg, domnule inspector, ...sunteți foarte tare.

CAP. XV.

SCHIMBARE DE VIAȚA.

Lumea era complet schimbată pentru Cynthia și tânăra fată găsi că este foarte greu să se adapteze. Totul era schimbat. Viața îi era foarte diferită.

Ea privise lucrurile în față și se ocupase, mai întâiu, să sub-închirieze apartamentul ei din Saint James Court. Avu noroc în aceasta. Soția unui ofițer care se întorcea din India tocmai trecuse pe la agenție, cu o zi mai înainte, pentru a întreba dacă nu era ceva de închiriat.

Ceeace o făcuse pe Cynthia să sufere mai mult nu fu faptul că trebuia să părăsească acest interior în care fusese atât de fericită în ultimii trei ani ci acela de a se separa de Phillips, camerista ei. Lucru rar, Phillips nu era numai activă și cinstită, ci și devotată — până la adorație — stăpânei ei. Cât era de diferită față de neroadele care o înconjura!

— Doresc atât de mult să rămân cu dvs., miss, zisese ea. Mă voiu mulțumi cu cât de puțin. Vă asigur că nu voiu lucra pentru nimeni, după ce am fost cu dvs. atâta timp împreună.

— Foarte bine, Phillips, sunt exact cuvintele care speram să le aud de la tine. Dar, într'adevăr, nu-ți pot permite să lucrezi pentru mine, în circumstanțele actuale. Vezi, scumpul meu copil, nu mai am mijlocul să te plătesc. Nu mai am nimic. Toți banii mei, până la o centimă, au dispărut. Nu pot să mai am servitoare, nici pe tine și nici pe alta. Trebuie să fac totul singură. Dar îți promit un lucru. Dacă lucrurile se vor aranja (ceceace din nefericire nu sunt sigură) îți voiu face imediat semn.

Și se depărtase pentru a-și ascunde lacrimile.

Când avea de făcut un lucru, luase bunul obicei de a-l pune imediat în execuție. Deaceea, după ce-și închiriasse vechiul ei apartament, luă un autobuz (taxiurile nu mai erau în lista lucrurilor care și le putea permite) și se duse la agenția enormelor clădiri care se construiseră lângă Marble Arsh. Locul o uimi ca un lucru fantastic și-și aminti că citise că acolo erau nu mai puțin de 1200 de apartamente de diferite mărimi, gata de a fi închiriate.

În această clădire, ea închiria ceeace găsi mai modest. Pentru două guinee și jumătate pe săptămână închiria o cameră care avea nouă picioare pe douăsprezece și care-i oferea — totul, un divan, un birou, un fotoliu un cos pentru hârtie și o etajeră pe care se găsea telefonul. Când revăzu în

gând odăile spațioase și atât de bine mobilate din Harley Street, casa în care crescuse, Cynthia avu un surâs amar. Dar își goni repede aceste amintiri. Acum trebuia să-și înceapă noua ei existență și cu noroc spera să iasă din această afacere.

În sfârșit, sosi Luni dimineața. Era ziua în care trebuia să se reîntoarcă la birourile lui Edmund Thursby. Sortii erau aruncați și nimeni n'ar fi bănuit că tânăra fată, care trecea cu un aer atât de hotărât ușa de intrare, tremura în sinea ei.

Cynthia avea motive serioase să fie nervoasă. După cele ce i le spusese gazetarul Frost, desigur că ezitase înainte de a accepta postul pe care i-l oferise tatăl vechiei ei prietene de clasă, cu atâtă generozitate. Dar ezitarea ei nu durase mult timp. Nu putea să uite că alegerea ei era larg influențată de circumstanțele prezente. Într'un cuvânt, era mai mult sau mai puțin obligată să accepte.

Evident, ar fi putut să vândă cele câteva bijuterii de aur pe care i le dăduse tatăl ei. Dar îi era imposibil să se despartă de aceste relicve sentimentale. În aceste condițiuni, să se fi lăsat să moară de foame? Nu simțea nici o poftă să moară.

Ce îi spusese gazetarul? O lăsase să înțeleagă că biroul lui Edmund Thursby nu era genul de loc care-i trebuia. Poate nu! În orice caz, era precis că viitorul ei patron n'avea o reputație bună și, deasemenea, se putea să urmărească alt scop cu ea. Îl revedea meren, în gând, la biroul lui, în momentul când îi făcuse această ofertă. Fusesse atât de respingător încât trebuia să-și spună că această ofertă îi fusese, poate, făcută în condițiuni nu prea normale și trebuia deaceia să vegheze asupra acțiunilor lui.

Se gândea însă că, după câteva luni în birourile din Broad Street (dacă va fi capabilă să rămână acolo), ar fi căpătat o oarecare rutină a afacerilor. Pentru moment era complet ignorantă și toate cunoștințele ei pentru o carieră comercială consistau în aceea că știa să bată puțin la mașina de scris. Mai târziu, după această primă experiență — ar putea să se ducă la un alt birou. Dar aceste chestiuni, aparțineau încă viitorului.

Fu primită de secretarul particular al lui Edmund Thursby : Walter Leavis, care nu-i fu prea simpatice. Părea prea plin de el, prea vanitos, cu gesturile lui teatrale și cu politețea sa afectată. Era evident că lui Leavis i se povestise istoria intrării ei în birou și atitudinea lui era, în același timp, lingușitoare și condescendentă. Cynthia găsea intolerabil acest amestec.

Dar amintindu-și de vechiul proverb, că cerșetorii nu pot alege, își ascunse acest resentiment și ascultase atent ceea ce-i spusese. Secretarul particular îi explică unele dintre funcțiunile care ar fi trebuit să le îndeplinească în cursul primei luni.

Financiarul, care veni douăzeci de minute mai târziu, nu se pierdu în cuvinte asupra trecutului, ci se concentră asupra prezentului.

— Bună ziua, miss Holgate. Sper că nu te așteptai să lucrezi aici. Te rog să nu spui nici un cuvânt de mulțumire.. Sunt foarte fericit de a putea să-ți fac acest serviciu. Desigur — și el o privi — sper că vei merita salariul săptămânal de cinci lire, cu care vei debuta. Cred că nu este necesar să spun că pentru o tânără fără experiență este foarte generos.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Thursby.

Aceste cuvinte, care simțea că trebuie să le spună, contrariu. Era prima dificultate din noua ei viață.

— Vei avea, deci, cinci lire pe săptămână, în timpul primei luni. După aceea vom mai vorbi. Progresele tale la birou vor fi determinate de abilitatea cu care vei sesiza amănuntele lucrărilor care le vei avea de făcut. Cred că d. Leavis, secretarul meu, te-a pus în curent ?

— Da, domnule Thursby.

Acastă convorbire îi părea stranie și nu știa prea bine dacă trebuia să surâdă sau să fie încurcată. Bunul simț îi veni însă întru ajutor și-și aminti că nu mai era Cynthia Holgate, care trăia independentă cu un venit de opt sute de lire pe an, ci o Cynthia Holgate care era obligată să-și câștige existența. Era extrem de diferit și înțelegese că asta nu trebuia s'o uite niciodată, în timpul lunei care urma să vină.

Cynthia se puse repede în curent și, după o săptămână, se achita foarte bine de misiunea ei. Observase cel puțin, că nu era proastă. Merita însă cele cinci lire pe săptămână? Era o altă întrebare care, poate, ar fi contrariat-o dacă și-ar fi permis să se oprească asupra ei.

Spre sfârșitul primei săptămâni, în momentul în care părăsea clădirea să se ducă să mănânce, Walter Leavis îi spuse:

— Vă duceți să mâncați, miss Holgate?

Trebuia doar să știe, își zicea Cynthia, că părăsea biroul pentru un alt motiv.

— Da. Aveți nevoie de mine?

— Oh, scumpă mea, nu.

Și surâzând, o apucă de brațul drept și o trase priu mîlținea care umplea hatulul.

Atunci sper că vei putea veni cu mine.

Și presiunea asupra brațului ei se accentua.

Tânăra simți că trebuia să pună, pe dată, capăt acestei situațiuni.

— Sunteți extrem de amabil, domnule Leavis, dar dejunez totdeauna, cu o prietenă la A. B. C., la colțul străzii. Cred că mă veți scuza. Trebuie să mă aștepte acolo.

Ochii lui Walter Leavis străluciră.

— Sunt dezolat, spuse el brusc. N'as fi crezut că am un adversar atât de redutabil.

Tânăra fată ieși din imobil cu obraji ca para. Remarca lăcută de secretar dovedea mai multe. Mai întâiu că Leavis era ceeace presupusese ea din totdeauna: un neghiob. Dar ce reușea să spună? De altfel asta o interesa foarte puțin. Un om de speța lui, care atacă o fată mai mult sau mai puțin lipsită de apărare, spune orice când se infurie.

În timp ce-și lua masa ei frugală, care se compunea dintr'un sandwich, un măr și o ceușcă de cafea, Cynthia se surprinse făcând o comparație între omul acesta care o insultase și gazetarul Gerald Frost. Unul nu era decât un vierme, celălalt...

Cynthia se opri la timp. În timpul săptămânii care se scursese, în ciuda tuturor preocupărilor ei, tânăra privise de mai multe ori cartea de vizită pe care i-o dăduse reprezentantul lui «Evening Sun», părăsind apartamentul ei din Saint James Court. Știa bine că această carte de vizită îi fusese dată cu un scop bine determinat: dacă, vreodată, va avea nevoie de un prieten n'avea decât a-i scrie sau a-i telefona.

Va îndrăсни s'o facă?

Da!

Își plăti modesta ei masă și ieși în stradă să se plimbe puțin, înainte de a se reîntoarce la birou.

La sfârșitul primei săptămâni de încercare, Thursby veni s'o găsească.

Manierele lui începuseră să se schimbe. Nu mai era patronul brusc, care-l cunoscuse în prima dimineață.

— Bună ziua, Cynthia, îi spuse el. Așează-te un minut, căci doresc să-ți vorbesc. Cum merge cu stenografia?

— Nu știu să stenografiez, domnule Thursby.

— Dar bați la mașină: nu-i așa?

— Cred că vi-am spus, domnule Thursby, când am ve-

nit la dvs., că știu foarte puțin să bat la mașină.

— Asta n'are importanță, fu răspunsul lui neașteptat. N'am primit decât complimente asupra d-tale din toate părțile. Ești mulțumită aici?

— Da, sunt foarte mulțumită.

Nu era adevărul pur, căci mai erau două-trei elemente care puteau să-i cauzeze supărări în viitor dar, după toate, lucrul ei era interesant, ea sesiza foarte bine cele mai mici amănunte, și în fundul sufletului ei simțea o mare satisfacție.

— Cu atât mai bine! Imi place ca oamenii să fie mulțumiți în jurul meu.

După o scurtă pauză, în care-și puse țigara într-o scrumieră, Thursby reluă:

— Vrei să cînezi, astă-seară, cu mine, Cynthia? Vom putea vorbi de viitorul d-tale. Unde locuiești acum? Tot în apartamentul din Saint James Court?

— Nu, domnule Thursby. Era prea scump și am trebuit să renunț la el. Am închiriat o cameră mică în Montessor House, din Marble Arsh.

— N'ai fi trebuit să abandonezi locuința din Saint James Court. Imi amintesc că Joyce îmi spunea că era foarte confortabilă. Păcat, Cynthia. N'ai fi trebuit să te martirizezi în chipul acesta. N'ai avut nici un motiv, pentrucă eu sunt în spatele d-tale.

Tânăra fără nu răspunse nimic, căci nu mai știa ce să gândească. Trebuia să se neliniștească de interesul cu totul particular pe care i-l arăta financiarul? Dar era patronul ei și, probabil, avea dreptul să se ocupe de faptele și gesturile ei.

Cynthia schimbă subiectul.

— La ce oră doriți să viu astă-seară, domnule Thursby?

— Voiu trimite mașina să vă ia la orele șapte. Cred că nu-i prea de vreme?

— Oh, nu!

— Acum dă-mi adresa d-tale exactă.

— Apartamentul 187 B., Montessor House, Marble Arsh. Dar voiu fi gata și voiu aștepta la intrarea principală.

Thursby o privi.

— Foarte bine. Deci pe diseară! Și sunt încântat de cele ce mi s'au spus despre d-ta. Știam că nu mă vei de-cepționa.

CAP. XVI.

CYNTHIA VEGHEAZA

Cina aceea la Mount Street nu-i aduse Cynthiai numai satisfacții. Mâncaturile erau excelente ca și singură cupa de șampanie pe care o băuse.

Dar, în timpul cinei, atitudinea Joyce-ei o indispușe. Joyce se schimbase. Cynthia nu se înșelase când, cu zece zile înainte, îi spusese lui Thursby că fiica lui n'o să mai vrea să aibă de-aface cu o fată săracă ca ea. Atitudinea ei rece și detașată, în timpul cinei, o jenase pe Cynthia atât de mult că atunci când Joyce își anunță intenția de a-i părăsi pentru a se duce la teatru se simți aproape ușurată.

Cât de crudă era natura umană! Cine și-ar fi putut imagina că această Joyce, care-i arătase o asemenea afecțiune altă-dată, va acționa de această manieră? Incolo n'avea de ce să se simtă prost. Nu iubise niciodată cu adevărat pe Joyce Thursby și nu se legase cu ea decât pentru că o voise aceasta din urmă. Era mulțumită că se terminase așa. Poate Walter Leavis îi vorbise despre ea lui Joyce. Căci după prima ei vizită la Broad Street se întrebuse dacă nu se născuse o idilă între fiica financiarului și secretarul particular, ceea ce ar fi explicat multe lucruri.

— Pari foarte preocupată, Cynthia?

Edmund Thursby îi întrerupse cursul gândurilor.

— Vrei să trecem în birou pentru cafea?

Ea se ridică imediat. Atmosfera era înăbușitoare. Toți servitorii acestei case luxoase năreau să aibă o oroare profundă pentru aerul proaspăt. Ferestrele păreau a fi veșnic închise.

Odată intrați în birou, Thursby își schimbă complet atitudinea.

— Am remarcat că Joyce a avut o atitudine stranie față de d-ta, draga mea. Ce-a apucat-o?

Asta se explică ușor, răspunse ea. Cynthia Holgate de astăzi este foarte diferită de Cynthia Holgate de ieri. Vi-am prezis-o în ziua în care Joyce m'a condus la biroul dvs. Astă-seară a arătat foarte limpede, că n'ar dori să continue relațiile amicale cu mine.

— Este absurd! Si chiar dacă ar fi adevărat, nu este decât un copil și nu contează. Indrăznesc să spun că nu mai tatăl ei contează.

Intrarea servitorului, care aducea cafeaua și lichiorul

rile. întrerupsese o clipă convorbirea lor. Dar când rămaseră din nou singuri, financiarul continua :

— Aveam un motiv special cerându-ți să vii astăseară aici, draga mea, zise el. Se poate să am nevoie de o altă secretară particulară și, dacă ar fi posibil, aș dori să fii d-ta. Bine înțeles, asta ar aduce o marire a salariului, o mărire foarte apreciabilă, continuă el privind tânăra fată de o manieră care o jena.

— Sunteți, într-adevăr, prea bun, domnule Thursby. Vreau însă să sper că voi merita încrederea dvs.

— Suni sigur de asta.

Vocea i se făcu mai joasă, se apropie de ea și se pre-gătea să-i mângâie brațul gol, când ușa se deschise și majordomul anunță :

— Sir Samuel Hopwood dorește să vă vadă, domnule.

— Să se ducă la dracu! exclamă financiarul. Apoi, reculegându-se, adăugă: Să intre, Harcourt.

Bine, domnule.

Gazetarul bine cunoscut avea o figură de viezure și fu imediat, antipatie Cynthiei. Hainele îi erau de o croială demodată, purta favoriți și lăsa impresia nelă că aparține unei alte generații. Fata înțelese numaidecât că avea multe puncte comune cu Thursby. Poate simțurile ei se ascuțiseră în ultima săptămână, dar ar fi putut jura că acești bărbați erau frați în rele.

— Oh, te rog să mă scuzi, Thursby, nu știam că este cineva la tine.

Hopwood vorbea în fraze întretăiate, mușcându-și continuu buza de jos. Tânăra fată înțelese numaidecât la ce se gândea din privirea pe care i-o aruncă.

— Hopwood îți prezintă pe miss Holgate, una din secretarele mele. Miss Holgate — Sir Samuel Hopwood. Sir Samuel este proprietarul ziarului «Evening Sun» și este un personaj influent în Fleet Street.

— Incântat de a vă întâlni, zise Hopwood întinzându-și mâna.

Dacă Cynthia nu s'ar fi așteptat la aceasta, familiaritatea lui Hopwood i-ar fi fost foarte neplăcută. Mâna lui era umedă și fata și-o retrase repede pe a ei.

— Am venit numai pentru a-ți spune unul sau două lucruri, Thursby, dar dacă vă deranjez...

— Nu vorbi absurdități. Ce servești, cafea, brandy?

— Nici una nici alta. Dar voiu fuma bucuros o țigară.

După ce-și aprinse țigara, gazetarul se trânti în fotoliul său.

— Lowe, prim-redactorul lui «Sun», a cerut să mă vadă azi după amiază pentru a-mi spune că a venit cineva să reclame cele cinci mii de lire, recompensa pe care ai promis-o în cazul Vulturului Negru, gentlemanul-spărgător, zise el. Desigur, pentru moment nu este încă nimic lămurit, dar am gândit că aş face bine să vin să-ţi prepari cecul.

Şi spunând aceste vorbe, izbucni în râs.

Cynthia, care-şi observa patronul, observă că devenis^{ese} feapăn.

— Este adevărat, Hopwood?

Se auzi o nouă cascadă de râs.

— Este adevărat, ca şi toate care se petrec în birourile unui ziar, fu răspunsul lui. Presupun că inocenţi ca d-ta nu sunt în curent cu latura criminală a vieţii. Totuşi pot să te învăţ ceva. Dacă într-o zi, vrei să pui mâna pe un răufăcător nu te adresa poliţiei, ci contează pe spioni. Într'adevăr, un spion, un fost condamnat, a venit astăzi după-amiază la «Sun» şi i-a zis lui Lowe, prim-redactorul, că a descoperit identitatea Vulturului Negru şi că are intenţia de a reclama cele cinci mii de lire promise de donatorul anonim. Te sfătuiesc, deaceia, Thursby, să-ţi prepari cecul.

Cynthia văzu în lanţuri pe omul cu maniere atât de galante care se aplecase deasupra patului ei la Heathlands şi acest gând îi fu odios. Ea se auzi spunând:

— Credeţi, Sir Samuel? Credeţi că va fi atât de simplu?

Gazetarul îşi scoase ţigara din gură.

— Cum?, întrebă el. Ce să cred că va fi atât de simplu?

— Ei bine, ca d. Thursby să semneze un cec de 5.000 de lire. Ceeace a spus acest om -- după relatările dvs., un fost puşcăriaş -- va trebui să şi probeze înainte de a primi banii. Nu-i aşa?

— Desigur, va trebui s'o probeze, interveni financiarul. Dacă orice ticălos crede că va putea să mă facă să semnez un cec de 5000 de lire venind să povestească în Fleet Street o poveste fără început sau sfârşit, asupra Vulturului Negru, se înşală amarnic.

— Acest om i-a spus lui Lowe că are dovezi suficiente. Cred, de altfel, că a început să-şi spună povestea lui înainte de a reclama banii.

— Vrei să spui că s'a mulţumit să facă unele afirmaţiuni?

— Fie şi aşa, dacă vrei... Acum să trecem însă la altă chestie, Thursby, continuă el. Azi dimineaţa am primit o telegramă de la corespondentul nostru din Madrid, care ne

avertizează că notarul care a fugit, George Otterway, a fost arestat de poliția locală, din ordinul Scotland Yardului.

Otterway! Ce raporturi putea să fie între patronul ei și omul care o ruinase?

Cynthia îl privi pe Thursby și observă că expresia lui devenise dușmănoasă. După toate aparențele, aceasta a doua informație pe care i-o dăduse Hopwood îi era dezagreabilă. Dece?

Și ea începu să reflecteze. Redevenise Cynthia Holgate de altă dată și nu o funcționară obscură în birourile lui Edmund Thursby.

— Otterway?, întreabă ea. Dar este notarul care a pus mâna pe toată averea mea. Sunteți în relații cu el, domnule Thursby?

— Eu., ei bine..., într-adevăr, da, răspunse el încercat. Este o stranie coincidență că acest individ ne-a făcut ambilor acelaș rău, continuă financiarul cu un ton mai rapid. Mi-a furat zece mii de lire. Informația d-tale este demnă de încredere, Hopwood?

— Gândesc că da. De când am primit această știre — știind cât de mult te interesezi de această afacere — am telegrafiat corespondentului meu să ne trimețeți informațiuni mai ample. Desigur și Scotland Yard-ul trebuie, deasemenea să ne informeze.

— Da, răspunse Thursby distrat. Mă voi informa la lordul Bradney, inspectorul general, pe care-l cunosc.

— Acum trebuie să plec, zise Sir Samuel Hopwood sculându-se. Trebuie să fiu la Lessing, din Park Lane, la orele nouă și jumătate. Bună seara, miss Holgate.

— La revedere, Sir Samuel.

— La revedere, Thursby.

— Te conduc, adăugă acesta din urmă.

Când cei doi bărbați ieșiră, Cynthia încercă să-și pună puțină ordine în gândurile ei. Era poate numai intuiție, dar în momentul în care văzuse expresia fizionomiei lui Thursby, toate aceste îndoieli se transformaseră într-o certitudine. Presupunerile și bănuelile ei erau confirmate. Ce fel de relații putea să întrețină acest financiar foarte suspect cu acel notar veros? În clipa aceea, în mintea ei se făcu un «plan de luptă»: va veghea, va aștepta și va încerca să descopere dacă Thursby n'avea legătură cu propria ei tragedie.

— Regret că am fost deranjați scumpa mea, zise Thursby reîntorcându-se. Dar cred că încă nu pleci?

— Eu cred că da, domnule Thursby, în afară de cazul

când aji dori în mod spectral să rămân. dacă aveți a-mi spune ceva. Găsește că munca de birou este obositoare și am luat obiceiul să mă cule devreme.

Thursby părea încă absorbit și poate că acesta fu motivul pentru care nu făcu obiecțiuni.

— Înțeleg. Du-te de-ți odihnește frumusețea. Te vom vedea mâine dimineață la birou.

Cele câteva minute pe care le mai petrecuse Cythia în Mount Street, Thursby fu excesiv de corect. Toluși împreună fetei rămânea aceeași: acolo era un mister și ea era decisă să-l descopere.

Abia ajunsese acasă și dădu un telefon.

— Ești d-ta, domnule Wyatt. Aici este Cynthia Holgate. Aș putea să te văd... Nu, astăseară este prea târziu dar, dacă vrei, mâine după amiază. Nu mă duc la birou, căci este Sâmbătă... Oh, nu știai că lucrez? Da sunt în biroul d-lui Thursby, din Broad Street, și învăț să devin o adevărată femeie de afaceri!... La orele două și jumătate... Da, pot să mă aranjez foarte bine. Vrei să vii aici, în apartamentul 187, B. Montfessor House, Oxford Street? Sunt nouile clădiri lângă Marble Arch. Mulțumesc mulți. La revedere.

Moralul lui Wyatt era mai prost ca oricând. Era ca un om care se bătea disperat, de o săptămână, împotriva unei frice mereu crescânde și care era pe punctul de a pierde bătaia.

Ii întinse Cynthiai o mână nervoasă și drept răspuns la întrebarea care i-o puse lata îi zise că cerea mereu încercând să lămurească situația.

— Mi s'a întâmplat un lucru straniu, miss Holgate, zise el jucându-se cu pălăria care mai o ținea în mână, atât de straniu încât nu mai știu ce să fac.

— Povestește-mi-l mie, domnule Wyatt, poate voi putea să te ajut.

— Da... poate... Azi dimineață, miss Holgate, am primit o comunicare telefonică, un mesajiu foarte misterios, în scopul de a nu mai vorbi despre afacerile d-lui Ottaway, dacă n'aș vrea să am neplăceri.

— Neplăceri?

— Da, acesta este cuvântul de care s'a servit interlocutorul meu. Vocea îmi era complet străină și n'am recunoscut-o. Aș fi făcut, poate, mai bine să mă fi dus la poliție. Căci, desigur, Scotland Yardul trebuie să se ocupe de dispariția d-lui Otterway.

— Da, Eri seară am aflat că poliția din Madrid a arestat, la cererea Scotland Yardului, un om care trebuie să fie d. Otterway.

— Unde ați aflat asta?

— La d. Edmund Thursby, din gura lui Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun».

— Totul este foarte misterios. Nu pot înțelege cum a putut să se conducă în felul acesta d. Otterway, care era un notar de prim ordin și om integru. Sunt convins, adăugă el coborând vocea, că a fost forțat să acționeze în felul acesta.

— Forțat? De cine?

— Naș trebui să vorbesc, miss Holgate, spuse el parcurgând cu ochii mica oalaie, mai ales după mesagiul misterios primit azi dimineață.

— Poți însă să-mi spui un lucru, domnule Wyatt, și crede-mă că un am un motiv foarte serios cu să te întreb.

— Vă voi spune tot ceace-mi va fi posibil, miss Holgate.

— Știi dacă d. Thursby a avut relații de afaceri cu d. Otterway?

— O ignoram până în ziua când am găsit o anumită hârtie în cassa de bani personală a d-lui Otterway.

Cynthia se simțea cu totul excitată. Trebuia să fie acelaș gen de emoție se gândea ea, cu acela al unui detectiv care descoperă o urmă.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba, domnule Wyatt?

— Am adus-o aici, miss Holgate. N'am vrut s'o las la birou, pentru cazul când poliția ar face o anchetă. Crede că este datorită mea s'o duc la Scotland Yard.

Bătrânul funcționar scoase din buzunarul hainei lui o foaie de hârtie, bătută la mașină. Citind-o, Cynthia își schimbă culoarea.

— Mulțumesc, domnule Wyatt. Și cum asta mă privește am intenția s'o păstrez. Pot s'o fac?

— Nu știu ce să vă spun, miss Holgate.. Toată responsabilitatea cade asupra mea și..

— Iau responsabilitatea asupra mea, domnule Wyatt. Nu te mai chinai, zise ea.

CAPITOLUL XVII

FROST DEVINE REPORTER CRIMINAL

Cynthia surâse aceluia care tocmai intrase.

— Cum ați făcut de m'ați găsit?, întrebă ea.

Gerard Frost dădu la o parte scaunul pe care i-l întinse și se duse, ezitând, spre divan.

— Dacă nu vedeți nici un inconvenient în aceasta, mă voi așeza aici. Voi avea mai mult loc pentru piciorul meu... un accident în munți, acum câțiva ani... Și acum, spuneți-mi, miss Holgate: cum merge treaba? Vă întreb aceasta pentru că și eu mi-am schimbat situația.

— Cum? Cât este de amuzant!

Cynthia nu știa ce avea acest om, dar îi inspira încredere. Simțea că, dacă ar fi vrut, nu i-ar fi fost greu s'o facă să vorbească. Este adevărat că era gazetar și meseria lui era de a lua interviewuri.

— Da. Dar afacerile mele personale mai pot aștepta. Cecace vreau să vă întreb este teribil de indiscret, dar cum ați regulat chestiunea cu Thursby? Deci n'ați ascultat de sfaturile mele.

— Da da, dar cei săraci n'au dreptul să alcagă. Vreți să știți cum m'am descurcat până acum? Spre marea mea surpriză, foarte bine.

— Dece spre marea dvs. surpriză?

— Este ușor de înțeles, zise ea surâzând. Când am ajuns în City, acum o săptămână, eram complet novice. Acum, într'adevăr, încep să mă pricep la acțiuni și rente.

— Thursby este satisfăcut?

— Cred că da. Nu știu ce a vrut să-mi spună prin asta, dar — eră seară — cinând la el, în Mount Street, a spus că va lua o altă secretară articulară.

— Hm!

— Dece acest hm?

— Este unul din proastele mele obiceiuri de a spune mereu «hm». Primul meu redactor mi l-a reproșat și m'a amonințat chiar că mă dă afară dacă nu mă voi lepăda de el.

— Dar acum ce faci? îl întrerupse ea. Cronica mondenă nu mai este la modă sau ai fost avansat?

— Amândouă. Wariner, reporterul nostru criminal, este în concediu și Lowe, prim-redactorul, are mai urâșle ca o travă mi-a lăsat locul lui. Acum iată ce m'a adus aici: Omul arestat de poliția din Madrid era George Otterway, și s'a sinucis în închisoare, cu cianură de potasiu. Am preferat să vii să-ți spun singur aceasta, înainte s'o fi aflat din Evening Sun sau un alt jurnal de seară. Sunt dezolat că-ți aduc știri atât de proaste, adăugă el.

În momentul de față sunt obișnuită cu ele. Desigur că ar fi fost altfel, dacă Wyatt — funcționarul principal al

d-lui Otterway — m'ar fi lăsat să sper că s'ar putea salva o parte din averea mea.

— După știri proaste, cei mai buni medicii prescriu, totdeauna, o mică distracție. Vreau, deaceia, să mai comit o indiscreție de neiertat: miss Holgate, astă-seară aveți vreun program?

— Nimic.

— Atunci vreți să-mi faceți onoarea de a cina cu mine și apoi să mergem la teatru? Se joacă o piesă polițistă și am mare poftă s'o văd, ținând seama de noua mea funcție de reporter criminal. Și pentrucă am intrat pe calea confidențelor, pot să vă spun că sper să câștig recompensa de 5000 de lire, oferită de bogatul dvs. patron persoanei care va facea să fie arestat Vulturul Negru.

Cynthia începu să râdă. Buna ei dispoziție era contagioasă.

— Mă tem să nu ajungi puțin prea târziu. Pe când mă găseam la d. Thursby, ieri seară, a venit stăpânul dvs. să-și spună că recompensa a fost reclamată de un fost pușcăriaș.

— Asta nu mă deranjează! Dar să rămână între noi Thursby a declarat că nu va plăti cecul decât atunci când Vulturul Negru va fi închis. Parerea lui Hopwood este că încearcă să despice firul. Sau ca să vorbim mai pe șleau, Thursby ar vrea să dea înapoi. Și n'ar fi pentru prima oară.

— De unde o știți?

— Când am avut plăcerea să vă văd, prima oară, cred că v'am spus că în redacția unui ziar parvin numeroase informațiuni, lată răspunsul meu... Dar sa nu ne mai gândim la subiecte atât de neplăcute ca Thursby. Mai curând să ne bucurăm la perspectiva că vom merge sa ne găsim cu femei frumoase și bărbați eleganți la Savoy. Nu sunt prea cutezător? întrebă el.

— Cred că nu. Mai curând aș gândi că ești foarte bun. Voiu fi foarte bucuraoasă să cinez cu d-ta, domnule Frost.

— Mulțumesc, miss Holgate. Vă convine ora șaptea?

— Admirabil.

— Atunci voiu veni să vă iau în cel mai bun taxi pe care-l voiu găsi.

Dineul fu foarte reușit. Altă-dată, Cynthia se bucurase de societatea multor bărbați interesanți, dar niciodată nu petrecuse momente atât de plăcute ca în seara aceea la Savoy. Apoi piesa, care purta titlul misterios de «Se iese noaptea», o pasionă până la sfârșit. Era un studiu psiholo-

gic asupra crimei, dar partea tragică a piesei era întretăiată de scene comice și Cynthia se amuză mult.

Gerald Frost vorbi puțin. Poate se concentra asupra piesei. Poate. . .

— Vreți să vedeți pe Vulturul Negru? murmură el. Cynthia îl privi cu stupefacție.

— Vulturul Negru? repetă ea, gâfâind. Nu se poate să fie aici.

Și apoi dându-și seama că vorbele ei ar putea să nară straniu adăugă :

— De ce îmi faceți asemenea emoții ?

— De ce emoții ? replică el. Sunt dezolat. Voiam numai să vă arăt omul pe care rivalul meu, fostul puscăriaș, crede a fi gentlemanul-spărgător. Iată-l.

Și îi arătă un bărbat înalt, bine, robust, cu ținută elegantă.

— Pe acesta îl cunosc, sau mai curând mi-a fost prezentat. Ești Basil Fettesbury. Dar e absurd. Omul acesta nu poate fi Vulturul Negru! zise ea.

— De unde o știți ?

— Desigur că nu o știu, dar este absolut ridicol.

— Asta zice toată lumea. Imaginați-vă pe fiul unui ministru ocupându-se să spargă casele! În sfârșit, vedeți că am încredere în dvs. și că nu vă ascund nimic din domeniul crimei.

Ea nu răspunse. După zece minute, cum Cynthia nu mai spunea nici un cuvânt, el o tachină asupra acestei tăceri.

În timpul supeului, și unul și celălalt încercară să se cunoască. Ceeace se poate întâmpla numai între persoane care au puncte comune. Cynthia, prin numeroasele ei întrebări, întrevăzu ce era meseria de gazetar: pasionantă, dar dificilă și foarte obositoare. Gerald Frost, la rândul lui, își repeta la fiecare clipă că nu mai întâlnise o fată atât de încântătoare. Numai că lucrurile erau cam diferite. Pentru că un băiat ca el nu se putea însura niciodată și pentru că n'avea nici măcar o șansă la zece mii, ca o tânără ca Cynthia Holgate să-i acorde măcar o atenție, dar mi-le să-l ia de bărbat.

Vorbiră de multe lucruri și mai ales de munca ei la birou. Cynthia îi făcuse observații foarte juste și foarte amuzante asupra oamenilor cu care avea contact cotidian, îi vorbi de copilăria ei în Harley Street și de actuala ei existență la Londra.

Abia când însoțitorul ei o lăsă în fața lui Montessor

House își dădu seama cât de repede trecuse această seară.

— Vă mulțumesc pentru orele încântătoare care le-am petrecut cu d-ta, zise ea, și Gerald își dădu seama că o gândea în serios.

li strânse mâna, o privi în ochi, își scoase pălăria și se urcă în mașina cu care veniseră.

Cynthia privi cu oarecare dezamăgire mașina, care dispăru la colțul străzii. Sperase că se va urca în apartamentul ei pentru a fuma o ultimă țigară.

Dar acum era prea târziu. Oare îl va revedea? Soara că da.

CAP. XVIII.

AVERTISMENTUL VULTURULUI NEGRU

Edmund Thursby era furios — și ca cea mai mare parte din oamenii de genul său, când se mânia devenea bătăran.

Il expediase pe Walter Leavis cu cinci minute mai înainte, căci ținea ca secretarul lui particular să nu remarce în ce măsură îl contraria această scrisoare blestemată. Dar nu se îndoia că Leavis se va duce să flecărească (toți flecăreau!). Poate în momentul acela tot personalul său trebuia să se întrebe ce sguđuise atât pe Thursby.

Cu șase săptămâni mai înainte un funcționar îi spusese că toată lumea îl chema pe această poreclă groțescă.

În dimineața aceasta primise o corespondență importantă și scrisoarea care-l adusese în aceasta stare de iritație nu se distingea de celelalte. Plicul era batut la mașină și Leavis îl deschisese fără să știe despre ce era vorba. Nu conținea decât o foaie scrisă la mașină, fără antet, și citind-o secretarul își schimbase culoarea.

— Ce ai Leavis? îl întrebă Thursby.

— Nimic, domnule, numai că această scrisoare...

— Ce scrie acolo? Dă-mi-o mie!

— Tocmai voiam să vă dau. Este..., este..., strict personală.

«Strict personal» era termenul care se potrivica de minune rândurilor următoare:

«Dragă domnule Thursby,

Vă scriu pentru a vă da un avertisment. Aveți în personalul dvs. o tânără față încântătoare, pe care o cheamă Cynthia Holgate. Respectați-o așa cum trebuie respectată și totul va merge bine. Renunțați să întrebuințați una din

tacticele de care v'ați servit pentru alte fete tinere din biroul dvs. sau voi acționa în consecință.

Intr'altă ordine de idei am aflat că erați în relații foarte strânse de afaceri cu răposatul George Otterway, notarul care a fugit și care a socotit că este mai bine să se sinucidă, în celula lui din Madrid.

«VULTURUL NEGRU»

P. S. — *M'am distrat bine citind anunțul că ați promis suma de 5000 de lire pentru arestarea mea. Mă voi duce să o reclam chiar eu.*

După ce recitise scrisoarea de trei ori, Thursby ajunsese la această concluzie inevitabilă: Cynthia Holgate nu era altceva decât o spioană a Vulturului Negru. Părea fantastic, dar nu acestea erau faptele? Vulturul Negru era, fără nici o umbră de îndoială, un om din lumea bună. Poate că el și cu tânăra fată se întâlneau adesea înainte ca ea să-și fi pierdut averea.. Poate se mai întâlneau și acum.. În orice caz, cum ar fi putut fi Vulturul Negru în curent cu asociația lui Otterway dacă nu i-ar fi spus-o fata? Observase că ea îl privea cu un aer special în seara când cinase cu el. Hopwood fusese un prost și un imprudent de a povesti cele care le știa în fața unei tertie persoane.

Acum nu-i mai rămăsese de făcut nimic altceva decât de a o interoga pe tânăra fată. Și cu cât se gândea mai mult cu atât era mai hotărât asupra acestui punct.

Sună.

— Trimiteți-mi-o imediat pe miss Holgate, zise el.

Când tânăra fată intră în biroul lui Thursby i se păru că inima i se va opri să mai bată. O dorea și suspina după ea, ca un om însetat. În viața lui avusese multe femei și aproape totdeauna, după ce-și satisfăcuse pasiunea, se purtase urât cu ele. Dar această fată — își spunea în sinea lui — era altfel, cu totul altfel. Și faptul că putea fi, că era o spioană — îi acceptase, probabil, oferta numai pentru a i se vârî în afaceri — nu făcea decât să-i intensifice dorința.

Văzând-o își trecu limba peste buzele lui cărnoase și zise:

— Bună ziua, Cynthia.

— Bună ziua, domnule Thursby.

Cynthia se strădui să-și ascundă sentimentul de deosebit gust pe care-l simțea.

— Te rog să te așezi și să citești asta, îi spuse el întinzându-i scrisoarea.

Fata se așeză pe scaunul care-i fusese destinat și citi

cele câteva linii bătute la mașină pe foaia de hârtie care i-o trecuse el cu o mână tremurătoare.

— Ei, ce zici?, o întrebă el după ce terminase de citit.

Înțelegând că o bănuia, Cynthia îi răspunse repede:

— Nu sunt în curent cu nimic. Și acest om, oricine ar putea fi el, nu v'a trimis această scrisoare cu asentimentul meu.

— Imi juri că nu ști cine este Vulturul Negru?

— Desigur, o jur.

— Jură-mi, Cynthia, că tu n'ai cunoscut conținutul acestei scrisori.

— Sunt gata să vi-o jur, domnule Thursby, deși este absolut inutil să-mi puneți asemenea întrebări.

Thursby izbi în masa din fața lui.

— Îți pun aceste întrebări pentru că ști că am mai avut de-a face cu acest bandit. Erai la Heathlands în noaptea când a furat colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Da.

— Atunci ai trebui să ai puțină răbdare și să încerci să mă înțelegi.

— Da.

— Dacă acest ticălos crede că mă va intimidă, că mă va putea șantaja, se înșală amar. Pentru a-i dovedi cât caz fac de amenințările lui îți cer să mergi să cinezi cu mine, astă-seară, la Berkeley. Apoi ne vom duce la teatru și ne vom termina seara supând la Savoy. În plus, mai am a-ți face o propunere dar n'am să ți-o spun acum.

Cynthia ezită un moment.

— Ți-e teamă? întrebă el.

— Teamă? Oh, nu, domnule Thursby.

Intr'adevăr nu-i era frică. Un detectiv, din momentul în care găsește o urmă, se oprește în drumul său? Era convinsă, din ce în ce mai mult că Thursby era cauza ruinei și sinuciderei lui George Otterway. Acum era decisă să descopere «întunecoasele secrete» ale afacerilor lui Thursby la care făcuse aluzie Frost, în seara precedentă. Între altele, avea hârtia pe care i-o dăduse Wyatt... Nu era aceasta un punct de plecare?

«Savoy Grill» era plin, ca de obicei.

Oameni foarte cunoscuți îi salutau și-i priveau atent. Cynthia observă însă că dacă unii îl flatau pe patronul ei, alții, dimpotrivă, îi întorceau spatele.

Își dăduse seama imediat că această plăcere o va costa

scump. În timpul cinei și în antracte, Thursby încercase s'o sondeze și ea trebuise să facă mari eforturi pentru a-l împiedeca de a-i apuca mâna. Acum, dacă ar judeca după privirile care i se aruncau din toate părțile, rolul de detectiv amator avea inconveniente. Se bucura însă la gândul că-i expediase, în grabă, un bilețel de explicații lui Gerald Frost, conceput astfel:

«Dragă domnule Frost,

«Dacă mă veți vedea cu d. Thursby — bogatul meu patron — fie la Berkeley, fie la teatrul Saint James, fie la Savoy Grill — vă rog să credeți că sunt acolo pentru afaceri și nu pentru propria mea plăcere.

A d-voastră

CYNTHIA HOLGATE»

Mulțumita cerului avu un scurt răgaz. Un băiat veni să-i spună lui Thursby că era chemat la telefon.

— Scuză-mă, te rog, draga mea, îi zise el.

Cynthia se strădui să suradă. Ziua aceasta fusese încărcată și plină de emoții. Se deșteptase cu amintirile serei precedente, puternic imprimate în mintea ei. Preparându-și ceaiul își revăzu, în gând, tovarășul. Oare toți gazetarii îi semănau? Această veselie, acest umor care o făcuse să râdă atât în seara precedentă, erau caracteristicile profesiei lui? În orice caz — și ea o mărfurisea cu sinceritate — dorea mult să-l revadă. Era atât de diferit de ceilalți. Își amintea conturul ferm al buzelor lui, care se contractau strengărește când spunea vreo vorbă de spirit.

Cât de stranie era viața! Fusese suficient un scurt interval de timp pentru ca ea să se simtă atrasă de doi bărbați diferiți. Femeile — chiar cele mai respectabile — se revoltă, totdeauna, contra convenționalismului. Cynthia se înfioră de fiecare dată când se gândea la episodul cu Vulturul Negru, atunci când — în ochii lumii — ar fi fi trebuit să se simtă plină de confuzie. Și Gerald Frost? N'avea nici un motiv ca să nu iasă în tovarășia lui, dar oamenii bine informați i-ar fi spus că nu trebuia să se gândească atât la el. Dar de când își pierduse averea, viața ei își schimbase aspectul. Ea renega pe această zeiță care se numea: «Convenționalism».

Frost cunoștea identitatea Vulturului Negru?

Poate voise numai să glumească?!

Poate știa, într'adevăr, ceva?!

Pe de altă parte, de ce s'ar ocupa Vulturul Negru de ea? Era foarte flatant, dar nu-și putea închipui motivul. De ce se făcuse cavalerul ei? Desigur îl întâlnise — sau mai curând o întâlnise el — într-o noapte, la Heathlands. Dar nu putea înțelege de ce se preocupa de soarta ei, atunci când existau atâția oameni demni de a-i atrage atenția? Poate numai pentru faptul că Vulturul Negru voia să se servească de ea pentru a-l lovi pe Thursby. Nimeni nu i-ar fi putut reproșa Cynthiai că este vanitoasă.

Se mai găsea încă în mijlocul gândurilor ei când se reîntoarse Thursby. Părea foarte bine dispus și își manifestă sgomotos această dispoziție.

El se scuză:

— Sunt teribil de dezolat, draga mea, pentru faptul de a te fi abandonat atâta vreme. Afacerile merg foarte bine, Cynthia, și vreau să te împărtășești din averea mea. Acum vreau să văd dacă ceea ce îți voi spune te va face să râzi.

Fata îl privi cu un aer întrebător.

— Nu voi râde, domnule Thursby.

-- Atunci îți voi spune: vreau să merg la un preziciător.

— La ora asta din noapte?

-- Da. Krijinowsky își primește clienții săi cei mai buni noaptea. Ziua, biroul lui de consultații este deschis numai oamenilor cărora nu le poate consacra decât zece minute. A promis că-mi va da jumătate de oră. Ar fi o experiență foarte amuzantă, Cynthia. Vrei să mergi?

— Da, nici nu cer ceva mai bun.

Hotărârea pe care o luase de a vedea limpede locul lui Thursby o determinase să răspundă în felul acesta. Și acum era prea târziu să mai dea înapoi.

— — — — —
 În apartamentul din Clarges Street, Georges Nottley — cu seriozitatea lui obișnuită — răspundea la telefon:

— Regret, domnule Lowe, dar d. Frost nu este acasă. A ieșit de câțiva vreme... Cred că avea treabă... Da, îi voi transmite comunicarea dvs. de îndată ce se va reîntoarce.

Și repunând receptorul, fostul funcționar de notar izbucni într'un râs neastepănat.

CAP. XIX

PE MARGINEA PRAPASTIEI

Thursby făcu prezentările:

— D. Krijinowsky... una din prietenele mele, miss Cynthia Holgate.

Bărbatul înalt care, în această lumină difuză, impunea, îi săruta mana.

— Este o mare onoare pentru mine, miss Holgate, zise el cu un puternic accent straniu.

Câteva minute mai târziu, Thursby și cu ghicitorul se retraseră, scuzându-se și ea rămase singură.

Minutele se scurgeau încet și ea se întrebă cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să-l însoțească pe Thursby. Dacă acesta din urmă ar fi vrut numai să i se prezică ar fi venit singur.

Cynthia privi în jurul ei. Pereții erau acoperiți, în întregime, cu draperii negre. Aceste draperii o impresionau. I se părea că este spionată de dușmani invizibili și trebuia să facă un efort puternic pentru a nu da curs imaginației ei.

Era decisă să părăsească această odaie și să caute să iasă din casă. În momentul când se scula de pe scaun, intrară financiarul și Krijinowsky.

Thursby strălucea. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Viitorul este minunat, Cynthia! Prietenul nostru mi-a prezis lucruri extraordinare. Acum vei avea și d-ta parte de preziceri. Nu-i așa, Krijinowsky?

— Într'adevăr, miss Holgate, cristalul mi-a arătat că destinul dvs. este legat de acela al d-lui Thursby. pise prezicătorul cu un aer mieros.

Cynthia avea nervii atât de încordați încât fără să vrea izbucni într'un râs isteric. Era prea absurd! Thursby îl cumpărase pe acest om?

Krijinowsky reluă:

— O persoană cu dvs., atât de frumoasă, atât de încrezătoare în viață și atât de stăpână pe destinele ei nu poate avea frică de a-și afla viitorul.

Era o provocare. În oricare alte circumstanțe, ea l-ar fi privit pe acest om în față și i-l ar fi spus, cu sânge rece, ceea ce gândea despre el. Dar tensiunea spiritului ei, vederea lui Thursby care o privea cu aviditate, îi dădură o temeritate nebună.

— Nu mă-e teamă de nimic. Unde este cristalul dvs?

— Veniți pe aici, miss Holgate, spuse Krijinowsky, dând la o parte una din draperiile care acoperea o ușă.

Cynthia ezită puțin. Dar era absolut decisă să ridice această provocare, oricât de imprudentă ar fost.

Nu știa ce va găsi la cealaltă parte a ușii și în fundul sufletului ei îi era frică.

— Cât timp va dura sesiunța?, întrebă ea.

— Oh, nu mai mult de zece minute, D. Thursday ne va aștepta aici.

Și «magicianul» deschise ușa și se dădu la o parte, pentru a o lăsa să treacă.

Cynthia traversă, mai întâiu, o anticameră mică, în fundul căreia se găsea o altă ușă. A treia odaie în care intra era plină de un parfum straniu și mai întunecoasă decât prima. Fata se întoarse spre călăuza ei.

— Dece nu aprindeți lumina?, zise ea brusc.

— Pentrucă lumina v'ar împiedica să intrați în corespondență cu Infinitul, îi răspunse prezicătorul cu o voce mângâitoare. Vă rog să vă așezați aici, miss Holgate.

Și îi arătă un scaun, care se găsea în fața unei mese mici. Pe aceasă masă văzu un cristal mare, care părea scaldat într'un val de lumină albă.

— Vă rog, domnișoară Holgate.

Și el îi arătă, din nou, scaunul.

Înainte de a se supune, parcursese cu ochii odaia. Era acoperită cu aceleași perdele negre ca și camera pe care o părăsise.

— Se pare că vă place această «atmosferă», remarcă ea, dar personal o găsesc sufocantă. Nu puteți deschide o fereastră?

Krijinowsky se apropiă de ea. O domina cu statura lui înaltă. Ochii lui lucrau.

— Dacă doriți să comunicați cu Infinitul, dacă vreți să pătrundeți secretele viitorului, trebuie să vă abandonați orice voință și să mă lăsați să lucrez. Trebuie să puneți capăt preocupărilor dvs. obisnuite și tuturor impresiunilor lumii exterioare, neluptând împotriva vibrațiilor care sunt în această odaie. Pentru că acestea să vi se pară absurde. Dacă as indica după expresia feții, voința dvs este ostilă. Toate eforturile mele vor fi zadarnice, dacă nu mă veți asculta.

Ar fi putut izbucni în râs, dar plină de curaj decisivă să meargă cârmă la capăt și luă loc pe scaun.

— Fie!, spuse ea. Dar sper că nu va dura mult.

Krijinowsky se aplecă asupra ei.

— Fixați intens cristalul, zise el, și să nu ridicați ochii cu nici un preț. În câteva clipe, sper să pot citi viitorul dvs.

Se îndebărtă în tăcere și veni să se așeze în fața ei, în celălalt capăt al mesei.

Se făcu o tăcere grea și Cynthia i se păru că viața și moartea era foarte departe.

— Fixați cristalul, miss Holgate, îi spuse Krijinowsky cu asprime.

— Il privesc, îi răspunse ea.

Fu surprinsă de a auzi că vocea lui răsuna ca și cum ar fi venit de departe. Numaidecât după aceea simți o senzație stranie. Chiar voind, nu mai putea să-și ia ochii de la acest glob strălucitor.

Încercă să se ridice, dar își dădu seama că nu mai era stăpână pe creierul și corpul ei. Nu mai putea să se miște, ca și cum ar fi fost paralizată.

În fața ochilor i se întinse o ceață. Nouri groși o înconjurară.

Nu-și mai aminti nimic.

CAP. XX.

OMUL MASCAT

Se trezi din acest somn straniu pentru a observa că această fantasmagorie mai continua să domnească.

Lângă Krijinowsky se găseau patru bărbați — patru străini — și acela care părea a le fi șef, adresă prezicătorului următoarele cuvinte:

— Imi vei spune combinația de deschidere a cassei de bani.

Cynthia în recăpătă cunoștința și observă că acel care vorbise, ca și tovarășii săi, purta o mască neagră de mătase, care-i acoperea în întregime obrazul.

Vulturul Negru! Nu putea fi decât el.

— Ai făcut destul rău la alții, reboș mascatul. E rândul tău, acum. Poliția neputând ajunge la nici un rezultat, am decis să mă ocup personal de această afacere... Puțin interesează cum am ajuns până aici. Cei trei servitori ai tăi nu mai sunt buni de nimic. Îi vei găsi legați în mansardă și deci nu-ți vor putea veni înfruntător. Ai fi poate, bucuros să ai sfiri și despre bogatul tău client. Cred că acesta este numele care convine cel mai bine d-lui Thursby. Mă duc să tratez cu el. În asentare îți reînnoiesc cererea mea: Dă-mi combinația de deschidere a cassei de bani, Krijinowsky.

«Prezicătorul» smulse de mână.

— Du-te la dracu, strigă el.

— Totul își are timpul său, i se răspunse. Dar înainte de a pleca, tin să-ți fac o observație. Făcete bine, reboș el văzând că obiectorul continua să-l nelenească, vom fi obligați să întrebăm metoda persuasiunii.

Făcu un semn și doi dintre tovarășii săi înaintară. Fiecare îl apucă pe «magician» de un braț și-l forțară să se ri-

dice, de pe scaunul unde se infundase.

— Știi unde să-l duciți băieți, zise șeful. Vă voi ajunge peste câteva minute. Trebuie, mai întâiu, să-i prezint scuze d-rei Holgate și s'o duc în loc sigur.

Krijinowsky emise un sunet care era, în acelaș timp, un blestem, un strigăt și o vociferare. Imediat cei doi «temnieri» ai lui îi puseră un căluș în jurul gurii.

— Mă desgustă, duceți-l de aici, zise Vulturul Negru.

Abia dăduse acest ordin și «trio»-ul acesta trecuse ușa.

— Aduceți-l pe Thursby aici, zise el celui de al treilea mascat. Cred că ai avut multe emoții astă-noapte, miss Holgate, și trebuie să mă scuz că v'am mai procurat încă una. Dar nu facem totdeauna ce vrem. Trebuie să vă întrebați cum v'am aflat numele? Ei bine vă voi explica. Dintr'o cauză pe care o voi numi sensul datoriei mele sociale — acest cuvânt vă amuză? — supravegheam pe patronul dvs Edmund Thursby, de multă vreme. Înțelegeți că un om de profesia mea trebuie să aibe un serviciu de informațiuni la înălțime. Dar amănuntele care mi-au parvenit asupra carierei financiarului nu erau de crezut. Adăugați la aceasta că mi erați o prietenă și vă veți explica motivul venirii mele aici.

Cynthia nu putea vorbi. Fascinată, privea masca de mătase neagră, în deschizăturile căreia distingea doi ochi mătijoși.

— Mă scuz, deci, încă odată, miss Holgate, continuă omul mascat, și sper că acum vă simțiți mai bine. Acest bandit trebuie să vă fi hipnotizat, căci atunci când am venit cu prietenii mei erați într'o stare de stupeoare. Puteți să-mi spuneți de ce voi să vă hipnotizeze? Dacă nu, am să încerc să vă explic eu. Motivul este foarte desgustător, dar sunt sigur că nu mă înșel! Demonul sau mai curând nedemnul dvs. patron nu era destul de satisfăcut de a vă fi furat averea, prin intermediul notarului dvs. li trebuia și cinstea dvs. Acest om, de o moralitate foarte joasă, pentru a-și satisface dorința lui, combinase episodul de astă seară. Din fericire am sosit la timp.

Cynthia avea impresia că visează. Tot nu putea să vorbească.

— Mai avea, deasemenea și un alt scop. Se poate să mă înșel, dar cred că în el încolțise o bănuială absurdă. Iși închipuia că întrețineți relații cu mine — Vulturul Negru. În timp ce erați în această stare de hipnotism ați fi fost întrebată și ați fi spus adevărul. Totul pare fantastic. Nu-i așa? Dar atâtea lucruri ale vieții moderne sunt fantastice!

Ochii lui continuau să luasea malițios. Vulturul Negru își aplecă capul.

Cynthia își regăsisse vocea.

Oh!, exclamă ea.

Dar nu mai putu să adauge nimic. Vulturul Negru îi închise gura cu un sărut.

Fata nu-și revenise încă din surpriza ei, când întoarse Thursby, tremurând din toate încheieturile.

Omul mascat îi arătă un scaun.

— Puteți să vă așezați, zise el. Este o întâlnire neașteptată, domnule Thursby, și din partea mea mă bucur. Nu sunteți decât un personaj în respingător și tocmai asta explicam acestei tinere fete. Am dispus să fiți adus aici pentru a-mi explica de ce n'ați ascultat de instrucțiunile mele. Vă reamintiți că, recent, vi-am trimis un avertisment, pentru a vă spune că dacă n'o veți trata pe Miss Holgate cu respectul cuvenit, veți fi pedepsit.

— Eu... eu...

— Inutil să vă bâlbâiți. Cred că am fost destul de clar. Știa că ați promis cinci mii de lire pentru arestarea mea și sper că nu veți plăti niciodată această recompensă. Dar dacă as fi fost arestat, v'ați fi aranjat de așa fel încât să vă puteți retrage promisiunea. În plus, am aflat — și nu interesează prin cine — că în ultimul timp ați făcut afaceri considerabile. Vă veți așeza, acum, la același birou (sparge acest cristal, prietene, adăugă el adresându-se tovarășului său) și semnați-mi un cec de 5000 de lire.

— Șantați, exclamă Thursby.

— Caritate, îl corectă Vulturul Negru. Îmi veți semna un cec plătitibil spitalului Royal Central și eu îl voi pune la poștă.

— N'am carnetul de cecuri la mine.

La un semn, celalalt mascat îl percheziționa repede pe Thursby și-i scoase din buzunar un carnet mic de cecuri.

— Știam că sunteți un mincinos, zise Vulturul Negru. Nu mă faceți să mi mai pierd timpul... Cinci mii de lire pentru spitalul Royal Central.

— Eu... eu...

— Tiam mai spus o data că este inutil să vă bâlbâiți.

Un minut mai târziu cecul era semnat.

— Și vă previn, Thursby, că dacă veți încerca să faceți opoziție vă voi face o altă vizită de aici dată la dy. — Și acum, miss Holgate, cred că este timpul să vă duceți să vă culcați. Vă voi reconduce până la ușa sa.

Știrea pe care Walter Leavis o făcea să circule în birourile din Broad Street, a doua zi dimineața, era că d. Thursby avusese o criză nervoasă și că nu va veni în City câteva zile.

Simți o plăcere considerabilă s'o informeze pe Cynthia Holgate că casa nu mai avea nevoie de serviciile ei.

— Am încercat să fim răbdători cu dvs., miss Holgate. Dar precis nu sunteți iacută pentru afaceri. La casă vă așteaptă un cec.

— Mulțumesc, domnule Leavis.

Secretarul particular o privi plecând. Nu se aștepta la atâta docilitate.

Fu mai surprins când, cinci minute mai târziu, tânăra fată reveni în birou.

— Vreți să vă însăreinați cu acesta?, îl întreabă ea.

Abia după ce ușa fu închisă după ea, Leavis înțelese ce însemna «acesta». Era cecul Cynthiai Holgate, rupt în două de bucățele.

CAP. XXI

SCOTLAND YARDUL LA LUCRU

Inspectorul general al poliției metropolitane era bine dispus în dimineața aceea. Detectivul Forrest nu-și amintea de a fi văzut vreodată pe lordul Bradney atât de accesibil.

— Ei bine, Forrest, ce părere ai despre asta?, îi zise superiorul lui întinzându-i o scrisoare. Aș fi trebuit să fiu prost dispus dar, din fericire, nu m'am putut opri să nu râd. Imaginează-ți că acest individ îmi propune să se alătureze personalului Scotland Yardului.

Forrest își puse țigara pe masă, în fața lui, și ceti cele ce urmează:

*«Inspectorului general al poliției metropolitane,
Scotland Yard S. W.»*

«Domnule, am onoarea să vă informez că, în această noapte de 13 — remarcăți cu ce grijă am ales data — am făcut o vizită, împreună cu trei prieteni ai mei, d-lui Krijinorosky, celebrul șarlatan care locuiește în Broad Street 514. După ce l-am lăsat pe Krijinorosky sub pază bună, am reușit să deschid cassa de bani care se găsește în peretele biroului său și am obținut rezultate satisfăcătoare. Vă trimit înțelegul conținut într'un plic.

Veți recunoaște, sunt sigur de asta, că acest om era un

străin foarte indezirabil și că prezența lui în țara noastră era deplorabilă. Vei fi și mai convins după ce vei examina conținutul cassei de bani a lui Krijinowsky. Nu voi face nici o obiecție să devin ofițer de Scotland Yard, având însă grijă să-mi aleg cazurile, ca și acum. N'afi prea, scumpul meu inspector, să-mi oferiți un post în rândurile personalului dos?

Am onoarea de a fi, domnule, servitorul dos. foarte devotat.

«Vulturul Negru»

— Unde este conținutul cassei de bani, domnule?, între. Bă Forrest.

— Pe masa asta, Vulturul Negru a reușit o lovitură de maestru.

Forrest examinează timp de 20 de minute hârtiile. În acest timp, inspectorul își fumă liniștit țigara.

— Sunt de părerea dvs., zise pe scurt scoțianul, dar nu ne spune ce a făcut cu Krijinowsky?

— Ar trebui să te duci să faci un tur pe acolo, Forrest.

În momentul când detectivul se îndreaptă spre ușă, lordul Bradney zise:

— Ce se aude cu ancheta asupra Vulturului Negru? Înaintează?

— Cum este de așteptat, domnule inspector, răspunse Forrest enigmatic.

Lordul Bradney începu să râdă.

Forrest știa foarte bine că inspectorul își râdea de el. Pentru un șef al poliției metropolitane, lordul Bradney părea să aibe o slăbiciune specială pentru acest gen de umor. Poate era un rest al tinereții sale tumultuoase în Brigada de gardă. Detectivul nu era prea informat asupra mentalității ofițerilor, dar își imagina că trebuia să le placă glumele reușite.

În orice caz, nu lucru era evident: dacă nu voia să servească drept țintă umorului inspectorului, trebuia absolut să pună mâna pe Vulturul Negru. Faptul că comisarul-șef Grayson se lăuda deschis că l-ar fi arestat de mult pe gent.lemanul-spărgător, dacă ar fi fost lăsat să și continue ancheta (deși nu erau decât câteva zile decând i se ridicase funcția în favoarea lui Forrest) nu i punea balsam pe inimă.

Când ajunse la casa din Lower Brook Street, hotărât să nu neglijeze nimic care ar putea să-l ajute la arestarea criminalului, Forrest găsi un șir lung de persoane, care făceau

coadă în fața ușii. Erau desigur, clienți lui Krijinowsky care veneau la ora lor.

Ii trebui câțva timp înainte de a putea schimba câteva cuvinte cu servitorul hindus. Obrazul acestuia din urmă era verde.

— Nu, genu el într-o englezească perfectă, nu știu de fel unde este stăpânul meu. Nu-i aici și toți acești oameni doresc să-l vadă.

Servitorul începu o poveste lungă, foarte încurcată, ca cineva care a fost deșteptat în primele ore ale dimineții și care observase un om mascat, care stătea în fața lui. Acesta, fără vreun avertisment preliminar, îl elororformizase și-l lăsase de mâini și de picioare.

— Astăzi tot ce-ți aduci aminte?

— Da. Când m'am trezit, mă simțeam foarte prost și era zi mare.

— Dar ceilalți servitori?

— Au fost tratați la fel, după câte am auzit, și acum, domnule, trebuie să mă ocup de clienți.

— Pot să aștept, îi răspunse brusc Forrest. Aș vrea vizitez casa.

Lamentându-se hindusul îl conduse prin apartament. Era bogat mobilat pentru un președinte și în sinea lui Forrest se gândi la enormele sume de bani pe care trebuia să le fi stors Krijinowsky clientelei lui.

Forrest își concentra întreaga atenție asupra odăii în care sarlatanul dădea consultații.

Deodată scurse o exclamație apucând un obiect mic de pe jos.

— Acesta aparține stăpânului dvs?

— Nu, nu este al stăpânului meu, răspunse hindusul după o privire rapidă.

Agentul Scotland Yardului își băgă în buzunar obiectul găsit și continuă examenul acestei stranie odăi.

O jumătate de oră mai târziu, se pregătea să plece când telefonul care se găsea în hall începu să sune.

— Scuzați-mă, zise hindusul.

Forrest văzu că obrazul servitorului se întuneca, în timp ce asculta.

— Este pentru dvs, domnule, îi spuse el întinzându-i receptorul.

Crezând că la celălalt capăt al firului se găsea inspectorul sei Forrest spuse un „Allo” respectuos. O cascadă de râs îi răspunse.

— Dvs. sunteți domnule Forrest? Aici e Vulturul Negru.

— Ce?

— Vulturul Negru. Știi, gentlemanul-spărgător. Desigur că ai auzit vorbindu-se de Vulturul Negru. Dragul meu detectiv, dar ce ai făcut în ultimele zile? Mi s'a spus, tocmai acum, că ai fost să faci o anchetă la Krijinowsky. Presupun că dorești să știi unde se găsește acest excec blestemat. Ei bine, vă voi spune eu... bine înțeles în interesul justiției.

Se auzi o altă cascadă de râs, muzicală, care lui Forrest îi păru un acord discordant.

— Krijinowsky se află acum în Olanda. După cele ce s'au petrecut azi dimineață, l-am dus la Harwich și l-am imbarcat pentru Anvers. Căpitanul este unul dintre prietenii mei și are instrucțiunile lui. Iată ce i-am spus lui Krijinowsky: Atât timp cât vei sta afară din Anglia n'ai a te teme de nimic. Dar dacă vei încerca ca să revii nu mai răspund de consecințe. Oh, dar apropo — vocea își schimbă tonul — sper că inspectorul a fost mulțumit de cele ce i-am trimis. Și pentrucă sunteți la fața locului, cred că n'ar fi rău să-l întrebați pe servitorul hindus asupra asociației dintre Krijinowsky și șantajistul Newton Smith. Încă nu m'am decis încă să voi face o vizită acestui individ. Dar am un proiect în acest sens... Și acum, la revedere, detectiv. Noroc și... trăiască Scoția!

Înainte ca Forrest să fi putut răspunde, comunicatia era întrerupă.

Un om născut în Scoția nu poate fi acuzat de lipsă de tenacitate. Detectivul Forrest își urma cu cea mai mare seninătate calea pe care și-o trasase. Nu s'ar putea spune că convorbirea telefonică nu l contrariase. Dar își zicea: Cu cât își va continua cercetările cu atât se va îngusta ceroul suspectilor și cu cât Vulturul Negru își bătea joc de el cu atât era mai decis să-l captureze.

Consultând lista clienților pe care o luase de la bundus ajunsse în Park Lane și lua autobuzul pentru a face două zile de yazi.

— Gerald Frost fluieră ușor.

Ce istorie extraordinară, conchise el. Și dacă Vulturul Negru nu ar fi făcut-o m'ar fi precipitat imediat la re-lacție s'o scriu. Asta desigur, cu permisiunea dvs — și privi pe tânăra fată pe care venise s'o vada. Dar cum vă sim-

țiți? Ce experiență teribilă! — Vocea i se făcu mai serioasă
— Am uitat că apăsai pe acest personagiu infect.

Cynthia își trecu o mână pe frunte și surâse.

— Observațiile dvs îmi fac bine, zise ea. Nu vă necăjiți. Este foarte frumos din partea dvs. că ați venit să mă vedeți.

— Ei bine, am simțit că trebuie să vin la dvs. Nu voi uita niciodată ce a vrut să facă Thursby, adăugă el.

— Eu sunt singura de blamat, răspuse ea. Dacă am intrat în oribila aceea de casă din Lower Brook Street era numai pentrucă am vrut-o. Voiam neapărat să știu raporturile care existau între d. Thursby și bietul d. Otterway. Să nu credeți că n'am luat în seamă sfaturile dvs. Hotărâri să descopăr cu orice preț, tot ce aș fi putut afla asupra lui. Sunt absolut sigură că posedă o influență asupra lui Otterway și că era responsabil de actele notarului.

— Într'alți termeni, Thursby este acela care v'a furat banii și nu Otterway.

— Da, asta voiam să spun. Nu mă voi mai înfoarce la serviciul meu.

— Slavă Domnului!

— Azi dimineață, explică ea, am fost dată afară, fără măcar să fi fost prevenită.

— Ceeace înseamnă, zise Frost abordând direct chestiunea, că veți înfrumuseța cu talentul dvs, o altă meserie. Cel puțin așa cred.

— Da. Trebuie să găsesc altceva de făcut. Am rupt ce-
cul care-mi fusese dat drept salariu pe două săptămâni. Dar nu puteam să accept acești bani după cele întâmplate.

— Nu. Și vă înțeleg. Ei bine, ce pățire aveți să faceți gazetărie?

— Gazetărie?

— Am aflat, azi dimineață, că The Moon cântă o cronică mondenă.

— Oh, dar...

— Vă asigur că sunteți foarte capabilă. Nu aveți decât de a coborî la nivelul imbecililor în loc de a face uz de inteligența dvs. și veți reuși.

— Dar ce va trebui să fac?

— Oh!, vă veți duce să vă plimbați în cartierul Bond Street pentru a vă da seama de modă, apoi vă veți duce la «Ambasador» și la alte localuri ca acesta.

Își schimbă atitudinea și-și împrumută o voce falsă, pentru a imita femeile care voia să le reprezinte.

— Și acolo, așezată lângă Bébé Benting, îmbrăcată în-

tr'o rochie simplă de organdi, pe cine aş fi putut vedea ducă nu pe lady Flaunting! S'a reîntors de la Monforgue, mi-a zis ea, şi este tot atât de neagră ca abanosul.. Lordul Bill Flaunting pescueşte rechini în măricele Sudului iar ea va lua un atelier cu Bché. Se vor ocupa să picteze miniaturi ale tuturor amicelor lor. Totdeauna un asemenea divertisment...

— Opriţi-vă, exclamă Cynthia care izbucnise în râs.

— Sunteţi într'adevăr la înălţime. Se pune însă acum problema să vă regăsiţi mentalitatea unui copil de zece ani, adăugă Frost cu cinism. Uitaţi-vă, continuă el cu mai multă seriozitate, îl cunosc pe Galtry, de la «The Moon». Mi-a făcut şi mie o ofertă pe care, poate, o voi accepta. Imi per-miteţi să vă recomand lui şi să-i spun că cunosc pe cineva care ar corespunde cerinţelor postului?

— Sunteţi, într'adevăr, prea bun, domnule Frost!

— Pentru ce «domnule» Frost? Pentru toţi prietenii sunt Gerry.

Gropiţa care i se făcea în obrazul ei drept, când râdea, apărui din nou.

— Dacă eşti Gerry, eu sunt Cynthia, îi răspunse ea.

El îi apucă mâna dreaptă.

— Atunci ne-am înţeles, Cynthi

— Da, Gerry.

Ea îl privi gânditoare.

— Sper, începu el, dar se opri brusc. Mă duc să telefonez.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă să ridice receptorul, se auzi răsunând soneria. Rămase lângă tânăra fată şi văzu că fizionomia ei căpătă un aer perplex.

— Întrebaţi-l de ce vrea să mă vadă, zise Cynthia şi, punând mâna pe pârnia receptorului murmură oaspeului ei: Este portarul. Zice că vrea să-mi vorbească un detectiv dela Scotland Yard.

— Spune-i să urce, îi spuse gazetarul. Nu trebuie să fi fie frică. Probabil vrea să-i vorbească de afacerea din noaptea trecută.

Ea îl aprobă şi acordă toată atenţia cuvintelor pe care le spunea portarul.

— Spuneţi-i domnului Forrest să binevoiască să urce, zise ea.

CAP. XXII.

PE CALEA CEA BUNA.

Câteva minute mai târziu, un om înalt şi bine făcut cu ochi albaştri, remarcabil de viu, intră în cameră şi se inclină mai întâiu în faţa Cynthiai şi apoi în faţa lui Frost.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, miss Holgate,

dar afacerea care mă aduce aici este urgentă

— Și personală?, îl întrerupse gazetarul.

— Permiteți-mi să vă recomand, zise repede Cynthia, lăsa-l pe d. Gerald Frost dela «Evening Sun», unul din prietenii mei cei mai buni.

— Încântat de a vă întâlni, domnule Frost, zise detectivul Scotland Yardului privind-l. Pentrucă sunteți un prieten al d-rei Holgate nu trebuie să plecați. Prefer chiar să rămâneți.

Se așază pe scaunul care-l părăsise când venise detectivul și-și aprinse o țigară.

Detectivul merse drept la țintă.

— Am fost însărcinat cu afacerea din noaptea trecută, miss Holgate, și deși regret că trebuie să vă provoc noui supărări este necesar să vă cer să-mi dați unele amănunte.

După ce Cynthia își termină povestea, Forrest o întreba:

— Lați văzut pe d. Thursby azi dimineață, miss Holgate?

— Nu.

— Când credeți că-l veți vedea?

— Nu știu. Mi-am pierdut postul. Am fost concediată.

Forrest își încruntă sprâncenele.

În cazul când n'ați fi în curent, zise Gerald Frost, acest d. Thursby este cel mai patentat ticălos care a existat vreodată. Deasemenea, ca prieten al lui miss Holgate n'as fi autorizat-o să se întoarcă în Broad Street, chiar dacă n'ar fi fost concediată.

Aceste cuvinte îi procurară plăcere tinerei fete, surâse detectivului.

— D. Frost mă recomandă pentru un post de gazetară. Asta va fi, mai curând, cindat, zise ea.

Detectivul se agită pe scaunul lui. Ochi îi mergeau dela unul la celălalt.

— Este desigur foarte interesant, miss Holgate, răspunse el. Ați mai făcut gazetărie?

Miss Holgate n'are nevoie de experiență pentru serviciul pe care-l va ocupa, zise Frost. Nu este nevoie decât să aibe o inteligență peșie cea normală.

— Tot pentru asta sunteți și dvs. cronicar munden?, întreabă detectivul.

— Atins!, exclamă tânărul. Dar, chiar așa domnule inspector n'ai nimerit-o prea bine. Acum sunt specialist în crime. Am fost avansat!

— Este, într'adevăr foarte interesant. Și noua dvs. meserie vă place?

Nu este prea dezagreabilă. Numai că găsesse că Scotland Yardul nu este prea comunicativ. Știu că sunt proaspăt

în meserie dar cred că biroul dvs. de presă ar putea să ne dea ceva informațiuni.

Detectivul surâse.

— Ați trebui să obțineți o întâlnire cu prietenul dvs. Vulturul Negru, zise el.

Frost ridică mâna protestând cu veselie:

— Prietenul meu, domnule inspector? Aș vrea să-mi fie! Aș putea atunci să fac să apară istorii inedite asupra ultimilor trei ani.

— Și ce i-ai cere?

— De exemplu, ce-l face să acționeze în felul acesta?

— Și recompensa aceea de 5000 de lire pe care o oferă ziarul dvs.?

— Cred că nu o va încasa nimeni, niciodată. Să fie numai între noi, domnule inspector. Vulturul Negru nu se va lăsa niciodată cumpărat cu bani pătați cu sânge. Nu credeți și dvs.

Forrest făcu să se audă un sunet care ar fi putut fi luat drept un râs.

— Fiind ofițer de poliție nu mă pot pronunța, domnule Frost. Când îl veți fi vârit pe Vulturul Negru la închisoare voiți fi bucuros să spun pe față ce gândesc despre el. Până atunci însă...

— Dar, domnule inspector, în fundul sufletului dvs. îl admirați? exclamă Cynthia.

— Dar dvs.?

— Desigur, ea și toate persoanele romantice.

— Mă tem că la Scotland Yard nu avem prea mulți loc pentru romanticism, o întrerupse Forrest. Despuial de partea minunată cu care l'înconjoară oamenii, Vulturul Negru este tot atât de criminal ca nu interesează care ho! Ne sunteți de părerea mea, domnule Frost?, spuse el întorcându-se spre gazetar.

— Viu asigur că nu trebuie să vă pronunțați, domnule inspector, ca să nu fiți concediați... Și, în plus, nu mă faceți să vorbesc cu dvs. chestiuni secrete.

D. Frost glumește continuu, zise Cynthia. Nu i acordă atenție, domnule Forrest.

Nu i acord atenție. În răspunsul. Și acum, trebuie să plec. Am o gronză de treabă, azi dimineață.

Ei bine, noroc!, îi spuse Frost.

Mulțumesc. Sper că mă veți senza că v'am deranjat miss H-deare?

— Desigur. Nu vi ați făcut decât datoria.

— Aș vrea ca toată lumea să aibă un spirit atât de larg.

— Oh, Miss Holgate se trage dintr'o familie cu snăritul larg și eu deasemenea, adăugă Frost.

— O știam, zise Forrest. La revedere.

— Ce o fi vrut să spună?, întreb Cynthia când rămăseră singuri.

— Nimic, absolut nimic, fu răspunsul lui Frost. Nu sunt reporter criminal de multă vreme dar am învățat destule.

Când un polițist vrea să facă impresie vorbește de o manieră enigmatică... Dar să nu mai vorbim despre poliție, continuă el cu voiciune. Este un subiect prea de groază... Dar ce ți s'a întâmplat de ești atât de serioasă?

— Adevărat? Te rog să mă scuzi.

— La ce te gândeai?

— Mă întrebam ce o fi având detectivul în cap. Știi, nu este prost!

— Ce ai vrea să fie? Trebuie, pur și simplu, să se gândească ce o fi având pentru cină.

— Nu ești deci, niciodată, serios?

— Dar sunt serios!, protestă el. Nu-mi pot imagina nimic mai serios decât cina unui polițist.

— Dece ți-o fi zis că ești un prieten al Vulturui Negru?, continuă ea.

— Ah, trebuie să mărturisesc că aici ai pus mâna pe mine. M'am uitat la Forrest și am observat că acest polițist foarte mijlociu este dotat nu numai cu o mare poftă de mâncare dar are și tendințe de a trimite săgeți prin aer. Și cu cât ele se duc mai departe cu atât este mai mulțumit. Ți-am spus, continuă el, că dacă îmi vei mai vorbi de acest «Vultur Negru», voi deveni atât de gelos încât nu știu ce mi-ar veni. Crezi că acum mă cunoști atât de bine încât să accentezi să vii să iei un ceai, la mine, azi după-amiază?

Cynthia nu ezită.

— Voiu fi încântată.

— Ești foarte drăguță. Vii la ora 4?

— Care este numărul unde stai?

El i l'a spus și adăugă:

Servitorul meu, Nottley, a auzit vorbindu-se de dăta încât i-am promis că i te voiu prezenta.

— Sper că nu va fi decepționat.

— Una dintre calitățile lui Nottley este că are o părere excelentă asupra gustului meu.

— Pot înțelege asta în două feluri.

— Unul singur este exact, acela care este corect. Deci, la ora 4.

Inspectorul Forrest spusese adevărul când declarase, plecând că avea multă treabă în dimineața aceea.

Când ajunse la Mount Street, îl găsisse pe Thursby într-o stare de furie extremă.

— La ce vă gândiți?, exclamă financiarul de îndată ce vizitatorul fu introdus în cameră. Sunt victima unui ultragiu scandalos și-l lăsați în libertate pe acest bandit! A avut chiar impertinența să trimită o dare de seamă ziarelor. Secretarul meu mi-a telefonat din City, pentru a-mi spune că toate gazetele povestesc afacerea din noaptea trecută. Și cine le-a trimis aceste informații? Vulturul Negru!

Thursby insistă asupra numelui.

Forrest n'ar fi vrut să-i spună nimic. Thursby îl degusta profund, dar vanitatea îl împinse să-i răspundă:

— Am venit să vă informez, domnule Thursby că avem un indiciu asupra identității acestui om.

— Ați descoperit ceva? Cine este el?

Vizitatorul clătină din cap.

— Nu pot să spun mai mult pentru moment

— Când credeți că va fi arestat acest individ?

Forrest refuză, din nou, să-i răspundă. Observase, de altfel, că vorbise prea mult.

— Nu vă pot da asigurări. Mai avem de făcut multe cercetări.

Thursby se sufoca.

— Mă îmbolnăviți. Voi duce această afacere în fața Parlamentului. Acum vă întoarceți la Yard?

— Imediat, răspunse Forrest, care se stăpâni cu greu să nu se mânieze.

— Atunci, puteți să-i spuneți lordului Bradney că mă duc să fac o depozitie Ministerului de Interne, să se pună capăt incompetenței scandaloaase a poliției metropolitane.

— Fiți sigur că-i voi spune, răspunse Forrest.

Odată ajuns la Yard, Forrest se închise în biroul său. Nu voia să fie deranjat.

Scoase dintr'un sertar un număr oarecare de tăieturi din ziare. Eran articole care priveau faptele și gesturile acelei părți insipide a societății care este numită «lumea bună». Și în timp ce le citea, înălțându asupra cuvintelor care erau subliniate cu cerneală roșie, figura scoțianului se luminea de un râs larg.

Inchise și deschise pumnul drept și zise cu un aer de triumf:

— Intre noi doi, domnule «Vulture Negru»!

CAP. XXIII.

CONVOCARE URGENTA

Sir Charles Fettisbury ridică ochii de pe scrisoarea care o citea când intră fiul său în odaie.

— Bună ziua, tată, zise Basil. Ce citești acolo? Trebuie să fie vreo declarație de războiu, judecând după figura d-tale.

Ministrul încrunță ușor sprâncenele.

— Este o scrisoare de șantaj, răspuse el, și asta mă contrariază mult.

— O scrisoare de șantaj?

Culorile dispăreră din obraji jucătorului internațional.

— Poate asta te privește pe tine Basil. Citește!

Și tatăl său îi întinse scrisoarea.

Basil o luă ca și cum i-ar fi fost frică că-și murdărește mâinile. Remarcă lipsa vreunei adrese în partea de sus a hârtiei, care era scrisă la mașină. Celi:

-Scumpe Sir Charles Fettisbury,

„Inima dvs. ar fi, desigur, frântă dacă unicul dvs. fiu, Basil, ar fi trimis la muncă silnică, pentru mai mulți ani. Și inevitabilul se va întâmpla, dacă pun poliția în curcă cu activitatea lui nocturnă.

Dacă preți să renunț să mă duc la Scotland Yard, plăceti decât să inserați notița următoare în coloanele ziarului „Times”, de Vineri: „Accept propunerea dvs., Fellis”. Alminteri îmi voi face datoria de bun cetățean și voi comunica autorităților informațiunile care le posed.”

Această scrisoare grosolană era semnată: „Pro Bono Publico”.

Basil repuse scrisoarea pe masă.

— Și ce vrei să faci?, întrebă el.

— Situația mea la minister îmi interzice de a face zărele să vorbească despre mine, copilul meu. Dar am impresia că isprăvile extraordinare ale acestui gentleman-spărgător, care se numește Vulturul Negru, a trebuit să sucească mintile la mulți oameni. Nu crezi și tu tot așa?

— Fără nici o îndoială.

Sir Charles arătă spre scrisoarea care era în lata lui.

— Crezi că ști ce semnificație are?

— Bietul nebun își imaginează că sună Vulturul Negru, căsunse fiul său fără ezitare.

Ministrul se afundă în fotoliul său.

— Nu ești Vulturul Negru?, întrebă el cu un ton foarte natural.

— Dumnezeu, Sir!, exclamă fiul său. Ai aerul de a vorbi serios. Trebuie să descopăr cine este șantajistul și cu permisiunea d-nule mă voi duce cu această scrisoare la Scotland Yard.

— N'ai să te temi de nimic?

Fiul privi fizionomia fină și aristocrată a tatălui său.

— Absolut nimic.

— — — — —
Câteva ore mai târziu, Basil regăsi pe ceilalți membrii ai organizației Vulturului Negru, pe care-i convocase în grabă. Eran toți acolo, neliniștiți, dar gața să acționeze.

Își primiră șeful cu aplauze. Dacă ar fi avut nevoie de curaj, ultima lovitură a Vulturului Negru, în care șarlataful Krizinowsky, le servi de stimulent.

Vulturul Negru surâse prietenilor săi.

— Ei bine, copii mei, zise el cu vocea lui caldă și sonoră, camaradul nostru Basil Feitisbury ne-a convocat astăzi, căci are să ne comunice ceva foarte important.

Fiul mitisierului se ridică cu voicinuie.

— Domnule șef și camarazi, zise el — și vorbele răsunau în odaie, am simțit că trebuia să ne întrunim astă-seară. Am terminat cu Krizinowsky, dar acum trebuie să ne ocupăm de Newton-Smith, acest celebru șantajist pe care-l cunoașteți toți. Într'un fel sau altul a ajuns să creadă că eu sunt Vulturul Negru.

Toți izbucniră în râs.

Dacă l-ar fi păstrat pentru el acest fapt n-ar fi avut nici o importanță. Altfăieri, acest individ mi-a telefonat pentru a-mi fixa o întâlnire în Soho, la restaurantul Rimini, din Fleet Street. M'am dus acolo și a încercat să mă intimideze spunându-mi că știa, din sursă sigură, că eram Vulturul Negru. Lam rîs în nas și m'am dus direct la Scotland Yard, laă-ne ajunși la un punct delicat. La Scotland Yard lam văzut pe detectivul Forrest. Pentru un polițist nu este prea prost. Aventura cu Shifter Clark îi dăduse bănuțeli și-si imaginează că sunt Vulturul Negru. Lam pus o întrebare neîu, dar s'a mulțumit numai să-mi suradă. Nu mi-a plăcut acest surâs deloc. Eri, când m'am întors acasă l'am găsit pe tatăl meu cu o scrisoare de șantaj. M'am întrebat dacă, din întâmplare Forrest n'o fi ghicit adevărul. Azi după amiază avea aerul unui om foarte sigur pe el.

— Ce ti-a spus?, întrebă o voce.

— Oh, m'a salutat și eu i-am zis: « Bună ziua, inspector ».

Mi-a răspuns: «Bună ziua, domnule Vultur Negru».

— Poate are simțul umorului?, replică un altul.

— Asta-i foarte puțin probabil, replică Fettisbury. Nu uitați că este scoțian. Acum, prietenii mei, am a vă face o propunere și vă cer s'o luați în considerație, și dvs. domnule șef, zise el întorcându-se spre Vulturul Negru. Nu putem ști ce se petrece în creierul detectivului și nu știm în ce măsură ne suspectează Scotland Yardul. Acționăm mai mult sau mai puțin în umbră. Dar pentru a îndepărta orice bănuială asupra șefului nostru vă propun să joc rolul care-mi este atribuit.

— Ei bine, domnule șef, pretind a vă lua locul. Nu știu dacă Forrest mă va crede, dar asta ar putea deturna bănuelile altora. Și că Forrest bănuiește pe cineva sunt sigur.

Vulturul Negru sări de pe scaunul lui.

— Ce părere aveți despre asta, prietenii mei? exclamă el. Probabil că nu-ți dai seama ce semnifică aceasta, Basil? — și-și apucă locotenentul de braț. Asta semnifică o arestare, un proces și, după aceea, muncă silnică.

— Dar dacă Scotland Yardul are într'adevăr bănueli?

— Ei bine, să presupunem că are. Trebuie, mai întâiu, să găsească dovezi. Nu, nu, Basil apreciez nobleța propunerii tale, dar n'o pot accepta cu nici un pret. Nu-i așa, prieteni?

Toți îl aprobară în cor.

— Dar... exclamă Fettisbury...

— Gândește-te la părul alb al tatălui tău, gândește-te la tânăra fată pe care n'ai întâlnit-o, dar cu care va trebui să te căsătorești într-o zi. Dar pentru că veni vorba de însurătoare...

Vulturul Negru nu-și termină fraza, căci privind-și credincioșii lui acoliți, izbucni într'un râs contagios.

— — — — —
Newton Smith se trezi tresărind. În timp ce dormea, cineva îi aruncase în obraz o tășnătură de apă rece.

O voce calmă și amenințătoare îi zise:

— Scoală-te și îmbracă-te!

Newton Smith înțelege că avea de-a face cu un dușman. Recănățându-și greu suflul, se așază în pat.

Camera era slab luminată, dar putu distinge un bărbat al cărui obraz era ascuns de o mască de mătase neagră și care era îmbrăcat cu un fel de robă lungă și neagră, care se asemăna cu sutana unui preot.

— Sunt Vulturul Negru! Servitorul d-tale! anunță mas

catul. Este inutil să strigi. Firul telefonic a fost tăiat și, sub un motiv sau altul, toți locatarii acestei case au fost chemați afară. Suntem singuri și cred că te vei arăta rezonabil, dragul meu șantajist.

— Ce vrei de la mine?

— Ți-am spus. Scoală-te și îmbracă-te. Restul poate să aștepte.

— Nu ești decât un imprudent și un nebun, tinere, răspunse Newton Smith.

Omul întinse brațul drept în direcția lui. În mână avea un revolver.

Șantajistul mai ezită. Ce voiau dela el? Unde trebuia să fie dus? Și de ce ar făcea-o? Temporizând, mai avea poate o șansă foarte mică...

Dar nu mai avu posibilitatea să reflecteze mai mult. Remarcând că victima lui nu se mișcase, Vulturul Negru se duse până la ușă, o deschise și doi oameni, îmbrăcați ca și el, intrară.

— Duceți-l așa cum e, porunci șeful.

Cei doi noi veniți se apropiară de prizonierul lor și îi puseră na tampon pe nas. Drogul trebuia să fi fost puternic, căci Newton-Smith își pierdu imediat cunoștința.

Newton Smith, trezindu-se, simți că-i era foarte frig. Privind în jurul lui, văzu că era într'un grajd, luminat de două lanterne, pe perețele din dreapta. Auzi pe Vulturul Negru spunându-i:

— Domnule Newton-Smith, pentrucă ai fost atât de debaciu să scapi poliției a trebuit să mă amestec eu. Chiar în afară de asociația cu Krijinowsky, nu ești decât un seclerat și un bandit. Nu trăiești decât din crime. Storiei banii bietilor diavoli pe care-i terorizezi. Cel puțin dacă aceștia ar avea inteligența să se ducă la politie. Dar să mă întorc la ceea ce mă interesează. Am aflat că ai încercat a storce bani lui Sir Charles Feltisbury, ministrul de război sub pretextul absurd că ai dobândit dovada că fiul lui, Basil, este Vulturul Negru. Este exact?

Prizonierul tremura.

— Mă vei plăti! strigă el.

Vulturul Negru începu să râdă.

— Ascultați asta, prietenilor. Chiar acum, nu se poate lepăda de adevărata lui fire. Meru acelaș șantajist! Nu, Newton Smith, nu o voi plăti, continuă el. De trei ani de când lucrez, nu m'a făcut încă nimănui să plătească și dăa nu vei face excepție. Am făcut să fii adus aici, pentrucă nu

ești decât un individ respingător. Vreau să sfârșești cu această activitate căci altfel... Înainte de a termina, am aflat că eri ai fost la d. Edmund Thursby. Ceeace i-ai spus nu intră în convorbirea noastră de astăzi. Dar de d. Thursby mă voi ocupa în felul și la timpul său... Și acum...

CAP. XXV.

REPORTAJ SENZAȚIONAL

Benjamin Lowe, prim-redactorul lui „Evening Sun”, era într-o dispoziție masacrantă. Ochii îi ardeau de răutate, în timp ce privea omul pe care-l chemase în biroul său.

— Speram, Frost, că vei arăta oarecare inclinație pentru noua-ti meserie, dar mi-se pare că vei reuși tot atât de prost în reportaj criminalist ca și în cronica mondenă.

Reporterul îi răspunse printr'un surâs.

— Am reușit atât de prost în cronica mondenă?

Ochii primului redactor străluciră. Nu era obișnuit ca victimele lui să-i (țină piept. Il suspectase, totdeauna pe Gerald Frost de insubordonanță, dar acest calm, acest spirit de replică, acest sânge rece erau mai mult decât putea suporta.

— Dacă nu vei descoperi identitatea Vulturului Negru voi fi obligat să te concediez.

Reporterul se trânti pe scaun și-și privi superiorul.

— De ce mă privești în felul acesta? întrebă Lowe, pe care ucest examen îl jena.

— Am auzit adesea această expresie: «Forma cea mai de jos a speciei animale» și privind-vă, domnule Lowe, am înțeles ce voia să se spună. Asta-i tot.

— Imi vei plăti această injurie. Știi cui îi vorbești?

— Da, și tocmai deaceia am spus o... Cred că sună telefonul, zise el la momentul când începuse să se audă soneria.

Lowe, care era cărămiziu, luă receptorul.

— Da! exclamă el continuând să-l privească pe Frost. Cine-i acolo? Ce??...

Gerald, care-l observa, văzu că o expresie de neîncredere, înlocuise mânia pe fizionomia lui.

Dar oricare ar fi fost sentimentele lui, Lowe nu-și pierduse instinctul de gazetar. Luă un bloc și un creion și, continuând să asculte, își notă câteva cuvinte.

— Mulțumesc, zise el în sfârșit. Nu cred nimic din toate acestea, dar oricum vă mulțumesc.

«De ce o fi atât de palid?» se întreba Frost. Ce i-a produs această schimbare?

Lowe își mușcă buza inferioară.

— Era Vulturul Negru! zise el.

— Nu vorbești prostii, exclama reporterul. Cred că nu îți vei imagina că un criminal cum este gentlemanul-spargător ar risca să telefoneze redactorului unui ziar? Și chiar dacă ar fi avut această poftă n'ar fi ales pe o nulitate ca Benjamin Lowe dela «Evening Sun».

Celălali nu se mișcă.

— M'a ales, zise el, pentru că voia să joace o festă unui tânăr oarecare.

Frost răspunse printr-o cascadă de râs.

— Și ai crezut asta? N'ai observat că cineva se râdea de d-ta? Vulturul Negru?

Lowe își consultă notițele pe care le luase pe blocul său.

— Te vei duce, întovărășit de un fotograf, până la un sat numit Pimsall, care este la patru mile de Reigate, în Surrey. La vreo sută de yarzi de biserică, la dreapta, vei găsi un grajd, în mijlocul unui câmp de napi. Cheia este ascunsă sub o piatră mare, plată. Veți deschide ușa și în interiorul grajdului veți găsi un om, cea mai recentă victimă a Vulturului Negru. Il veți chestiona. Asta este totul... Frost, zise el, în momentul în care reporterul se pregătea să plece cu un surâs incredul, dacă nu-mi vei aduce un articol, vei fi concediat imediat, pe motivul că ai eșuat complet în reportajul criminalist..

Frost aduse un articol și fotografii care ilustrară acest articol. Specialiștii din Fleet Street recunoscură că reportajul din «Sun» era mai senzațional decât tot cece se scrisese în celelalte ziare, în anul precedent.

**«STUPEFIANȚA NERUȘINARE A VULTURULUI NEGRU»
«AVENTURA UNUI LOCUTOR DIN MAYFAIR»
«SUNT UN ȘANTAJIST»**

Acestea erau titlurile reportajului următor:

«Vulturul Negru merge din ispravă în ispravă, sau din imprudență în imprudență. Nemulțumit de succesele lui ca gentleman-spargător s'a făcut răpitor.»

Povestea ultimei lui isprăvi este mai extraordinară ca ru importă care ficțiune.

Un locutor din Mayfair, bine cunoscut, care este întâlnit în toate locurile mondene ale Londrei și-a atras dușmănia celebrului criminal.

În mijlocul nopții, acest personajul celebru a fost trezit și dus inconștient afară din apartamentul său. Când își reveni, se găsi în prezența unui om mascat care-i spuse, verde, adevărul în față.

— Sunteți un șantajist și fiind șantajist veți fi tratat ca atare, îi zise mascatul care pretindea a fi Vulturul Negru.

Și începu să scrie cu cerneală de China pe spatele prizonierului său:

«Sunt un șantajist»

«Mă numesc Newton-Smith»

El adăugă apoi că dacă-și va relua activitatea sa pe-deapsa va fi mai severă și plecă, lăsându-l pe nefericitul d. Newton Smith îmbrăcat astfel:

1) Un chiolot de baie

2) Ghete de golf

3) Ciorapi de mătase (unul alb și unul negru)

4) Mănuși

5) O pereche de călușe

Dacă un reprezentant al lui «Evening Sun» nu ar fi descoperit-o, victima Vulturului Negru ar fi putut rămâne multă vreme în grajdul părăsit de la Pimsall Surrey, unde o depusese răpitorul ei.

D. Newton-Smith a refuzat cu energie să fi interviemat, dar «Evening Sun» trebuie să țină seama de interesele lui. A luat, deaceia, chiar și o fotografie a spatelui prizonierului.

Fotografiile care vor fi găsite în acest articol și în pagina a doua confirmă istoria cea mai remarcabilă pe care a publicat-o preodată un ziar londonez.

C9P. XXIV.

SOMNOROSUL.

Era unul dintre cele mai mari baluri ale Londrei și Cynthia îi era foarte greu să se folileze în marile saloane umplute de lume. După o oră de căutări, se simți oboșită și decise să se oprească puțin, altfel ar fi apucat-o migrena. Acest gând o făcu să suradă — imaginați-vă un cronicar monden care are migrenă.

Vrând să și răcorească puțin fruntea care-i ardea, Cynthia se aplecă pe balconul care dădea direct în Square.

Se credea singură, când auzi la stânga ei un șopotit de voci.

De unde putea veni? N-avea idee. Poate dintr'un salon mic, care dădea pe acest balcon. Il remarcase, cu câteva minute mai înainte, pe când își făcea turul de inspecție.

Cu toate că prim redactorul lui «Moon» îi spusese că datoria ei profesională o autoriza să asculte la uși, se simți puțin

jenată de vocile care parveneau la ea și dădu să plece. Iusă exact în momentul când vru să se întoarcă în salon intimă i se strânse brusc. Vocea pe care o mai auzise de două ori, în împrejurări dramatice, vorbea pentru a treia oară, și era vocea Vulturului Negru.

Cynthia își spunea că poate i se păruse, că avea o mică de șanse să se fi înșelat. Totuși rămase să asculte.

Omul, orîșicare ar fi fost, răspundea unei întrebări.

El spunea:

— Mă vei regăsi în fumul cel mai mic, la ora 1. Între timp, sper, veți putea să-mi dați informațiunile care le doresc. Thursby și Hornblou vor veni mai târziu.

Vocea care îi răspundea era nervoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea imprudențe, domnule șef. Afurisitul acela de polițist. Forrest, este aici astăzi-seară, sub pretextul de a supraveghea hoții. Cred...

— ...Că este pentru spărgătorii de prima clasă. Polițistul nostru este în căutarea fratelui său pierdut de mult timp: Vulturul Negru, și ar fi crud să se refuze această mică plăcere.

— Dacă v'ar auzi, acum, cineva?

Cynthia auzi un fel de trosnitură, ca și cum omul se sculase de pe un scaun împletit.

— La ora 1, în fumoarul cel mic.

Cynthia fu obligată să se sprijine de balcon, să nu cadă. Era din ce în ce mai convinsă că omul care părăsise odaia era Vulturul Negru. Avea un timbru în voce, care nu putea fi uitat dacă îl auzai o dată. Omul acesta făcuse o asemenea impresie asupra ei încât simțea că nu-l va putea uita niciodată. Și această fascinație — termenul era exact — se datoră însuși omului și nu legendei legată de numele și de isprăvile sale. Certitudinea aceasta o paraliza. Ținea în mână ei destinul celebrului spărgător. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt, pentru a fi prins. Dacă Forrest era în casă n'avea decât să-l găsească.

Chestiunea prezenta și o altă latură. Debuta în cariera ei de gazetară. Printr-o lovitură miraculoasă a hazarului, putea scrie un reportaj senzațional, unic, care ar face o celebră și l-ar obliga pe Galtry, prin redacțiunea lui. Moare, să-i dubleze salariul săptămânal. Căci aceasta se întâmpla cel puțin așa îi spusese Frost, atunci când un reporter aducea o veritabilă „exclusivitate”. Desigur Gerald putuse să fi glumit. Era atât de greu să-ți câștigi banii serios.

Dar asta n'avea nici o importanță. Faptul era că putea

să scoată cea mai grozavă poveste care a existat vreodată, ea o simplă școlăriță.

Dar, desigur, nu va face nimic. Dacă ar trăda pe Vulturul Negru nu și-ar ierta-o niciodată. Tot restul vieții s'ar considera ca o trădătoare. Va încerca, totuși, să descopere identitatea Vulturului Negru...

Înima îi bătea puternic, când apăsă pe cleanța ușii de la fumoar, nefăcând mai mult sgomot ca o fantomă.

Mai întâiu crezuse că odaia era goală, dar — în dată — zări un om, într'un fotoliu de piele, Dormea profund.

Cynthia înaintă pe vârful picioarelor și-l examină. Era Gerald Frost. Dece venise la bal? Căcuta în această cameră? Surprinsese aceeaș convorbire ca și ea?

Îi puse mâna pe umăr. Gerald tresări, deschise ochii:

— Gerry, ști să ții un secret, întrebă ea.

Răspunsul fu surprinzător:

— Draga mea, răspunse el luându-i mâinile, voi face ceea ce îmi ceri. Despre ce este vorba ?

În câteva cuvinte, ea îi explică dece venise în micul fumoar.

— Cea mai mare parte din oameni sunt plecați, explică el, și cred că voi fi bănuir că supraveghez argintăria. Dar, dacă rămân aici este numai pentru a ști cine este Vulturul Negru.

Fata îl privi.

— Este straniu că te găsești aici, Gerry.

El răsă scuturându-și capul.

— Nu prea. Și vei înțelege când îți voi spune motivul. Încă nu ți-am vorbit despre aceasta, pentru că era confidențial.

În momentul acela, se deschise ușa și se arătă figura unui bărbat.

— Oh, scuzați-mă, spuse o voce și ușa se închise.

— Ți-am spus, Cynthia, că ți-am ascuns ceva, pentru că era prea confidențial. Dar acum pot să-ți mărturisesc că Vulturul Negru este unul dintre prietenii mei.

— Oh, Gerry!...

— Sper că această revelație nu va face să-mi pierd tot prestigiul de care mă bucur în ochii tăi.

— Nu, desigur că nu. Ceea ce voiam să spun era că ai o adevărată șansă posedând un asemenea om ca prieten.

Frost începu să râdă.

— Deaceia am făcut acel reportaj asupra lui Newton Smith, ieri dimineață, și deaceia mă găsesc aici.

— Aștepti pe Vulturul Negru?

El ezită.

— Da, într-o oarecare măsură. Dar, după cum vezi, am fost teribil de obosit și am adormit. Ți mulțumesc că ai venit, draga mea.

— Ce-ți va spune Vulturul Negru?, întrebă ea.

— Mă va pune, poate, pe drumul unui reportaj bun.

Cynthia privi pendula de pe cămin.

— Este unu și șapte minute. El este în întârziere, observă ea. Crezi că va admite să stau și eu aici?

— Desigur că da.

Toate acestea erau foarte incurcate pentru ea și simțea ca ideile începeau să-i joace în cap. Lui Gerald Frost i se părea normal să aibe o întâlnire în mijlocul nopții cu un criminal care era prietenul său.

— Oh, scuzați-mă...

Era cineva care deschisese ușa.

— Nu putem rămâne aici, Gerty, spuse ea.

— Dece nu?

— Vei fi luat drept...

Ea se opri brusc.

— Sau drept niște îndrăgostiți, insinuă el râzând. Dacă aș avea curajul Vulturului Negru, Cynthia, ți-aș spune...

Fu rândul lui să se oprească.

Fata se simți cuprinsă de o mare emoție. Dar înainte de a putea răspunde, ușa se deschise pentru a treia oară și intră un om.

Ea îl recunoscu pe detectivul Forrest, de la Scotland Yard.

Frost fu primul care vorbi.

— Pe cuvântul meu, este bătrânul nostru prieten de la Scotland Yard. Cum îți merge, inspectore?

Forrest nu răspunse imediat.

Mulțumesc, domnule Frost, îmi merge foarte bine. Bună seara, miss Holgate, adăugă el.

— Bună seara, domnule inspector, se auzi ea spunând.

Ce faceți la această seară?, întrebă Frost.

Îmi puneam accasă întrebare, răspunse Forrest.

— Ce misterios sunteți astăzi seară, inspectore, exclamă Frost. Venisem aici, să capăt informațiuni pentru ziarul meu și d-ta nu vrei să-mi spui nimic. Spune-ne ai venit aici cu speranța să-l prinzi pe Vulturul Negru?

Cynthia se simți sufocată. Detectivul își freca, gânditor bărbia.

— Ce vă face să credeți aceasta, domnule Frost?

— Este numai o presupunere de a mea. Cu puțin mai înainte, am surprins convorbirea a doi indivizi. Unul dintre ei zicea: «Detectivul Forrest de la Scotland Yard este prin împrejurimi. L-am văzut în grădina de iarnă. Mă întreb ce caută aici». Celălalt îi răspunse: «Este foarte simplu. Lordul Bradney, inspectorul general, i-a spus că dacă, într-o lună, nu-l prinde pe Vulturul Negru va fi concediat». Este adevărat, inspectore?

— Poate.

Detectivul își scoase pipa din buzunar

— Venisem aici pentru a fuma liniștit, zise el pentru a-și explica prezența.

— Și eu ca să dorm liniștit.

— Atunci sunteți, aici, în serviciu comandat, domnule Frost.

— Da, am venit să recoltez ceva noutăți pentru cronică mea de mâine dimineață... Dar vă voi lăsa să fumați pipa. Vino, Cynthia!

Afară, fata îl apucă de braț.

— Nu înțelegi ce se întâmplă?, îi șopti ea.

— Nu! Spune-mi-o, îi replică el foarte serios.

— Forrest te consideră drept Vulturul Negru, exclamă ea nervoasă.

— Taci din gură, murmură el și începu să facă atâtea strâmbături încât toate grijile ei se spulberaseră și răsă împreună cu el.

Detectivul Forrest își aprinse gânditor pipa. Trăgea cu urechea și-și încrunta sprâncenele. Cynthia Holgate nu-l văzuse, dar auzise, de pe balcon, întreaga convorbire care avusese loc în micul salon.

Crezuse că de astă-dată va pune mâna pe omul său, dar a trebuit să-și înfrâneze nerăbdarea sa văzând pe Cynthia Holgate intrând în fumoar.

Oare tânăra fată făcea parte din banda Vulturului Negru? Venise să culegă informațiuni care i-ar fi servit gentlemanului-spărgător? Forrest se gândi și la această posibilitate.

Chiar în după masa aceleași zile, venise la Scotland Yard un om cu câteva comunicări foarte interesante, pe care era dispus să le vândă. După un examen atent al hârtiilor care le aducea, târgul fusese încheiat.

CAP. XXV.

SE FACE LUMINA

Forrest surăsese satisfăcut, văzând că ușa biroului se deschide încet. Thursby era cufundat în contemplarea hârtiilor care se găseau în fața lui. Cu toate că nervii trebuiau să-i fie încordați la maximum, nu dădu nici o atenție la apariția înfricoșătoare care închisese ușa în urma ei și înainta spre el.

Acest bărbat — dacă era un bărbat — purta o îmbrăcămintă curioasă, care semăna cu sutana unui preot. Toată figura îi era ascunsă de o mască de mătase neagră. Avea, de asemenea, mănuși de mătase neagră și în mână dreaptă ținea un revolver.

Ascuns în spatele unei draperii, Forrest auzi pe mascat zicând:

— Am venit pentru greșelile care le-ați făcut, domnule Thursby.

Finanțiarul ridică capul cu surprindere.

— Presupun că sunteți Vulturul Negru?, zise el.

— Da, sunt Vulturul Negru. Văd că casa de bani este deschisă. Cu atât mai bine. Aceasta îmi va evita neplăceri. L'am văzut pe polițistul Forrest prin împrejurimi, în noaptea asta. Presupun că se află undeva aici. Ei bine—și arată revolverul său — ar face mai bine să nu intervină.

Aceste cuvinte fură auzite nu numai de Forrest ci și de o altă persoană, care riscase mult venind în această noapte acolo.

Tonul Vulturului Negru deveni imperativ.

— Acum, Thursby, îndepărtează-te de masă. Te rog însă repede căci nu am timp de pierdut.

Finanțiarul se ridică penibil și se duse să se sprijine de peretele opus. Mascatul strânse repede, cu mâna stângă, hârtiile care erau pe birou și se îndreptă spre casa de bani.

În timp ce era întors cu spatele, Forrest ieși din ascunzătoarea sa.

— Sus mâinile, Vulture Negru!, comandă el.

Mascatul se întoarse repede.

— Nu, nu trăgea! Asta n'ar aduce decât o agravare a cazului d-tale, il sfătui detectivul. Am pus mâna pe tine, prietene, și nimeni n'ar putea nega că nu mi am dat osteneala pentru a ajunge la acest rezultat.

Deodată, Thursby dădu un țipăt. Până aici se comportase foarte bine și își jucase fidel rolul care i se dăduse. Dar

văzând un al doilea om mascat care intra în cameră simți că pământul îi fuge de sub picioare.

Timp de o secundă, Forrest îl părăsi din ochi pe Vulturul Negru, dar imediat se căi. Cu o repeziciune surprinzătoare, acesta din urmă se repezi și îi dădu o lovitură de pumn în bărbie, și Forrest se clătina.

— Fug! Înțelege? Fug! strigă din nou Vulturul Negru, îndreptând revolverul său în direcția ușii.

Celălalt mascat refuză însă să mai asculte.

Forrest, care-și recăpătase echilibrul, sări la dușmanul său. Se întreba, în același timp, ce se întâmplase cu sergentul Skapleton și cu ceilalți trei polițiști. Le dăduse ordine precise și ar fi trebuit să fie aici. Bine înțeles dacă nu... Dar nu mai avea timp pentru alte supoziții, căci trebuia să se apere.

Urmă o luptă disperată, când o gresală a adversarului său îi dădu avantajul. Tocmai era pe cale să-l doboare definitiv când, pe la spate, primi o lovitură grozavă. Forțele îl abandonară. Prin fata ochilor îi trecu o perdea de ceață. Dădu drumul adversarului său și alunecă pe podea.

Puțin timp după aceea cineva îl duse afară din odaie, dar el nu-și mai amintea nimic. Capul îl durea grozav, în timp ce continua să-l asculte pe sergentul Skapleton, care-i făcea raportul său.

— Da, domnule, Vulturul Negru a fugit, dar nu va putea ajunge prea departe. Casa este înconjurată de oamenii noștri. Totuși, unul dintre mascați a fost prins, spuse el arătând o formă întinsă pe divan. Acesta trebuie să vă fi dat lovitura de revolver în cap... Scoate-i masca, Winter, ordonă el.

Omul care executase ordinul și detectivul Forrest dadură un strigăt de surpriză. Nu era bărbai ci o tânără fată. Forrest recunoscu pe Cynthia Holgate.

— Da, spuse ea încet, sunt Vulturul Negru. Și ceea ce trebuie să faceți este să mă duceți la Scotland Yard.

Forrest își căută, instictiv, pipa.

— Poate ați vrea să ne dați câteva amănunte. Dar vă previn, miss Holgate, că tot ceea ce veți spune ar putea fi contra dvs.

— Mă așteptam la asta. Am venit aici, astăzi seară, pentru a avea dovada că Edmund Thursby se ocupa cu falsificări. Este un excec. Mi-a furat întreaga avere și pentru aceasta un vrul să mă răzbum.

Forrest își umpluse pipa.

— Așa dar sunteți Vulturul Negru? Ce surpriză frumoasă!

Tonul lui era ușor ironic.

— Nu mă credeți?

În acest moment, fu împins cu violență în cameră Basil Fettisbury, care se lupta cu violență cu trei polițiști.

— Totuși, l-am prins, inspectore, declară o voce triumfătoare.

Angus Forrest ar fi trebuit să sară de bucurie, dar privirea lui trecea de la tânăr la fată și de la ea la Basil. Avea un aer foarte contrariat.

Cei doi prizonieri se priveau și ei, la rândul lor.

— Cine este fata și ce caută aici?, întrebă el.

Angus Forrest surâse.

— Pretinde a fi Vulturul Negru, replică el liniștit.

— Ce prostie! N'am văzut-o niciodată până acum!

— Te înțeleg bine, domnule Fettisbury. vrei să revendici un drept la coroană.

— Și sunt gata s'o dovedesc.

— Că ești Vulturul Negru?

— Desigur! Și vă îndoiți de aceasta?

Forrest nu răspunse. Pentru un om care repurtase o victorie atât de strălucită nu părea prea satisfăcut. Poate lovitura pe care i-o dăduse tânăra fată, la ceafă, era cauza.

Lordul Bradney privi cu severitate pe tânărul om care intrase. Nu depindea decât de el să-l trimeată la muncă silnică, pe mai mulți ani.

— Persiști să afirmi că ești gentlemanul-spărgător, numit Vulturul Negru?

Basil Fettisbury surâse cu subînțelea.

— Desigur. Cariera mea s'a sfârșit acum. Aș putea chiar să dau o socoteală exactă îndecatorului asupra sumelor furate. Voi reclama casierului nostru registrul de socotele și-l voi aduce justiției.

— Aveți intenția să mi spuneți numele tovarășilor dvs?

Fettisbury clătina din cap.

Cred că știți că nu voi face aceasta, Sir. Dar, în schimb, vă voi vorbi de banda care jefuește casele de la țară, dacă doriți.

Cum inspectorul aprobă, el continuă:

Șeful lor, un american, ne amenința. Desigur că am refuzat propunerile lui și, deaceia, deveni foarte amenințător

— Unde l-ați întâlnit?

— A avut țepeul să revină la Heathlands eri seară, cu o parte din banda sa și dacă tovarășii mei n'ar fi fost atât de ocupați să-i facă să plece aș fi putut scăpa.

— Lăsând să fie acuzată prietena dvs?

Tânărul se roși.

— Scuzați-mă, Sir, răspunse el, dar ceence spuneți este odios.

— Poate, dar este adevărat.

— Nu este adevărat. Vă repet cecece i-am spus și lui Forrest. Nu știu dece a venit ea la Heathlands, în această deghizare ridicolă. Nu face parte din banda noastră. Trebuie să fie nebună pentru a pretinde contrariul și toată istoria aceasta este absurdă.

— Totuși, Fettișbury, insistă inspectorul, știți foarte bine cine este ea.

— O recunosc, admise celălalt îndolnic. Știu că se numește Cynthia Holgate și că era întâlnită în lumea cea bună, până în ziua când și-a pierdut averea.

— Asta-i tot ce știți?

— Este tot, domnule.

— Vreți să spuneți că este tot cât vreți să ne ziceți?

— Gândiți ce vreți.

— Foarte bine.

Lordul Bradney suspină.

— Vei înțelege că trebuie să-mi fac datoria.

— Desigur.

După ce ieși tânărul, lordul rămase — fără să facă aici o mișcare, — ca un om în prada unei mari neliniști.

Cineva bătu la ușă.

— Intră!

Era detectivul Forrest.

— Cineva cere să vorbească cu dvs., Sir. Tocmai am avut o convorbire cu această persoană, dar acum dorește să vorbească cu dvs.

— Foarte bine. Il voiu primi, dar singur.

— Înțeleg, zise Forrest.

Două minute mai târziu fu introdus vizitatorul.

— D. Gerald Frost, anunță Forrest.

Noul venit așteptă până se închise ușa și zise oarecum ezitând:

— Sunt reporter la «Evening Sun», Sir. Am aflat că, în curând, va fi dată o comunicare presei și în consecință și publicului, asupra arestării criminalului care-și dă numele de Vulturul Negru. Este exact?

— Dece ați vrut să mă vedeți personal?, întrebă Lordul Bradney.

Părea mai bătrân cu zece ani.

— Pentru a împiedeca o mare nedreptate, Sir. Basil Fettisbury a luat pe umerii săi o responsabilitate pe care nu are dreptul s'o poarte. Pretinde a fi Vulturul Negru cecace, desigur, este absurd. Încearcă să-l acopere pe adevăratul criminal.

Lordul Bradney își aprinse o țigară, cu o mână care-i tremura.

— Cine este adevăratul criminal?

— Cum Forrest este convins că-l cunoaște, presupun că v'a comunicat credința lui.

— Nu sunt pus aici pentru a răspunde la întrebările dvs.

— Vă cer iertare, Sir. Dar, cred, veți înțelege că-mi este imposibil de a-i permite lui Fettisbury să se comporte așa cum o face. Am venit să vă spun adevărul.

— Asupra Vulturului Negru?

— Asupra mea, cecace înseamnă cam tot aia.

Inspectorul avu un spasm nervos deasupra ochiului stâng.

— Atunci Forrest nu se înșelase?

Reporterul ridică din umeri.

— Scoțianul acesta își cunoaște meseria. Nu numai că a identificat butonul de manșetă pe care-l purtam la Krijinsky, dar a descoperit și codul de care mă serveam pentru a comunica cu amicii mei. Asta l-a adus noaptea trecută la Heathlands. Cum nu voiam să fiu văzut prea des cu aceleași persoane, îmi înseram mesagiile în cronica mea din „Evening Sun”.

— Era foarte ingenios, aprobă inspectorul sef.

— În sfârșit, era un truc care ne-a servit. Sper că nu vă deranjez, adăugă el.

— Doresc să ascult toată povestea dvs., zise lordul Bradney. Aș vrea mai ales să știu dece ați întreprins această activitate?

— La început era vorba numai de farse. Nu deveni ceva serios decât mult mai târziu. Lăsați-mă să vă explic. Cândeam că legea, cecace semnifică, deusemenea, și poliția, nu era decât o glumă proastă. Dădeu șase luni de închisoare unei biete fete care nu avea cu ce să plătească dejunul, dar lăsa în libertate bandiții, șantajistii, etc... Cred că nu este necesar să îi enumăr pe toți... Câtiva prieteni, desigur nu vă voi da numele lor, mi se alăturară. Și cecace la început nu era decât o distracție deveni o asociație foarte serioasă. Ne

erijam în apărători ai legii și ai dreptului. Bine înțeles riscul ne atrăgea. Numiți-o, dacă vreți «Aventură».

— Ați fost la Heathlands noaptea trecută?, întrebă Lordul Bradney.

— Nu. Eram la Mount Street. Crezusem că Thursby depusese acolo hârtiile lui cele mai importante și chiar așa a fost. Iată unele dintre ele. Thursby conspira cu Horniblow pentru a fabrica falșuri relative la Creditul Municipal din Swifford. Veți găsi aici toate probele necesare.

Și arătă niște hârtii pe care le depuse pe birou.

— Fettișbury era mâna mea dreaptă sau, dacă vreți, locotenentul meu. Dar astă noapte n'a ascultat de ordinele mele. A vrut să-mi dea un alibi și a înfruntat riscul în locul meu... Am uitat să vă spun că Horniblow este bancruțar și deaceia a încercat această ultimă lovitură.

Am impresia că ai avut un Stat Major excelent, zise inspectorul șef.

— Sunt de acord că serviciul de informațiuni nu era rău.

— Pot să vă mărturisesc, bine înțeles între noi, că v'am vrut binele multă vreme.

— Mulțumesc, Sir. Am aflat că Newton-Smith a fost ucis astă noapte.

— De Krijinowsky. Rusul a fost arestat la Cherslev, în primele ore ale dimineții. Se pare că nu mai este în mințile lui. Mormăie continuu cuvinte referitoare la o spănzurătoare și la un cristal... Nu-i așa că v'ați ocupat de el pentru că ați găsit poliția neputincioasă?

— Nu neputincioasă, Sir. Forrest a dovedit contrariul. Dar legile dvs. sunt prea elastice. Și apoi în acțiunea noastră era și sport.

— Da, zise lordul Bradney, tinereței i-a plăcut totdeauna aventura.

Apoi continuă:

— Mai era deasemenea și un alt motiv...

Murmură două cuvinte, care le mai spusese și înainte, de astă dată însă mai clare.

Tânărul păli.

— Nu vă înțeleg prea bine, Sir.

Frost începu să strângă hârtiile care erau pe masă și începu să le pună în geantă.

— O știu, Sir. Dar am uitat ceva. Am venit aici cu două obiective. Întâiu de a mă preda dvs. și al doilea de a face un târg. Sper că n'ați comunicat încă nimic presei?

— Absolut nimic. Am dat instrucțiuni formale în acest sens.

— Bine. Acum iată propunerea mea: Vă dau aceste hăr-

ui, însă cu o condiție: Basil Ferrishbury și Cynthia Holgate trebuie să fie căsați liberi. Credeți că ar fi posibil ca aceasta fată să aibe ceva comun cu Vulturul Negru?

— A fost găsită la Heathlands înarmată cu un revolver și îmbrăcată cu uniforma dvs.

— Asta nu dovedește nimic, răspunse tânărul cu mândrie. A avut ideea absurdă... — el ridică din umeri — dar la ce bun să discutăm de acesta!

Între timp repuseseră hârtiile în geantă.

Aștept, Sir, zise el cu nerăbdare.

Lordul Bradney îi arătă un scaun. Apoi reflecta timp de două minute.

— Accept propunerea dvs., Frost, zise el. Și acum — el se așază confortabil în fotoliul său — ce vârstă aveți?

— 52 de ani Sir.

— Și eu am 59. Sunt mulți ani de atunci. Eram încă tânăr și fui trimis într-o misiune, în Majorca. Acolo făcui cunoștință unei americance extrem de frumoasă.

— Este necesar să-mi povestiți toate acestea?, întrebă tânărul.

— Cred că da. Te rog lasă-mă să termin. Această tânără se numea Margaret Frost Viddemer și ne îndrăgostirăm unul de altul. Telegrafiai tatălui meu pentru a-i cere autorizația de a ne căsători. Tatăl meu însă refuză, deoarece fata era artistă. Înțelegeam că cariera mea ar fi fost sfârșită dacă ne-am fi căsătorit. Dar — vocea i se făcu foarte joasă și foarte tristă — mă căsătorii cu Margaret Viddemer și trăirăm împreună trei luni de fericire supremă. Apoi mă înțorsei acasă, lăsându-mi soția să se întoarcă pe scenă, la New York. Ea venise în Majorca în convalescență, în urma unei grave operații. Ne-am înțeles că, de îndată ce vom putea să părăsim regimentul, o să vin și o regăsim la New York. Nu-mi ceruse acest sacrificiu, dar eu fuseseam acela care insistam a-l face. Vezi, deci, în ce măsură eram amoretzat. În ochii mei nu mai exista nimic altceva în lume. Mă mulțumii să surâd în fața mamei tatălui meu când îi mărturisii adevărul. Nu te vei reîntoarce niciodată la New York, zise el. Sau dacă o vei face nu vei fi decât un biet imbecil. Avea dreptate, continuă lordul Bradney. Nu m'am întors în America. În ciuda dragostei care o aveam pentru ea, fui laș. Mă ascultai pe tatăl meu, și mai rămăsei cel puțin un an în Anglia. Telegrafiai soției mele, dar eu dobândii un acces mare pe Broadway și nu voi să vină să mă regăsească. Aș fi trebuit să îi țin promisiunea și să mă fi dus eu la ea... Atunci când fu prea târziu, aflai că soția mea era moartă. Abia mult mai târziu știui că murise dând naștere

unui băiat, fiul meu. Asta am aflat-o de foarte puțină vreme.

Lordul Bradney se opri ceva mai mult și adăugă:

— Exact o știu de 15 zile.

— Și când s'au întâmplat toate acestea?

— Acum 32 de ani.

— E mult timp de atunci, Sir.

— Da foarte mult timp. Cred că ai înțeles, Gerald, că eu sunt tatăl tău?, zise inspectorul cu o voce joasă. Ne regăsim într-o situație într-adevăr curioasă, continuă el după o secundă de tăcere. Un om, care-și zice criminal, vine să se predea poliției, iar eu, comisarul de poliție, sunt acela care simt că trebuie să fiu iertat. Decând știi că sunt tatăl tău?

— De 20 de ani.

Lordul Bradney își privi fiul. În timpul acestuia, Gerald, se prepara pentru cele care trebuiau să urmeze. Apoi, cu o expresie de ușurare, inspectorul continuă:

— Copilul meu, nu vor exista urmări. Hârtiile pe care le-ai luat din casa lui Thursby sunt de o importanță atât de mare încât procurorul general va accepta să treacă cu buretele peste toate măsurile care ar putea fi luate împotriva ta... Și acum să uităm toate, conchise el întinzându-i mâna.

CAP. XXVI.

ULTIMUL MESAGIU

— Dar de ce dracu te-ai expus acestui risc?

Gerald Frost era supărat și interlocutoarea sa se mira. Cynthia Holgate, care venea de drept din închisoare, dar care — după ce făcuse o baie — părea tot atât de proaspătă ca și cum ar fi venit de la un «garden-party», îi surâse cu un aer fericit.

— Inutil să te mai superi, spuse ea. Simt că am avut perfectă dreptate să mă duc seara trecută, la Heathlands.

— De unde ai putut ști că am intenția să mă duc acolo?

— Când am încercat să-ți telefonez la Birmingham și când am aflat că nu ești la hotel, am decretat că un gazetar bun...

— Multumesc!

— ...Trebuie să aibe o scuză variabilă pentru a-și neglija lucrul său. Pe urmă am cetit că Thursby organiza o mare reuniune și am făcut o legătură între aceste două fapte.

— Intuiție feminină, dar continuă.

— Am avut, desigur, dificultăți. A trebuit să sparg un geam, ca să pot intra.

— Și revolverul?

— Era al tatălui meu. Nu era însă încărcat.

— Din fericire!

— Eram dezolată că a trebuit să-l lovesc pe sărmanul polițist, dar vei înțelege că voiam să încerc să te salvez. De aceea, am trăit atâtea ore cu masca acea oribilă și cu sutana de preot.

— Te rog, miss Holgate, nu critica uniforma ordinului Vulturului Negru.

Ochii ei implorau clemență.

— Îți cer iertare, domnule Frost.

— Nu este suficient să ceri iertare.

Și se aplecă pentru a o îmbrățișa.

— Îți aduci aminte de primul sărut? Era în noaptea când m'ai smuls aceluși teribil Krijinowsky. Desigur, de mult timp știam că ești Vulturul Negru.

— Ce spui?, întrebă Frost cu mirare. Și cum ai știut-o?

— Vocile erau diferite. Dar asta n'avea importanță. De mult am descoperit că te prefăceai că schiopătezi.

— Acest răspuns nu mă satisface în întregime, miss Holgate.

Obrajii lui se împurpurară.

— Nu ești decât un mare prost! Te iubeam și o femeie are totdeauna un fel de al doilea simț al vederii pentru omul pe care-l iubește. Era suficient.

Frost nu mai întrebă nimic și o luă în brațe.

— Mai a rămas totuși ceva, zise Cyuthia ceva mai târziu.

— Da?

— Dece n'ai avut încredere în mine?

— Ești cea mai minunată dintre toate creaturile umane și cea mai uimitoare.

— Te rog...

— Nu voiam să te antrenez în aventura mea. Mai ai și alte întrebări de pus?

— Multe. Notley îți ajută când erai Vulturul Negru?

— Te cred. Era secretarul și casierul nostru. Putea să ne dea sfatul său asupra diferitelor chestiuni de Drept. Adu-ți aminte că fusese funcționar la un notar. Dar pentru că discutăm de funcționari de notari, ce face prietenul tău Wyatt?

— A găsit un serviciu într-o casă mare din Norfolk Street Strand, la Tabor și Tabor.

— Bravul om! Nu-i așa că ți-a dat un document privitor

la Thursby?

— Da.

Cynthia se duse să-l caute într'un sertar și-l arătă:

«Vei face ce-ți voi cere sau te ruinez».

E. T.

— Voiam să fiu sigur că acest bilet fusese scris de Thursby lui Otterway. Deaceia acceptasem oferta lui.

— Te iert că nu ai ascultat pe viitorul tău soț.

— Oh, dar..

— Ne vom căsători la Caxton Hall, peste cincisprezece zile, spuse el autoritar. Vei avea deci timp să-ți prepari trusoul... Am uitat să-ți spun că mi-am schimbat ocupația. Inspectorul șef al poliției metropolitane — Dumnezeu să-l binecuvânteze — a fost atât de încântat de flerul meu în goana după criminali, încât mi-a oferit un post.. Oh, ca să nu uit, noaptea trecută, am reluat din cassă de bani a lui Thursby averea care ți-a furat-o.

— Pot s'o accept?

— Dacă nu o vrei, o voi cheltui singur în localuri rău famate. M'am gândit să adaug la ea cele 5000 de lire pe care le-a oferit Thursby pentru arestarea Vulturului Negru, dar n'am vrut să fiu prea sever cu el. I-am pricinuit destule suferințe zilele astea.

A doua zi «Morning Moon» publica în prima pagină:

PENTRU TOȚI ACEI CARE POT FI INTERESAȚI
IN ACEASTA:

«Circumstanțele mă obligă să plec. Datorită curtoaziei redactorului de la «Morning Moon», anunț lumii întregi că mă retrag din afaceri.

'Am alte ocupații... mai agreabile.

VULTURUL NEGRU.

SFÂRȘIT

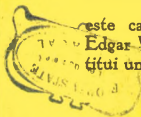
Editura DANUBIU

IN PRIMELE ZILE
ALE LUI MAI

Edgar Wallace

în care se împletește mi-
nună, o intrigă polițistă
cum rar s'a mai conceput

Vrăjitorul

este capodopera marelui
Edgar Wallace și va cons-
titui un succes de editură

Rețineți această captivantă lucrare
chiar din primele zile ale lunii
dela chioșcul d-voastră.